

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

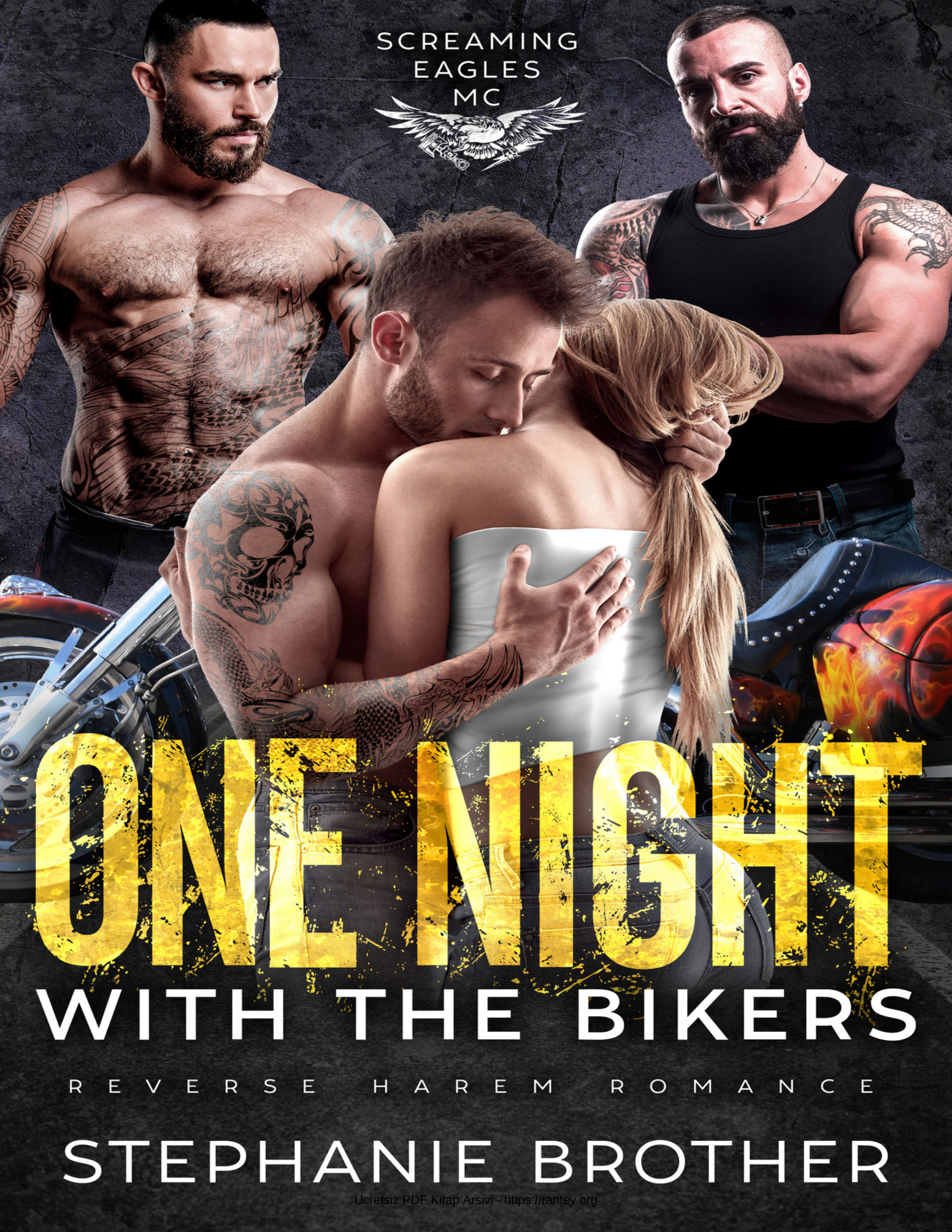
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCREAMING
EAGLES
MC

ONE NIGHT WITH THE BIKERS

R E V E R S E H A R E M R O M A N C E

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULARLA GECE MC TERS HAREM

ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2024 yazar Stephanie Brother

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin hepsi yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun. [Posta listesi](#) |
[Web sitesi](#) | [Facebook](#) [Facebook Grubu](#) |
[Instagram](#) | [E-posta](#)

İÇİNDEKİLER

Motorcularla Bir Gece

Yazar Hakkında

MOTORCULARLA BİR GECE

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

MILA

Kendi dairenize zorla girdiğiniz için tutuklanabilir misiniz? Ya teknik olarak artık sizin değilse?

Bunu gerçekten istemiyorum, bu yüzden eski binamın yanındaki sokağa girip arka kapıyı kontrol ediyorum, gün boyunca hala kilitli olmadığını umuyorum. Evet, evet! Screaming Eagles'ın sahibi ve işletmecisi olduğu Eagles' Roost'ta bazı hareketler ve alçak sesler var ama dışarıda gördüğüm kadarıyla yangından sonra onarım için hâlâ kapalı, yani muhtemelen sadece işçiler. Merdivenleri parmak uçlarımda çıkıyorum, kendimi biraz belalı hissediyorum, özel dedektif gibi bir şey.

Eski evime gizlice girmek, birine söyleyene kadar yasadışı olmayan bir şeymiş gibi geliyor. Yakalanırsam, dürüstçe kimse bana geri dönemeyeceğimi söylemedi diyebilirim, değil mi? Anahtarım hala kilide uyduğu sürece sorun yok. Kesinlikle sorun yok. Gazeteci meraklı olmak neredeyse işimin bir gereği. Azarlanma endişesinin beni durdurmasına izin veremem.

Anahtar uyuyor.

Elim kapının kolunda bir an donup kalıyorum, mide bulantısıyla savaşıyorum. Koridorda hâlâ duman kokusu var ve bacağım zonkluyor. Yara izleri hâlâ taze, anılarım da öyle.

Yürü, Mila!

Kendimi zorla içeri sokuyorum ve eski yatak odama doğru ilerlemek için çöpe dönmüş oturma odasını görmezden geliyorum. Ucuz, içi boş süpürgeliğe bastırıp köşedeki duvardan kaldırıyorum. Orada, tam bıraktığım yerde, içinde bir flash bellek olan küçük bir zarf duruyor. Onu saklandığı delikten çekip çıkarıyorum ve içinde cesaret edebildiğim kadar sıkıyorum. Deponun mahvolmadığının garantisi olmamasına rağmen içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Elimden gelse bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım. Cebime kaydırıyorum, sadece dışını hissetmek için dışını okşuyorum

 arpmak ve alternatif bir boyuta falan geçmediğine dair kendimi rahatlatmak.

Rahatlamış bir i  çekişle ayağa kalkıp eski evimin etrafına bakıyorum ve ilk kez yıkımı gerçekten görüyorum. Kıyamet sonrası bir TV şovunun setine bakmak gibi. Tekrar içeri girmemize izin verildiğinde burada değildim ama belli ki sadece en önemli şeyler kutulara ve çantalara tıkılmış, geri kalan her şey tozlanmaya bırakılmış. Masanın üzerinde bir fincan ve tezgahın üzerinde mısır gevreği var, sanki bir gün çıkıp gitmeye ve geri dönmemeye karar vermişiz gibi, ama bombanın isabet ettiği dış duvara doğru, farklı bir hikaye. Binanın yapısı hasar görmüş, pencereler havaya u m ş, duvar ve tavan parçaları parçalanmış. Binaının  n tarafına doğru ilerleyen yangından dolayı büyük bir kısmı siyah ve kömürleşmiş durumda.

Oda arkadaşım Meghan bana birkaç fotoğraf gönderdi ama ilk kez şahsen görüyorum. Ben hastanedeyken o ve annem eşyalarımı benim için toplamışlar. Ders kitaplarımın ve    yıllık  niversite hayatım boyunca biriktirdiğim ıvır zıvırların bulunduğu kitaplık odamın köşesinde çıkmış ve yanmış bir şekilde duruyor. Hatta ilk patlama olduğunda içtiğim mango balonlu çayın kısmen erimiş bir plastik bardağı bile var.

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. Tehlike çoktan geçmişti ama yine de kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. O yangında  lebilirdim. Motorcular kapımızı kırıp beni dışarı taşımasaydı, sadece k buslar ve sol baldırımında çirkin bir yara izi olduğu için şanslı olacaktım. Bileşim hala tavandaki delikten gelen enkazın altında sıkışmış gibi sızlıyor. Bazen hiç beklemediğim bir anda hayali ezilmenin, acının ve sıcaklığın yaklaştığını hissediyorum. Ailem beni yaz boyunca birkaç kez terapistle g r şt rd . Zamanla geçeceğini söyledi ama ben hala bekliyorum.

Molozlardan uzaklaşıp dolabımı karıştırıyorum. Her şey iyi görünüyor ama sanki kampa gitmişim ve her şeyi ateşin üzerinde kurumaya bırakmışım gibi kokuyor. Burnumu kırıştırıyorum. Burada kurtarılacak bir şey yok. Yeni kıyafetler pahalı, ama kuru temizleme de öyle - tabii bir faydası olacaksa. Birkaç ay önce kullandığım şeyler artık o kadar önemli gelmiyor. Burada kurtarmanın maliyetinden daha değerli bir şey yok.

nereye koyacaktım ki? Meghan'kanepesinde yatıyorum ve yeni ev arkadaşları orada olmamdan yeterince rahatsızlar. Beni hemen kovarlar.

İkincisi, eğer yerde is sürükleyip evlerini zehirli bir şenlik ateşi gibi kokutursam.

Yüksek bir gıcırta duyulur, ardından koridorda ağır ayak sesleri duyulur ve derinden gelen sesler konuşur. "Sana bir şey duyduğumu söylemiştim. Kapı kilitli değil." Ses hırçın ve hırıltılıydı.

Daha iyisini bilmeyen aptal bir sarışın gibi mi davranacağıma yoksa saklanacağıma mı karar vermek için bir saniyem var ve ihtiyatlı olmak cesaretin daha iyi bir parçası olduğundan, dolabıma atlıyorum ve kapıyı dışarı bakacak sadece küçük bir çatlak kalana kadar kapatıyorum. Hemen kararımdan pişman oldum. Duman kokusunun daha önce kötü olduğunu , mahvolmuş kıyafetlerimle küçük bir alana hapsolmek kokuyu çok ama çok daha kötü hale getiriyor. Keskin koku burnumun direğini sızlatıyor. Umarım içeri bakarlar, bir sincap olduğuna karar verirler ve giderler.

"Gecekonducular olabilir." İkinci ses derin, sanki bir kuyunun dibinden yükseliyor. "Daireler aylardır boş."

Ağır ayak sesleri oturma odasına doğru ilerlerken enkaz çığırıyor.

Toz burnumu gıcıkıyor. Sessiz, sık nefesler almaya çalışıyorum ama kaşıntı bir kez başladı mı, görmezden gelmek zor oluyor. Kaşıyarak durdurmaya çalışıyorum.

"Sokağın tam karşısında kulüp varken kim buraya çömelir ki? Günün her saati bizi izleyen ve alt katta çalışan insanlar var. Buraya gelmek aptallık olur." Üçüncü bir ses dikkat çekiyor. Karanlık, sert bir ses. Haklı ama fazla seçeneğim yoktu.

"Bugünlerde mi? Ekonomi berbat durumda ve malzemede çok para var. Boruları ve demirbaşları almak kolay ve biraz dumanlı kokmaları kimsenin umurunda değil." Yine hışırtılı bir ses.

"Şurada," diyor derin bir ses. "Ayakkabı izleri. Bunlar taze."

Screaming Eagles. Hay aksi. Şok olduğumu söyleyemem ama sadece inşaat işçileri olmasını umuyordum. Motorcular hayatımı kurtarmış olabilir ama ben aptal değilim. Ayrıca marangoz ya da tesisatçılardan çok daha tehlikeliler.

Dolabı bırakıp anlayışlı olmalarını mı umayım? Ağlamak için çok şey gerekmez. Burada kapana kısıldığım için gözlerim sulanıyor. Ama

en az üç kişi varmış gibi geliyor, ve ben sadece... benim. İki yıl önce seçmeli beden eğitimi dersi olarak kendini savunma dersi almıştım ama ben bir gazetecilik öğrencisiyim, ninja değil.

Kader ya da daha doğrusu burnum benim yerime karar veriyor. Son bir küçük toz zerresi dengeyi bozuyor ve kendimi durduramadan, sadece onları değil, muhtemelen tüm binayı uyaracak kadar yüksek sesle hapsiriyorum.

Sessizlik. Belki duymamışlardır. Evet, doğru.

"Ne oluyor lan? Hâlâ buradalar."

Dolabın kapısı çarparak açıldı ve büyük bir yumruk içeri girerek beni gömleğimden yakaladı ve odanın içine doğru sürükledi. Kendimi kot pantolon ve deri giymiş iri bir adama bakarken buluyorum. Kalın, siyah saçları omuzlarına dökölüyor ve bir ya da iki günlük kirli sakalları güçlü çenesini kaplıyor. Belinde silah taşıyan bir adam için fazla güzel olan altın sarısı kahverengi gözleri, şüpheli kaşlarının altından bana bakıyor. Büyük ve tehlikeli olmaya hazırdım ama yıkıcı derecede seksi olması beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Ve ben de onun beklediği gibi olmadığımı söyleyebilirim, çünkü tutuşu gevşiyor ve onu iterek koşmaya başlıyorum. Eğer yeterince hızlı olursam, belki-

Hayır, hayır, hayır. Daha odamdan çıkmadan biri beni arkamdan yakalayıp döndürüyor, sırtımı duvara öyle bir çarpıyor ki utanç verici bir vınlama ve gıcırtyla nefesim kesiliyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama eli demir gibi. Eğer o istemezse hiçbir yere gitmiyorum.

MILA

"BIRAK!" Beni tutan adama ters ters bakıyor, sayıca üstün ve rakipsiz olmama rağmen emin görünmeye çalışıyorum.

"Cehennem gibi yapacağım. Sen de kimsin lan?" Hırıltılı sesin sahibi. Bir atlet gibi yapılı, kısa sarı saçlı, sık sakallı ve içime işleyen sert mavi yeşil gözleri var. Deri bir MC yelege giyiyor ve sağ göğsünde 'Scrapper' yazıyor.

Tıpkı uzun, siyah saçlı adam gibi, bu Scrapper denen adam da yakaladığı şeye şaşırılmış görünüyor ama bana kaçmam için aynı fırsatı vermiyor. Gözleri vücudumda o kadar yoğun bir şekilde aşağı yukarı geziniyor ki, yemin ederim tenimde gezindiklerini hissedebiliyorum. Dolgun dudakları çarpık bir sırtıyla kıvrılıyor, sanki gördükleri hoşuna gitmiş gibi. Kalbim gümbür gümbür atıyor ama bu tamamen dehşet değil. Muhtemelen öyle olmalı. O da tıpkı arkadaşı gibi silahlı ve siyah dövmeli kelepçeler kaslı pazularını iki yandan sarıyor. Başımı dik tutup bakışlarıyla buluşurken dudaklarımı endişeyle ıslatıyorum.

Üçü arasında en irisi olan son adam, güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tişörtünün kumaşını para için çok çalışmaya zorluyor. Ne yazık ki kim olduğunu belli edecek kullanışlı bir yelek giymiyor. Saçları kafatasına yakın kesilmiş ama bunu telafi edecek sık, kahverengi bir sakalı ve üzerinde rahatça uyuyabileceğim kadar geniş bir göğsü var. Bununla birlikte, o fırtınalı mavi gözlerindeki bakışa bakılırsa, göğsünde , pek uyuyabileceğimizden emin değilim. "Bir gecekonducuya göre şirin," diye gürlüyor.

"Ben işgalci değilim! Ben Mila'yım. Burası benim dairem." Ellerimi oynatarak Scrapper'ın tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor.

Beni ilk bulan adam başını eğiyor ve gözlerini şüpheyle kısıyor. "İyi denemeydi. Burası bizim binamız ve burada kimse yaşamıyor. Artık değil. Muhtemelen sen de biliyorsundur çünkü

lanet olası dolap. Eee, Screaming Eagles'ın arazisinde ne arıyorsun Mila?"

Onu sadece yarım yamalak duyuyorum çünkü sakallı adama bakmaktan kendimi alamıyorum. Onda öyle bir şey var ki- "Seni tanıyorum!" Sakal beni şaşırtıyordu ama sesinde bir anıyı canlandıran bir şey vardı.

Geriye doğru sarsılıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Seviştik mi?" Üçü de bana biraz daha ilgiyle bakıyor.

"Ne? Hayır! Hayır! Aman Tanrım. Senin adın... Mark mı?"

Homurdanıyor. "Mack." Parmaklarını şıklatır. "Bekle! Sen burada yaşayan kızsın. Yangına yakalanan. Geri dönmüş ne halt ediyorsun?"

O geceye dair anılarım dağınık ve çok fiziksel. Çoğunlukla ısı, basınç, acı ve bağırışlardan oluşan bir bulanıklık var ama dehşete kapıldığımı ve beni sıkıca tutan güçlü kollara sarılana kadar insandan insana geçtiğimi hatırlıyorum. Beni bir tüy kadar hafıfımışım ve dünyadaki en değerli şeymişim gibi dışarı taşıdı. Sesinin derin gürültüsünün ona inanana kadar bana tekrar tekrar iyi olacağımı söylediğini hatırlıyorum.

"Gördün mü? Yalan söylemiyordum. Gerçekten burada yaşadım. I..." Gerçeğe olabildiğince yakın durmak istiyorum. "Geri dönmem gerekiyordu. Onu görmem gerekiyordu. En azından geriye kalanları."

Scraper'in tutuşu biraz gevşiyor. Endişeli görünmüyor - istesem bile onlara bir şey yapabilirmişim gibi - sadece temkinli. "Birkaç ay oldu. Neden şimdi?"

"Konuşacağım, ama gitmeme izin verir misin?"

Bana zarar verecek gibi görünmüyorlar, bu yüzden eğer tartaklanacaksam, bunu yapmak için kesinlikle daha iyi yollar düşünebilirim. Eminim onlar gibi adamlar bana yardım etmekten mutluluk duyacaklardır. İlk elden bildiğimden değil. Yirmi birinci yaş günümde Meghan'la barlarında bira içmekten fazlasını yapacak kadar cesur olamadım ama bu dairede yaşadığım bir yıl içinde çok şey gördüm.

Beni hâlâ tutsak tuttuğuna şaşırmış gibi ellerine bakıyor ve parmakları gevşeyerek yavaşça çekiliyor. "Peki, ama cevap ver

Soru. Ev sahibinizin hasarlı birimlerdeki herkese ayın ilk gününe kadar hala ihtiyaç duydukları bir olup olmadığını bize bildirmeleri gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Bu bina artık bize ait ve etrafta dolaşmak güvenli değil."

"Biliyorum ama buraya yeterince hızlı gelemedim." Bacağımı işaret ediyorum, bu konuda konuşmaktan rahatsız oluyormuş gibi davranmama gerek yok. "Yazın çoğunu evde, yanıklarım için hastaneye gidip gelerek geçirdim. Şehre daha dün döndüm. Önemli değil, buraya eşyalarım için gelmedim. Sadece görmek istedim. Sanırım biraz rahatlamak istedim."

"Ne kadar kötü?" diye soruyor altın benekli gözleri olan adam. Yeleğinde 'Azrail' yazıyor ve bu ona uyuyor. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, ipeksi siyah telleri yana doğru savuruyor ve altından tıraşlı derisini ortaya çıkarıyor. Gömleğinin altından boynuna doğru uzanan sert, yaralı deri dikkat çekiyor. Yara izleri, bacağım tamamen iyileştiğinde nasıl görüneceğini tahmin ettiğim resimlere rahatsız edici derecede yakın görünüyor.

"Sorun değil," diye kaşlarını kaldırmasına neden olacak kadar hızlı cevap veriyorum ama onlara tıbbi geçmişimi borçlu değilim. "Bakın, buraya gelmemem gerekiyordysa özür dilerim. Anahtarım hâlâ çalışıyordu ve sadece etrafa bakmak istedim. Sorun çıkarmaya çalışmıyordum. Ben gidiyorum."

Reaper gözlerini devirir. "Sana kilitleri değiştirmemiz gerektiğini söylemiştim."

"Zarar yok, faul yok, değil mi? Ben Scrapper," dedi beni tutan adam, şakacı bir sırıtışla. "Ve bu da Reaper."

"Doğum belgelerinizde böyle mi yazıyor?" Dudağımı ısırmadan önce ağzımdan kaçırdım. Kahretsin, bu kabalık mıydı? Motorcu görgü kurallarını bilmiyorum.

Ama sadece gülüyorlar.

"Bilmiyorum, hiç görmedim," diye kıkırdıyor Mack. "Mack uzun zamandır önemli olan tek isim."

"Burada olduğun sürece bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı? Duman hasarı kötü ama belki kurtarmaya değer bir şeyler vardır," diyor Scrapper.

"Teşekkürler, ama hayır. Buraya sadece etrafa bakmak için gelmişim. Zaten onu koyacak bir yerim yok. Yeni bir yer bulana kadar olmaz."

Azrail bir kaşını kaldırır. "Yerim var." Sözlerindeki karanlık, seksi vaat tüylerimi diken diken ediyor. Bana yeni bir daire kiralamaktan bahsettiğini sanmıyorum.

Mack gerçekten endişeli görünüyor. "Her şey hazır mı hayatım? Aradığın süre boyunca kalacak bir yerin var mı?"

Başımı sallıyorum. Screaming Eagles sorunlu bir grup ama bu üçünde öyle bir şey var ki, bir şeye ihtiyacım olduğunu söylesem bunu gerçekleştireceklerini hissediyorum. Bahse girerim Reaper yatağında benim için yer açardı ve bu konuda yalnız da olmayabilirdi. En azından bir sonraki kız gelene kadar.

İçimde bir pişmanlık duygusuyla mantıklı tarafımın galip gelmesine izin verdim. "Evet, şimdilik bir arkadaşımda kalıyorum."

"Yardıma mı? Gelip burayı görmenin?" Scrapper soruyor.

Umarım onların bilebileceğinden daha fazla. "Biraz, sanırım. Buraya dönmek garip. Barın kapalı olduğu için çok sessiz. Eminim bundan sonra nereye gidersem gideyim kıyaslandığında sıkıcı gelecektir. Sizin sokağınızın karşısında yaşamak her zaman ilginç olmuştur."

Mack yavaş ve sakın bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bahse girerim. Buradayken hiç bizimle partiye geldin mi? Seni yangından önce gördüğümü hatırlamıyorum ve güzel bir yüzü asla unutmam."

"Ben mi? Hayır! Asla." Yanaklarım karıncalanıyor, sıcaktan kızarıyor.

"O zaman ortadan kaybolmadan ve bizi tamamen unutmadan önce bunu değiştirelim. Bu gece bir parti var ve eğer bir kapanış arıyorsan, güven bana güzelim, seni büyük bir patlamayla uğurlayabiliriz." Scrapper göz kırpmıyor.

Dersler gelecek haftaya kadar başlamayacak ve hayır. Kulağa tamamen bela gibi geliyor. "Teşekkürler, ama muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Korktun mu?" Reaper uzanıp saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Hey! Hayır!"

"O zaman gel. Kahretsin, bir arkadaşını da getir." "Bilmiyorum."

Bir yıl boyunca Meghan ve ben pencereden dışarıyı izledik, acaba Duvarların içi de dışarıdan görüldüğü kadar çılgındı. Birkaç kez

Bir parti olduğunu anladığımızda neredeyse kapiya doğru geçecektik ama asla cesaret edemedik.

Belki biraz kutlamayı hak ediyordumdur?

Flaş bellek cebimde, güvenli bir şekilde saklanmış duruyor ve dersler birkaç gün daha başlamayacak. Hareket ettiklerini görmüyorum ama üç adam da bir dakika öncesine göre biraz daha yakın görünüyor. Dokunacak kadar yakın.

Mack eğiliyor. "Kaybedecek neyiniz var? Söz veriyorum, yalvarmadığın sürece başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz."

Aman... "Saat

kaç?"

MILA

Caddenin biraz aşağısında, projektörler, logolarının duvarda gururla sergilendiği ve Güney Yakası'ndaki iddialarını herkesin görebileceği şekilde ilan ettikleri Screaming Eagles yerleşkesinin üzerindeki kuleyi aydınlatıyor. Bazıları için korkutucu olabilir, ama aslında yazın pencерem açık uyuduğum, motosiklet motorlarının sesini dinlediğim ve ışığın duvarıma düşürdüğü gölgeleri gördüğüm tüm geceler için beni biraz nostaljik yapıyor.

Çoğu zaman burası çok güvenli bir mahalle olmasına rağmen hızlı yürüyorum. Elbette motorcular sert olabiliyor ve taşındığımızda bu beni tedirgin etmişti ama kimse Çığlık Atan Kartallar'ın bölgesinin tam ortasında onların kötü tarafına geçmek istemez. İlkbaharda rakip bir kulübün saldırısı sahte güvenlik hissime ciddi bir darbe vurdu, ancak o zamandan beri herhangi bir sorun duymadım.

"Mila! Yavaşla ve beni dinle." Meghan kolumdan tutup beni durdurdu. "Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

Kolumu çektim. "Ne var? Bana korktuğunu söyleme. Onların partilerinden birine gitmem için bana yalvaran sendin."

"Biliyorum ama o zaman bunu gerçekten yapacağımızı düşünmüyordum. İçeri girebileceğimi sanmıyorum. Senin için kolay. Bir gazetecinin motorcu partisine gitmesi kimsenin umurunda değil, ama orada yakalanırsam ve bu sicilime işlenirse, hangi hukuk firması beni işe alır?"

"Neden sicilinizde bir şey olsun ki? Bir partiye gitmek yasalara aykırı değil."

Kapının dışında, üzerinde Screaming Eagles logosu olan deri yelekler giymiş birkaç iri motorcu nöbet tutuyor ve içeri girmeye çalışan herkesi kontrol ediyor. Biri bize doğru bakıyor ve arkadaşına bir şeyler söylüyor, o da bakıp omuz silkiyor. İçeriden rock müziğin ağır tınısı geliyor ve insanlar o kadar yüksek sesle gülüp konuşuyorlar ki duyuluyor. Sanki ona doğru çekiliyorum.

İçimde bir mıknatıs var, beni kulübe doğru çekiyor. Yerimde zıplıyorum, ayrılmak istemiyorum ama o haksız değil. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim ve Meghan'ı terk etmek istemiyorum.

"Hey! Mila!" diye bağılıyor bir ses. Bu Scrapper. Muhafızlardan birinin omzuna vuruyor ve kapıdan çıkıp bize doğru koşuyor. "Ne oldu? Bu senin arkadaşın mı?"

Meghan'a baktığımda hissettiğim kıskançlık duygusuyla gurur duymuyorum. O küçücük, kocaman gözleri ve güzel, narin yüz hatları var. Ben acı verecek kadar vasatım. Küçük ve sevimli değilim ama amazon güzeli olacak kadar uzun da değilim. Saçlarım kalın ve uzun, ama faremsi bir sarı ve gözlerim maviden çok gri.

"Scrapper, bu Meghan. Meghan, Scrapper. Sana bahsettiğim adamlardan biri. Bizi davet edenlerden."

Scrapper başını sallıyor ve ona yaklaşmak yerine kolunu omzuma attığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hanımlar içeri geliyor musunuz, yoksa bütün gece burada dikilecek misiniz?"

Meghan bize şöyle bir baktı ve kaşları havaya kalktı. Çantasından telefonunu çıkardı. "Aslında ben de tam Mila'ya bensiz gitmesi gerektiğini söylüyordum. Yapmam gereken önemli bir şeyi unutmuşum. Ona göz kulak olursun, değil mi Scrapper?"

Parmaklarını saçlarımın uçlarında , beni eritecek şekilde biraz büküyor. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım."

"Emin misin?" Gerçekten içeri girmek istiyorum, ama partiler söz konusu olduğunda arkadaşlık sistemine çok inanırım.

"Kesinlikle. Bak, hemen köşede bir araba var." Taksi uygulamasını kaldırıyor. "Seninle dairede görüşürüz, tamam mı? Kontrol etmek için bana mesaj at."

Arabasını bulmak için acele ederken arkasından "Bulacağım," diye bağıyorum.

Scrapper beni kulübe doğru çekiyor. "Onun kaybı. Gel hadi. Mack ve Reaper bekliyor. Korkup kaçmayacağını umuyorduk."

Biz kapıdaki adamlardan biri başını hafifçe sallıyor. "ihtiyacın var mı, dostum?" Elini koluna attı ve ben bir tık sesi duydum.

bize bir şey fırlattı.

"Kapa çeneni, Ripper." Scrapper gülererek, her ne ise havadan kapıp ona geri çevirdiğini söylüyor.

Ripper metal pençe protezini sağlam eliyle yakalayıp diğer koluna takarken ağzım açık kalıyor.

Göz kırıyor. "En iyisi bu. Faith paylaşmayı pek sevmez." "Senin yaşlı kadın partide değil mi?"

Ripper başını sallar. "Hayır. Bu yüzden kapı görevini aldım. O izliyor Damien, Kartal Göz'ün bu gece Miriam'la takılabilmesi için. Doğum günü falan."

Duvarlarla çevrili devasa yerleşkenin içine nihayet ilk kez gerçek anlamda bakabildiğim için dikkatimin sadece yarısını veriyorum. Kapı, dışarıdan bir kısmını gördüğüm orta avluya açılıyor ama her şey yakından en az iki kat daha büyük görünüyor. Yan tarafta bisikletleri üzerinde çalışabilecekleri bir atölye var ama avluya tam önümüzde duran Screaming Eagles MC logolu devasa depo hakim. Yerleşke tam bir şehir bloğunu kaplıyor ve geriye kalan yol parçaları ve Güney Yakası'nın geri kalanıyla aynı zamana ait gibi görünen yakın inşa edilmiş evler var. Yine de motorcular pek çok değişiklik yapmış. Şehrin içinde bağımsız bir kasaba gibi.

İnsanlar her yerde, çoğunlukla motorcular, ellerinde bira ve kollarından sarkan kadınlarla. Birçoğuna kıyasla kendimi aşırı şık hissediyorum. Geçen yıl daha fazla tenimi göstermeye cesaret edebilirdim ama yaz sıcaklığında bile bacağıma göstermeye cesaret edemiyorum, henüz değil. Yara izlerimden tam olarak utanmıyorum ama görünür olduklarında herkes bakıyormuş gibi hissediyorum ve taze tene değen hava bile çok fazla geliyor. Bunun yerine, baldırlarıma baskı yapmadan belimi ve kalçalarımı saran bootcut kot pantolon ve göbeğimi ve göğüs dekoltemi ortaya çıkaran yırtık v yakalı kolsuz bir bluz giymeye karar verdim.

Diğer kızların çoğu kalça şortu ya da mikro mini etek giyiyor. Dans ederken ve erkeklerle yapışırken bikinili de olabilirlerdi, açıkça herkesin iyi vakit geçirmek için burada olduklarını anlamasını umursamıyorlar. Kulüp binasının önu açık hava seks partisine bir adım uzaklıkta.

Kendimi Scrapper'ın yanına yapıştırdım. Belki de Meghan'la birlikte eve gitmeliydim. Büyük bir el omzuma düşerek beni sıçrattı.

"Hey, güzelim." Bu Mack, gür sakallarının arasından bana sırıtıyor. "Reaper'ın bize borcu var. Ona geleceğini söyledim." Bu sefer kulüp yeleğini giymiş, altında beyaz bir atlet var ve... vay canına. Tişörtünün zorlanmasına şaşmamalı. O pazılar piton değil, anakondaydı.

Bu konuda kendimi çok aştım ama bunun beni durdurmasına daha önce hiç izin vermedim. Dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum. "Boşalıp boşalmayacağıma dair bahse mi girdiniz?"

"Tatlım, bahse gir ya da girme, eğer buradaysan? Kesinlikle geleceksin," diye fısıldıyor Scrapper kulağıma.

Çıkardığım nefes pek de asilce değil ama utanacak zamanım yok çünkü Scrapper tişörtünü çıkarıp kot pantolonunun beline sokarak dikkatimi dağıtıyor. Mack'ten daha az cüsseli ama kimse onu zayıf sanamaz. Ve...

Göz kırıyorum. "Meme uçların."

Gülümsemesi genişler. "Beğendin mi? Sen benim seninkiyle oynamama izin verirsen ben de senin benimkiyle oynamana izin veririm."

Her iki meme ucunda da küçük gümüş halkalar var. Daha önce hiç piercingli meme ucu görmemiştim ve şimdi tek yapmak istediğim uzanıp bir tanesine dokunmak ve ne olacağını görmek. Mavi-yeşil gözlerinin parladığını görmek için gözlerimi göğüs kaslarının sert düzlemleri üzerinde gezdirmem gerekiyor. Bir keresinde uzun bir hafta sonu için Meksika'ya gitmiştim ve gözleri su ile aynı renkteydi. Onlarda boğulabilirdim.

"Um..."

Mack gülüyor. "Daha içeri girmeden onu korkutup kaçırma." "Korkmuyorsun, değil mi bebeğim?"

"Hayır! Tabii ki . Şey..." Elimi parmaklarımla biraz yukarı kaldırıyorum. ayrı. "Belki birazcık."

Mack elini sırtımın alt kısmına koyuyor, nasırlı parmakları çıplak tenimi ısıtıyor. "Hadi gel. Gidip Reaper'ı bulalım. Gerçek parti içeride olur."

Kulüp binasına çıkan metal merdivenlerden yukarı çıkarken etrafıma bakıyorum. Yan tarafta bir kadın bir adamın kucağına oturmuş. Adamın dili kadının gırtlığında, arkasında da başka bir adam ellerini kadının gömleğinin içine sokmuş. "Bu gerçek parti değil mi?"

Scraper ve Mack sadece gülüyor. ", daha hiçbir şey görmediniz."

SCRAPPER

Bizim küçük davetsiz misafirimiz çok tatlı. Geniş gözlü ve gür kuyruklu, öyle mi derler? Muhtemelen değil, ama hem çalılarına hem de kuyruğuna daha yakından bakmak için sabırsızlanıyorum.

Dışarısı çok sıcak, bu yüzden evet, gömleğimi çıkardım ama Mila'nın piercinglerime verdiği tepki güzel bir bonus oldu. Onlarla oynaması mı yoksa kaçması mı gerektiğini bilemiyormuş gibi görünüyor.

Mack kapıyı açtığında içeriden müzik sesi yükseliyor ve ardından çoğunlukla serin bir hava geliyor. Klima, içeride sıkışıp kalmış insanların sıcaklığına ayak uydurmaya çalışıyor ama tam olarak kazanamıyor.

"Bu taraftan." Bir elimi onun sırtında tutuyorum, hem Mila'ya güven vermek hem de benimle olduğunu açıkça belirtmek istiyorum. Bizimle olduğunu.

Burada yeni bir çift meme görüp ona iyi vakit geçirtmeye hevesli olacak yeterince pislik var. Sahip olmak kanunun onda dokuzudur ve ben o pislğin ben olmasını istiyorum.

Ortak salon tıklım tıklım. Yerleşkedeki ailelerin sayısı arttıkça Roost birincil parti mekânı haline geldi ama yeniden açılana kadar burası eski günlerdeki gibi hissettiriyor. Chef ve Badass barda çalışırken Jewel - Chef'in yaşlı karısı - kulüp sürtüklerinden biriyle sevişiyor.

Mila yavaşlıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum.

İki kardeşimizin arasında dans eden üstsüz bir hatun var, arkasındakine götünü sürtüyor ve öndeki adamın bacağına biniyor. Arka taraftaki bir kanepede kim olduğunu göremiyorum ama biri aynı anda iki hatuna sakso çekiyor. Ve ikisi de arkadan sikiliyor. Ve birkaç metre ötede insanlar hiçbir şey olmamış gibi bilardo oynuyor.

Eminim bu, korunaklı bir üniversite öğrencisini etkiliyordur.

"Vay anasını," diye fısıldar Mila. Mack sırtıyor. "Gördüklerini beğendin mi?"

Başını sallıyor, inkar eder gibi değil, ama tam olarak yapamıyormuş gibi Buna inan. "Bu kesinlikle bir şey."

Mack gülüyor, tam o sırada Reaper kalabalığın arasından geçip bize katılıyor.

"Kahretsin, gösterdi." Cüzdanını çıkardı ve her birimizin eline birer yirmilik sıkıştırarak bir gösteri yaptı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Mila soruyor. Boyundan büyük işlere kalkışması hoşuma gidiyor, ama yine de elini taşın altına koyuyor.

"Yok artık. Her kuruşuna değer."

Başını eğiyor ve ona sırtıyor. "Peki ben ne alacağım?"

Reaper eğilip onu bir şahin gibi izliyor. "Bebeğim, ne istersen alabilirsin, ama bir içkiyle başlayalım."

Ona bir bira verip kalabalığın içine çekiyoruz. Burası bir dans pistinden çok açık bir öğütme çukuru gibi. Ağır müzik yüksek, yavaş ve çalkantılı ve ışıklar biraz özel hissettirecek kadar kısık. Birkaç bakış alıyor ama üçümüzün ortasında sıkışıp kalan Mila olabildiğince güvende.

En azından diğer herkesten. Ama bizden?

"Bu kim?" diye soruyor, herkes onlara geniş yer verdiği için göze çarpan bir çifti işaret ederek.

Mack onlara doğru başını sallayarak, "Bunlar başkanımız Kartal Göz ve yaşlı karısı," diye cevap veriyor.

Miriam'ın kolları Eagle Eye'in boynuna dolanmış ve adam eğilmiş, sanki hayatın anlamı boğazında bir yerdeymiş gibi onu öpüyor. Neredeyse dizlerine kadar inen dar deri bir etek ve dökümlü siyah bir üst giymiş, siyah saçları omuzlarına dökülmüş. Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra bile, bir politikacının karısı olmanın görüntüsü ona yapışmış durumda ve onu Prez gibi yaşlı bir motorcunun yanında seksi sekreter kıyafetiyle görmek garip. Sadece bakarak asla bilemeyeceğinizi kanıtıyor.

Birisi, çünkü bir yıldan kısa bir süre önce ona lanet bir oğul verdi ve ellerindeki tüm kana rağmen o yaşlı piçin her santimini seviyor.

Mila hiçbirimizi tanımıyor, o yüzden anlamasını beklemiyorum ama bunu görmek çok hoşuma gidiyor. Screaming Eagles'a katılmadan önce birkaç farklı kulübü kontrol ettim. Birçoğu, erkek bedenine bürünmüş bir grup sinirli çocuğun sorun çıkarması ve düzenli olarak duş almaması için üzücü bir bahaneden başka bir şey değildi, ama dışarıdaki kapıdan içeri girdiğimde kendimi doğru hissettim. Eagle-eye ve King burayı bir aile gibi işletiyorlar. Çoğu ölçüye göre berbat bir aile tabii ki ama kanlı üyelerin birbirlerine ve kadınlarına nasıl davrandıklarını gördüğümde, onlara sadakatimi verirsem asla pişman olmayacağımı hissettim. Ve pişman olmadım.

"Ne düşünüyorsun?" Reaper Mila'yı kendine doğru çeker, müzik eşliğinde sallanır. Eli, Mila'nın tişörtü ile kot pantolonu arasındaki çıplak göbek şeridinde kayıyor. "Beklediğin gibi mi?"

Gözleri irileşiyor ve birasından gergin bir yudum alıyor. "Ne beklediğimi bilmiyorum. Buradaki herkes üye mi?"

"Çoğu. Üyeler, onları içeri aldığımızda adaylar ya da onlara kefil olacak birileri var. görünüyor ama inanın bana, bahardan sonra güvenliğimiz bir bakireden daha sıkı" diye cevaplıyor Mack. Onu Reaper'ın kollarından çekip çıkarıyor ve kendisine doğru çekiyor, göğüs göğüse. Kollarını kaldırıp Mack'in başının arkasında birleştiriyor, bira şişesi Mack'in boynunu sıyrıyor.

"Peki ya kadınlar?" diye soruyor nefes nefese, Mack'in elleri aşağı kayarak kıcını avuçluyor.

Kalabalığa bakarak etrafıma göz gezdiriyorum. "Kız arkadaşlar, yaşlı hanımlar, bazıları sadece meraklı ve senin gibi iyi vakit geçirmek isteyenler ve fahişeler."

Sürtük dediğimde Mila yüzünü buruşturuyor. "Onlar senin hayranların gibi bir şey, değil mi? Kulağa çok... aşağılayıcı geliyor."

"Yo! Indie!" Reaper müziğin üzerine bağırır.

Son bir yıldır buralarda olan kızıl saçlı güzel bir kadın yanımıza geliyor. Üzerinde bir tişört ve botlardan başka bir şey yok. Eminim altına bir şey giyip giymediğini sorsam, cevabın hayır olduğunu kanıtlamaktan mutluluk duyacaktır.

Indie dudaklarını yalıyor ve Reaper'ın yanına kayıyor. Elini onun göğsünde gezdiriyor ve merakla Mila'ya bakıyor. "Size eşlik edecek birini mi arıyorsunuz? Ya da izlemek isterseniz, kızınızı tanımaktan mutluluk duyarım," diye mırıldanıyor. "Çok tatlı bir kız."

"Hayır, ben öyle bir şey yapmadım..." Azrail bir an düşünür ve Mila'ya bakar. "İstemiyorsan-"

Mila'nın yüzü kızarır ve başını sallar. "Hayır! Alınma, Indie." Indie omuz silkiyor. "Ee, ne oldu?"

"Sürtük olarak çağırılmanın sakıncası var mı?" Ben soruyorum.

Reaper'ın yanından ayrılıp bana doğru geliyor. Müzik eşliğinde yavaşça dönüyor ve Roost'ta sahnede çalışırken kazandığı hareketleri sergiliyor. "Kimin söylediğine bağlı. Siz çocuklar mı? Bu bir gelenek. Ben bunu hak ettim. Bu kulüp benim evim. Ben ve arkadaşlarımın birbirimize sürtük demesi gibi bir şey. Biz bunu yapabiliriz, ama başka biri?" Sırıttıyor ve gözlerinde keskin ve istekli bir şey var. "Onlara kendi taşaklarını yedireceğim. Eğer toplumsal cinsiyet çalışmaları dersi falan alıyorsanız, bizi merak etmeyin. Biz ne yaptığımızı ve kime yaptığımızı biliyoruz. Güven bana, buna değer."

Indie Mila'ya bir öpücük verir ve kalabalığın arasına karışır. Kardeşlerden birinin onun serbest olduğunu fark etmesi ve onu kendine çekmesi uzun sürmez. Adam elini tişörtüne soktuğunda kız gülüyor ve evet, altında hiçbir şey yok. Ama beni ilgilendiren Indie'nin poposu değil, Mila'nın başka bir adamın da aynı şeyi yaptığını gördüğünde çıkardığı seksi küçük nefes, her ikisi de Indie'ye bir şeyler fısıldamak için yakınlarına eğiliyor.

Ben, Reaper ve Mack sessiz bir anlaşma anını paylaşıyoruz. Hepimizin seksi küçük üniversite öğrencisine iyi vakit geçirtmek istediğimiz çok açık. Hiçbirimiz sağlıklı bir rekabeti önemsemiyoruz, ama hepimiz bitiş çizgisini geçebildiğimizde çok daha eğlenceli oluyor.

Mila'nın elini tutuyorum ve Mack elini bırakarak sıranın bana gelmesine izin veriyor. Gözlerini Indie ve diğerlerinden ayırıp yukarı bakıyor. Bira şişesini parmaklarının arasından alıp kendi dudaklarına götürüyorum ve bir yudum almadan önce dilimi dudaklarına değdiriyorum.

"O benim," diyor nefes nefese bir fısıltıyla.

"Özür dilerim." Çenesini kavıyorum ve ağzımı onunkine indiriyorum, onu öperken dudaklarımdaki acı şerbetçiotunu tatmasına izin veriyorum.

Elleri göğsümde geziniyor, parmaklarının ucu neredeyse meme ucu halkalarımaya değiyor. "Öyle misin?"

"Hiç de bile."

Reaper arkasından yaklaşır parmağını nabız noktasında ve boynunda gezdiriyor. "Biraz daha sessiz bir yere gitmek ister misin?"

Tereddüt ediyor.

"Sana zarar vermeyeceğiz güzelim," diye mırıldanıyor Mack. "Sana hayatının geri kalanında hatırlayacağın bir gece yaşatacağız."

Mila başını sallamadan önce zorlukla yutkunuyor. "Göster bana."

MILA

Beni partiden çıkarıp üyelerinin yaşadığı yere götürdüler. Yurt ile apartman arası bir yer ama sanki aşama aşama genişletilmiş gibi, yani organize bir labirentte yürüyormuşum gibi. Odaların çoğunun isimler yazıyor, bazılarının üzerinde işaretler var, bazıları da keçeli kalemle karalanmış. Ara sıra açık bırakılmış bir kapının önünden geçiyoruz. Birinin yanından geçerken içeri bakıyorum ve bir grup adamın kâğıt oynadığını görüyorum. Her birinin kucığında bir kız olması ve kızların neredeyse çıplak olması dışında normal görünüyor.

"Oku ve ağla." Mavi gözlü ve parlak yeşil tıraşlı bir adam arkasına yaslanıp elini gösteriyor. Kız arkadaşı sırtıyor, diğerleri gülüyor, ayağa kalkıp birer parça giysi çıkarıyorlar.

"Siktir git, Toxic," diyor gevşeklerden biri kıkırdarak. Kız arkadaşı mini eteğini çıkarıp kenara fırlatıyor.

"Bu benim işim Cyrus," diyor ama sesi kızgın gibi .

Toxic'in -yeşil saçlı adamın- yanına gidip bacaklarının arasına diz çöküyor ve ellerini kalçalarında gezdiriyor. Toxic'in kendi kızı kemerini açmasına yardım eder ve-

"İzlemek ister misin?" Mack kulağıma fısıldıyor. "Bizimle gel."

Cevap vermiyorum ama beni inlerinin derinliklerine götürmelerine izin veriyorum ki bu belki de yeterli bir cevap. Kendimi hiçbir zaman özellikle röntgenci olarak düşünmemiştim, ama meğer belki de bunu öğrenme fırsatım hiç olmamış.

Üzerinde 'Scrapper' yazan ahşap bir kalas bulunan bir kapıya geliyoruz. İçeri girdiğimizde partiden gelen yüksek sesli müzik kesiliyor. Scrapper bir yer lambasını yakıyor ve tüm odayı yumuşak altın bir ışıltıyla yıkıyor. Temelde bir stüdyo daire, bir ana oda ve banyo ya da dolap için olduğunu tahmin ettiğim birkaç kapı var. Süslü bir şey değil. Büyük bir yatak, bir

Birkaç sandalyeli mutfak masası ve duvara monte edilmiş bir televizyona bakan bir kanep ve sehpa. Ancak dikkatimi çeken şey, her bir mobilya parçasının tamamen benzersiz görünmesi.

Elimi sehpanın üzerinde gezdiriyorum; bir ağacın ortasından kesilmiş devasa bir kalas ve sadece pürüzsüz ve zengin olması için yeterince cilalanmış. Muhteşem bir şey. "Bu inanılmaz. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Scraper biraz rahatsız görünüyor. "Bu bir hobi."

Mack, "Biraz ahşaba hayran olmak istiyorsanız, Oyun Odası'nı açmama izin verin," diyor. Televizyon açılmadan önce bir dakika boyunca telefonuyla oynuyor ve ekranı bir video dolduruyor.

Odada muhtemelen beş erkek ve çoklu görevlerde son derece iyi olan çok mutlu iki kadın var. Mobilyaları tamamen unutuyorum ve hepsinin üzerine yığıldığı devasa yatakta gerçekleşen tüm pis aksiyona bakıyorum. Videoda ya da içindeki insanlarda sahnelenmiş ya da cilalanmış hiçbir şey yok. Erkekler fit ve çekici, kadınlar da öyle, ama gerçek gibi hissettiriyor. Gerçek vücutlar, gerçek yara izleri ve yerçekimi kanununa itaat eden gerçek göğüsler. Gördüğüm en seksi şeylerden biri. Ve işte o zaman arka planda partide çalan aynı alçak, gümbür gümbür bas sesini duyduğumu fark ediyorum.

"Bekle, bu canlı mı? Burada mı? İzlediğimizi biliyorlar mı?" Kekeliyorum. Her santimim kızarmış ve hassas, dokunulmak için can atıyor.

"Kızın amını nasıl yaladığını görüyor musun?" diye homurdanıyor Azrail kulağıma. "Bu şu anda oluyor ve izlenmek istedikleri için oradalar. Kardeşlerin sikiştiklerini ya da yaptıkları şeyi okşadıklarını umuyorlar."

Scraper parmaklarını saçlarımın arasına sokup, Mack'in beni öpebilmesi için başımı doğru açabilmesi için bir yumruk yaptığında ürperiyorum. Reaper bir elini açıkta kalan karnıma koyuyor ve yukarı doğru yolunu bulmaya başlıyor. Üçü de antrenmanlı bir takımım gibi işbirliği yapıyor. Şu anda bana dünyadaki tek kızmışım gibi dokunup izledikleri sürece, bunu yaptıkları ilk kız olduğuma dair hiçbir hayalim yok.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye fısıldıyorum.

"Bakire misin?" Mack soruyor, boynumdaki ağzı donuyor.

"Hayır!" İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Ama senin muhtemelen alışkın olduğun şeyle kıyaslandığımda ben de öyle olabiliyordum gibi hissediyorum."

"Eğer sevişmek istemiyorsan, sevişmek zorunda değilsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Scrapper'ın ifadesi son derece ciddi. "Size iyi vakit geçirtmek istiyoruz, sizi korkutmak değil."

Ekranda, biri diğer kızın kalçalarının uzun, sert bir horozun üzerine yavaşça batarken konumlandırılmasına yardımcı oluyor. Motorcunun elleri kızın beline sarılmış ve saçları kestane rengi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Her iki yanda da ellerinde sikleri, sıralarını bekleyip izlerken okşayan başka erkekler var.

Bunu ciddi ciddi düşündüğüme inanamıyorum ama... bir daha ne zaman yargısız infaz yapma şansım olacak? Kimse bilmeyecek.

Merak her zaman benim çöküşüm olmuştur. İlgimi çeken bir şeyi asla geri çeviremedim. Beni gazeteciliğe iten de buydu zaten. Meraklı olduğum için para kazanabilir miyim? Beni de yaz!

"O zaman yavaş başlasan iyi olur." Topuklarımı tekmelerken sesim derin ve boğuk çıkıyor.

Mack'in dudakları yumuşak ama öpücüğü sert. Kalın sakalları yüzümü gıdıklıyor. Ona açılıyorum, dilinin benimkini bulmasına izin veriyorum ve bacaklarım sallanıp dizlerim güçsüzleşene kadar onu kovalıyorum. Bir el göğüslerimden birini buluyor, üstümün altında ama sütyenimin üzerinde, ince kumaşın arasından meme ucunu keşfediyor ve alay ediyor. Bir diğeri kotumun düğmesini açıyor, düşüp ayaklarımın etrafında toplanana kadar kalçalarımın üzerinde gezdiriyor.

Her yerde eller var. Mack beni aptalca öperken dokunuyor, keşfediyor, beni neyin inlettğini öğreniyor.

Gözlerim kapalı ve kollarım Mack'in boynuna dolanmışken, altı güçlü ve sert elin beni okşadığını hissederek . Gömleğimin altındakinin Reaper olduğunu sanmışım ama baktığımda Scrapper'ın ela gözlerinin beni izlediğini gördüm. Reaper arkamda, başparmaklarını sırtımda omurgam boyunca gezdiriyor ve saçlarımı yumruklayarak beni kullanmaları için yerimde tutuyor. Sütyenim gevşiyor, birinin zeki parmakları tarafından çözülüyor.

"Kahretsin, güzel göğüslerin var. Ortılığı dağıtmadan önce onlara bir şans vermek istiyorum," diye homurdanıyor Reaper, Scrapper'ın bana dokunuşunu izlerken. Bu çakıllı ses

vücudumda heyecanlı ürpertiler.

Mack beni etrafında döndürüyor, beni göğsüne doğru tutarken boynumu öpüyor ve diğerlerine önüme tam erişim sağlıyor. Sütyenim yerdeki kot pantolonumla birleşiyor ve ıslak sıcaklık meme uçlarımdan birini sarıyor. Scrapper bir tanesini ağzına aldı, dilinin durgun darbeleri ve dişlerinin keskin sertçe alay ediyor. Ve sonra diğer tarafı da ele geçirdi.

"Bence hepiniz fazla giyinmişsiniz."

Beni sadece külotuma kadar indirdiler ve henüz onlara iyice bakamadım bile. Sadece bir gecem varsa, onu da utangaçlıkla harcamayacağım. Ellerimi kullanarak Mack'in fermuarına uzanıyorum. Kalçasını buluyorum, sonra elimi üzerinde kaydırıyorum. Kot pantolonunun üzerinde bulduğum çıkıntı şaşkın bir nefes almama neden oluyor.

Kıkırdıyor, sıcak nefesi boynumda gezinirken ben inanamayarak onun uzunluğunu inceliyorum. "Güzelim, sadece sorman yeterliydi."

Aç gözlerle onu izliyorum, Reaper göğüslerimi avuçlarken ve Scrapper parmaklarını külotumun önünden kaydırırken nabzım gümbür gümbür atıyor. Mack gömleğinin eteklerinden tutuyor ve başının üzerinden sıyrarak sert, dövmele etinin devasa genişliğini ortaya çıkarıyor. Çok fazla dövmesi var ama hepsi bileklerinin ve yakasının etrafında tam olarak kesiliyor. Dövmelerden hoşlanmayan bir işi mi var? Bu bir motorcu için garip olurdu, değil mi? Gömleğini bir kenara fırlatıp kemerini, ardından düğmesini ve fermuarını çözüyor. Ukala bir sırıtışla pantolonunu indiriyor ama boxer külotunu bırakıyor. Kalınlığının kumaşı esnetme şekli ağzımı sulandırıyor.

"Neredeyse geldik," diyor alaycı bir şekilde ve parmağıyla aşağıyı işaret ediyor.

Reaper ve Scrapper, Mack'e yaklaşp parmaklarımı boxer'ının kemerine geçirirken dokunuşlarından kurtulmama izin veriyor. Kemerini çekip çıkarırken onun derin mavi gözlerinin içine bakıyorum ve sonra aşağıya, boyunu geçiyorum. Yaylı gibi dışarı fırlıyor, sert, şişmiş ve bana doğru bakıyor. Hayatımda gördüğüm en büyük sikti. Bacaklarından aşağı inmesi için boxer'ını bırakıp dokunmak için uzandım.

Hafifçe okşadığımda keskin bir nefes alıyor, sadece yumuşak dokusunu, sıcak, kan dolu damarlarının uğultusunu hissediyor. Öne doğru eğilerek parmaklarımı kalınlığının etrafına, en azından gidebildikleri yere kadar sarıyorum.

"Siktir, evet," diye tıslıyor. Elini omzuma koyuyor ve beni ayaklarının dibine, yere doğru yönlendiriyor. "Ağzını üzerime koy, güzelim."

Sesindeki alçak emir içimde sıcak bir ipek gibi süzülüyor. Dudaklarımı açıyorum ve dilimi tepesinin üzerinde kaydırıyorum. Prekumun tuzlu tadı dilimi hemen kaplıyor. Burada heyecanlanan tek kişi ben değilim.

Bu konuda çok fazla deneyimim yok ama onların ilgi odağı olmak bana kendi kişisel porno filmimde oynuyormuşum gibi hissettiriyor. Ve eğer yıldız bensem, bunu iyi yapacağım. Dilimi etrafında döndürerek başının belirgin çıkıntısını izliyorum ve çıkardığı memnun inilti bana doğru yolda olduğumu söylüyor.

Bir el sağ bileğimi kavrarken, diğeri sol bileğimi kavıyor. Kafamı kaldırdığımda Scrapper'ın muhteşem çıplak vücudunu görüyorum, göğüs uçlarındaki halkalar parlıyor. Diğerleri kadar dövmesi olmadığını sanıyordum ama bacağını ayak bileğinden kalçasına kadar saran devasa, sarmal bir ejderha var. Reaper diğer tarafımda, vücudu et ve kemikten yapılmış bir silah. Acaba önceki deneyimlerim mi yetersiz kalıyor, yoksa onlar mı yeni bir standart belirliyor, çünkü üçünün büyüklüğü beni diğer tüm erkekler için mahvedebilir.

Reaper ve Scrapper parmaklarımı yaraklarının etrafına doluyor, böylece her biri elimde ve Mack dilimin ucunda oluyor. Reaper ve Scrapper'ı aynı anda okşamaya çalışıyorum, ama ellerini benimkilere sarıp işin çoğunu yaptıklarında ve bana neyi sevdiklerini gösterdiklerinde memnun oluyorum. Bu sayede ağızımdaki kalın kafaya odaklanabiliyorum.

"Tanrım," diye inliyor Scrapper, kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Penisi parmaklarımın arasında, tıpkı diğer taraftaki Reaper'ınki gibi ön spermle kayganlaşıyor. Bağlı değilim ama kelepçe ya da diğer kısıtlamaların yanı sıra beni de kontrolleri altında tutuyorlar. Mack elini başımın üstüne götürerek sikişinin ağızımdan çıkmadığından emin oluyor. Onların arasında kendimi küçük ve çaresiz hissediyorum ama korkmuyorum.

Yanıyorum.

Topuklu ayakkabılarım dışında giydiğim tek şey olan külotum sırsıklam ve meme uçlarım o kadar sıkı ki ağrıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Mack aniden geri çekiliyor, topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Siktir," diye inliyor. "Henüz değil. Onu yatağa yatır."

Kendi başıma hareket etme şansım bile yok. Bir an dizlerimin üzerindeyim, sonra Scrappers'ın büyük boy yatağının ortasına yayılıyorum. Yemin ederim buradaki her şey büyük boy.

Scraper önce bana saldırdı. Ellerini ayak bileklerime koyuyor ve- "Yapma!" O yaralarımı dokunamadan ayağımı çekiyorum.

"Şşt," diye yatıştırıyor, baldırımından uzak durmaya dikkat ediyor ve gözleri yarama değil yüzüme odaklanıyor. "Hiçbir şey ifade etmiyorlar ama onları rahat bırakacağım. Bu gece seninle ve ne istediğinle ilgili."

"Sorun değil. Özür dilerim." Kendimi bir tanrıça gibi hissederken bir anda yere çakılıyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Reaper, ellerini kalçalarımın dolayıp beni yatağın kenarına kadar çekiyor, sonra da bacaklarımın arasına diz çöküyor. Siyah mürekkep omuzlarından sırtına doğru uzanıyor ama bu açıdan ne olduğunu göremiyorum.

Bekle. mi?

Geniş dilini sırlıslıkla kırımlarımın arasından geçirip, ucunu klitorisime doğru kaydırmadan önce aralarında ıslak bir şekilde kaydırırken beynim kısa devre yapıyor. Şok içinde nefesim kesildi. Sonra bunu tekrar yapıyor ve ben kendimle ilgili her şeyi unutuyorum. Çok iyi, çok seksi ve kirli hissettiriyor ve Tanrım, düzgün düşünemiyorum.

Scraper ve Mack iki yanıma uzandılar. Scraper başımı ona doğru çeviriyor ve beni öpüyor. Kısa sakalı Mack'in daha kalın ve uzun sakalından daha dikenli ama panik anımın tüm izlerini silmeye yardımcı olurken verdiği his hoşuma gidiyor. Ağzına doğru inliyorum, Reaper parmaklarıyla beni açıp klitorisimi ağzına alırken kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum. Diğer tarafımda Mack göğüslerime yapışıyor, zeki diliyle meme ucumla dalga geçerken sert parmaklarını kullanarak diğerinden bir çakıl taşı çıkarıyor.

Parmaklarımı Reaper'ın uzun saçlarına geçiriyorum ve sıkıca tutuyorum. Sırtım eğiliyor, omuzlarımı ve popomu yatağa bastırıyor ve Mack'in hevesli ilgisi için göğsümü kaldırıyorum. Zevkin ateşli dalları Mack'ten dışarı doğru çiçek açıyor.

Reaper diliyle karmaşık bir desen çiziyor. Ben ona karşı titrerken, patlayacakmışım gibi hissederken bir parmağını içime kaydırıyor.

Bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?

Fooling Around 101'den doğrudan yüksek lisans seviyesine geçiyorum. Artık erkeklerin neden oral sekse bu kadar düşkün olduğunu tamamen anlıyorum ve kendi sıramı almakta ısrar etmediğim her sefer için pişmanlık duyuyorum. Erkeklerle katlandığımı anlamam için üç erkek bulmam gerekti.

Nefesim kesiliyor, göğsüm sıkışıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Vücudumdaki her şey bir anlığına duruyor, sonra o kadar derin ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle hayata geri dönüyorum ki böyle sesler çıkarabildiğimi hiç bilmiyordum. Reaper'ın dilinin altında parçalanırken, hayatımda yaşadığım en güçlü orgazm içimi parçalıyor.

Mack kulağıma "Aynen öyle sevgilim, bizim için gel," diye gürlüyor.

Sanki istesem bile karşı koyabilirmişim gibi. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar dans ediyor. Parmaklarım öyle sıkı yumruklar haline geliyor ki Azrail'in saçlarını koparmamam bir mucize. Reaper beni acımasızca ileri sürerken, uçu de bana tutunuyor, beni çelik gibi pençelerinde kıvrınmaya devam ettiriyorlar. İlk orgazmım bir diğerine uzanıyor, beni bir öncekinden daha sert ve yine neredeyse acı verici bir şekilde sarsıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam..."

Sonunda bırakıyor, arkasına yaslanıyor ve kendinden son derece memnun görünüyor. Reaper bacaklarımın arasından bana bakıyor, ağzı parlıyor. Tanrım, bu benim. Göz temasını kesmeden eline siliyor ve avucunu yalıyor. Yüz ifadem dehşete düşmüş olmalı çünkü gülüyor. "Çok lezzetlisin kızım. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Yavaş yavaş nabzım düzene giriyor, nefes alış verişim düzeliyor ve gözlerimi açıp etrafıma bakmaya cesaret . Üçünü de beni izlerken, yavaşça büyük yaraklarını okşarken buluyorum. Ben kendiminkini aldım ama onlar da rahatlamak için can atıyor olmalılar. Kendilerini tutmayı başarmış olmalarına şaşıyorum. Dudaklarımı ıslatıyorum, beni bu kadar yakından izlemelerine bayılıyorum. "Peki sırada ne var?"

Üstüme çıkmaları için tek gereken bu. Scrapper bir yastık kapıyor ve Reaper göğsüme binerken destek için boynumun altına kaydırıyor. Kaygan, sert siki biraz geriye kayarak göğüslerimin hemen altına yerleşene kadar üzerimde yükseliyor. "Kayganlaştırıcın var mı?"

Scrapper komodinden bir şey almak için eğiliyor ve Reaper'a fırlatıyor. Soğuk ve kaygan bir şey göğsüme, tam göğüslerimin arasına damlıyor ve sonra Reaper'ın güçlü elleri onları kavıyor ve şaftının etrafında birbirine bastırıyor. Sıcak şaftı göğüslerimin arasında yarattığı dar kanaldan kayarken ıslak, kirli ve çok seksi hissettiriyor. Tacı ağzıma yaklaştığında dilimi çıkarıp onu yalıyorum.

Onu görmüyorum, sadece kalın kayganlaştırıcı topakları amıma düşerken ve güçlü parmaklar beni zaten olduğumdan daha da kayganlaştırırken hissediyorum. Bu Mack. Bir yanım onun büyüklüğünden korkuyor ama Tanrım, ben de çok azmış durumdayım. "Yavaş," diye fısıldıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim güzelim," diyor Mack sakince. "Sen istemediğin sürece."

Hoooo oğlum. Tüm bunların beni dolduracağı düşüncesi beni beklentiyle titretiyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve zincirleme orgazmımın küçük artçı şokları dışarı doğru patlarken nefesim kesiliyor. Bir plastik yırtılıyor ve bir an sonra parmağından çok daha kalın bir şey iyice yağlanmış girişime sürtünüyor.

Mack kalın sikini içime bastırırken Scrapper yakınıma eğiliyor. "İzlemeyi seven tek kişi sen değilsin."

Reaper sırtıyor, Mack'in siki beni her seferinde bir muhteşem inç açtığında dudaklarımın geniş bir 'O' şeklinde açılmasını izlerken kendi sikini yumrukluyor. Bu yavaş, alaycı bir süreç. İçeri bastırıyor, sonra geri çekiyor, sonra biraz daha derine, biraz daha hızlı tekrar ileri itiyor. Her darbeye içime daha fazla giriyor, uyum sağlamam için bana zaman veriyor, kayganlaştırıcının işini yapmasına izin veriyor, ta ki tamamen girene kadar ve onu daha fazla almamın bir yolu yok.

"Çok dolu," diye inliyorum. Sadece burada uzanıp bir an için tadını çıkarmak istiyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Tamam."

Beni uzun, durgun bir vuruşla tekrar doldurmadan önce neredeyse tamamen geri çekiliyor. Beni sahiplenirken gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum ve beni yumuşak, derin itişlerle sikerken birlikte inlememiz çok uzun sürmüyor. Başımın geriye düşmesine izin veriyorum ve Scrapper bunu bir davet olarak kabul edip sikinin başını dudaklarıma sürüyor. Onu içime çekiyorum ve Reaper izliyor, saçları yüzüne dökülüyor ve kendini göğüslerimin arasına geri bastırırken yüzünü gölgede bırakıyor. Oda seks ve zevk sesleriyle doluyor. Alçak iniltiler, hızlı nefes alış verişleri ve

Ten tene karşı. Dördümüz birlikte hareket ediyoruz, doğal hissettirdiği gibi zevk alıyor ve veriyoruz.

İşimin bittiğini ve sıranın onlara geldiğini düşünmüştüm ama Scrapper'ın tuzlu tadı, Reaper'ın tenimde kaygan bir şekilde kayması ve Mack'in içimde gerilmesi, hepsi birleşerek beni tekrar ayağa kaldırdı. Gözlerimi kapatıyorum ve bu duygunun, saf seksiliğin içinde boğuluyorum. Bunun sonsuza dek sürecektir bir şey olmasına imkân yok, hatta muhtemelen yarına bile kalmayacak ama şu anda anın tadını sonuna kadar çıkaracağım ve her şeyin beni alıp götürmesine izin vereceğim. Böyle bir şeyi bir daha asla hissedemeyebilirim.

Yaklaşan tek kişi ben değilim. Adamlar hızlanıyor, hevesleniyorlar. Scrapper daha hızlı hareket ediyor ve daha derine itiyor, boğazıma çarparken bana meydan okuyor. Her seferinde Mack'in etrafında sıklaşıyorum ve aynı anda onları sıktığımda ikisi de inliyor. Bu çığ, ilkel ve beni harekete geçirecek.

İnlemeye başlıyorum ve Scrapper'ın çıkardığı iniltilerden anladığım kadarıyla bu titreşimlerden hoşlanıyor. Daha hızlı sikiyor ve ben de dudaklarımı sıkarak onu cesaretlendiriyorum.

İşe yarıyor. İlk boşalan Scrapper oluyor, siki her atışta esnerken ağzımı tuzlu dölle dolduruyor ve güçlü göğsünün derinliklerinde kükrüyor. O geri çekilip bir iniltiyle yatağa düşerken ben de yutkunuyorum. Reaper kontrolü ele alıyor, ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve yüzümü eğiyor, böylece göğüslerimin vadisi üzerinde sert ve hızlı bir şekilde mastürbasyon yapabiliyor. Sikini dudaklarıma değdiriyor ve ben de tam zamanında onu yalayıp başını ağzıma almak için açılıyorum. Vahşi bir hayvan gibi hırlıyor ve göğsümün ve boynumun her tarafına boşalmadan önce ıslak bir patlamayla geri çekiliyor, tohumu cildime dökülürken sıcaktan yanıyor.

"Siktir," diye tıslıyor son birkaç damla dekolteme damlarken. Bir iniltiyle yana doğru yuvarlanıyor ve beni sadece Mack'le baş başa bırakıyor.

Gözleri fırtınalı ve genellikle sakın olan ifadesi vahşileşmiş. Öne doğru uzanıyor ve bir parmağını dudaklarıma ve boynuma yapışan Scrapper ve Reapers dölllerinin arasından geçirip dudaklarıma götürüyor. Ağzımı açıyorum ve dilimi ucunun etrafına sararak emiyorum.

Mack derin bir iniltiyle, "Şu anda ne kadar ateşli görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok," diyor. Kalçalarını yuvarlıyor ve siki içimde bir noktaya doğru sürükleniyor.

ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Uçup gitmemek için çarşafları kavıyorum ve sonra tekrar boşalırken bu hissin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sanırım çığlık atıyorum, Mack'in kükremesiyle karışan ses içimin derinliklerine boşalıyor. Onun altında titriyorum, saf bir zevk dünyasında kayboluyorum. Kafamın içinde havai fişekler patlıyor ve tenim o kadar hassas ki havadaki her küçük molekülün tenime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Mack üzerime abanmış, ellerini başımın iki yanına koymuş ve gözlerini kapatmış. Nefes alıyor, sadece nefes alıyor. Dünyaya geri dönüyor, tıpkı benim gibi.

Sonunda çarşafları bırakmaya cesaret ettim ve avucumu onun inanılmaz geniş göğsüne bastırdım. "Bu... bir şeydi."

Hafifçe kıkırdıyor. "Sadece... bir şey mi?"

Başımı , hayatımda bir kez olsun söyleyecek söz bulamıyorum. Reaper gülüyor. "O bahsi kaybettiğime çok sevindim."

"Sana geri döneceğini söylemiştim," diyor Scrapper. Göğsümü yumuşakça okşayabilmek için yer değiştiriyor. Parmak uçları meme uçlarıma her dokunduğunda keskin bir nefes alıyorum ama o sadece şaka yapıyor.

Çok yorgunum. "Bu gece burada kalabilir miyim? Söz veriyorum sadece bir duşa ve biraz uykuya ihtiyacım var. Sorun çıkarmayacağım."

"Sana bir havlu getireyim. Banyo şurada," diyor Scrapper, çıplak olmanın bilincinden zerre kadar uzaklaşmadan odayı geçerken. Kendime gelmem için biraz zamana ihtiyacım olacak ama yine de manzara çok güzel.

Televizyon şu an siyah. Bir noktada kamera yayını kesildi. Sonrasında kendimi garip hissedeceğimden endişeliydim ama hissetmedim. Reaper, Mack ve Scrapper sekse dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davranıyor, takıntıları yok, pişmanlıkları yok, sadece dört yetişkin birlikte iyi vakit geçiriyor. Yarın geceye kadar muhtemelen bir sonraki şanslı kıza geçmiş olacaklar - ve düşüncesi biraz yakıyor - ama bu anıyı bir kenara koyup tadını çıkaracağım çünkü gerçek hayatıma geri dönmek zorundayım. Bu asla unutmayacağım bir gece.

Hiçbir zaman.

MILA

Hadi ama, bu sürücüde kullanabileceğim bir şeyler olmalı. En büyük sorunumun dizüstü bilgisayarımın bunu okumasını sağlamak olacağını düşünmüştüm ama sürücüde sorun yok. Berbat olan benim. "Belki de bu iş için biçilmiş kaftan değilimdir," diye homurdanarak dizüstü bilgisayarımı bir kenara itiyorum.

"Şansın yok mu?" Meghan mutfakta makarna hazırlıyor. "Saatlerdir bilgisayar başında küfredip duruyorsun."

"Bunların çoğu önemsiz şeyler ve yarısı da parola korumalı ya da şifreli gibi bir şey. Bilmiyorum. Bilgisayarlarla aram kötü değil ama iyi de değilim, anlıyor musun? Bir şeylerin yanlış görünüp görünmediğini anlamak için burada ne olması gerektiği hakkında yeterince bilgim yok. Ondan tüm karanlık davalarının bir slayt gösterisini hazırlamasını istemek çok mu zahmetli olurdu?" Anlamadığım kısaltmalarla dolu belgeler ve etiketlenmemiş sütunlarla dolu elektronik tablolar var, bu yüzden gerçekte ne hakkında oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Yasal bir iş olabilir, rüşvet olabilir ya da fantezi futbol düzeneği olabilir.

Gülüyor. "Senin için bir kopyasını çalmadan önce Mullerby'den yedeğini düzenlemesini istemeliydim." Bir kaşığı sosa daldırıp tadına bakıyor, ardından biber öğütücüyü alıp biraz daha koyuyor. "Aradığınız şey burada yoksa özür dilerim."

"Asla olmaz. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bana bu verileri sağladığın için ne kadar minnettar bilemezsin. Bunu yapmak zorunda değildin." Ceza adaleti bölümünde okuyor, geçen bahar belediye binasında staj yaptı ve şu ana kadar gelebilmemin başlıca nedeni o.

Meghan burnunu kırıstırıyor ve tezgâha yaslanıyor. "Mullerby'nin sürüngen olmanın dışında bir suçu var mı bilmiyorum ama orada berbat bir ünü var, bu yüzden eğer..."

"Ne?"

"Bakın, ben aslında bir köstebektim, bu yüzden hiçbir şey bilmiyorum, ama edindiğim izlenim, iş yerinde neredeyse telefonla aradığı yönündeydi. Savunmakla görevlendirildiği herkes temelde mahvolmuştu."

Kardeşim Danny de dahil.

Gençken ot ve ecstasy satmaktan tutuklanmış. Büyük çapta değil, sadece yerel partilerde daha ciddi satıcılar için biraz satıyordu. Bunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de, suçluydu. Normal bir ceza almış olsaydı yıkılırdım ama yıllar sonra burada oturup avukatının flash belleğinde ipucu arıyor olmazdım.

Ama Danny normal bir ceza almadı. Hapishanede mahkeme gününü beklerken aniden, biri neredeyse bir adamın ölümüne neden olan bir dizi silahlı soygundan sorumlu olduğuna dair "kanıt" buldular. O zaman da anlamsızdı, şimdi de anlamsız. Danny'nin başı çok belaya girdi ve lise boyunca mücadele etti. Ailemiz ellerinden gelen her şeyi yaptı, hatta onu sorunlu gençler için açılan kamplardan birine bile gönderdiler. Uzun süre işe yaramadı. İlk kez tutuklanmıyordu ama hiçbir zaman şiddet içeren bir suçtan tutuklanmamıştı. Hiçbir zaman.

Bir gecede cezası üç yıldan beş yıla, otuz sekiz yıl hapse çıktı. Şimdiye kadar çıkmış olması gerekirdi, onun yerine hala içeride, yapmadığına ikna olduğum bir şey için çürüyor. Bu olay olduğunda onun için mücadele edemeyecek kadar gençtim ama artık on beş yaşında değilim.

Dramatik bir iç çekişle dizüstü bilgisayarımı tekrar yaklaşıtıp içine dalıyorum. Dosyaların derinliklerine gömülmüş, 'Tarifler' etiketli bir klasör buluyorum. Bu... garip. Onunla ilgili hiçbir şey bana internetten yemek tüyoları biriktiren bir adam gibi gelmiyor. Tıklıyorum.

Video dosyalarıyla dolu. Dosya isimlerinde bir çeşit düzen var, ama hepsi sayılardan oluşuyor ve içlerinde ne olduğunu anlamama yardımcı olacak bir bağlam yok. İmlecimi ilk dosyanın üzerine getiriyorum. Yaşlı bir adamın diskinde rastgele garip bir şekilde etiketlenmiş video dosyası mı? Bu her şeyin cevabı olabilir ya da beynimi çamaşır suyuyla temizlememe otuz saniye kalmış olabilir. Buna yarı yarıya şans veriyorum. Ama ihtiyacım olanı bulacaksam, taş üstünde taş bırakmamalıyım, değil mi?

Hızlıca tıklıyorum ve yan gözle bakıyorum. Bu da ne böyle? Neye bile bilmiyorum. Bir tür soluk, yapışkan sıvının içinde hareket eden bir el ve

Beynimi karıncalandıran yumuşacık sesler, ama iyi anlamda değil. ASMR MI? Kulaklığımı çıkarmak istememe neden oluyor. Puding mi? Bilmek istiyor muyum ki?

Bir sonraki dosya hayatımdaki pek çok seçimden pişman olmamı sağlıyor. Bu sefer sadece bir el değil, puding olduğundan emin olduğum bir şeyin içinde yıkanan bir kadın. Kadın çıplak ama odak noktası çıplaklığı değil. Pudingin içinde hareket ederken çıkardığı yumuşacık seslere, pudingi ellerinin arasına alıp başının üstüne damlarken parmaklarının arasında sıkmasına ya da pudingi kalçalarının arasına sıkıştırmak için nasıl topladığına. Bu da ne böyle? Porno mu bu?

Daha fazla video daha fazla aynısını veriyor. Farklı pudingler, farklı kadınlar, farklı küvetler, ama aynı temel sapkınlık, tekrar ve tekrar. Dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapatıyorum ve diğer tüm ipuçlarım tükenmedikçe o klasörü bir daha asla açmamaya yemin ediyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Meghan başını sallar. "Her şey hazır." Dolaptan bir kâse çıkarıp rigatoni ile dolduruyor, sonra da ocakta bebek bakıcılığı yaptığı et sosuna batırıyor.

Makarnanın üzerinde şırıpdadığını duyduğumda videoları düşünmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. "Harika görünüyor, teşekkürler. Yarın akşam ben pişiririm."

"Evet, o konuda." Ben kendime yardım ederken sesi özür dileyici bir hal alıyor. "Bana kalsa istediğin kadar kalmana izin vermekten mutluluk duyardım ama artık herkes döndüğüne göre diğerleri ne kadar kalacağını merak etmeye başladı. Yani, hepsi senden hoşlanıyor falan ama biliyorsun, burada sadece bir süre kalabilirsin."

"Anlıyorum. Bir kız oturma odamda kalsa ben de rahatsız olurdum. Gerçekten bakıyorum. Dün öğrenci evleriyle bile konuştum ama birinci ve ikinci sınıflara öncelik veriyorlar. Eski evimiz bu kadar ucuzken, tüm kiralar çok yüksek görünüyor."

"Evet, tamamen anlıyorum. Beklemek ve bu yıl yine seninle bir yer tutmak istedim ama geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordun ve burayı bulduğumda hemen hemen o gün karar vermek zorunda kaldım çünkü odaya bakmak için daha fazla insan geliyordu. Seni kovmuyoruz ama biliyorsun..."

Ona sırtıyorum. "Belki de Screaming Eagles'a geri dönüp benim için bir odaları olup olmadığına bakmalıyım. Orada onlarla takılan bir sürü kız var."

Meghan'ın gözleri kocaman oldu. Sabaha kadar dönmeyeceğime dair gece yarısına kadar mesaj göndermediğim için bana bağırdı. Hatta kendimi kötü hissettim. Çok endişelenmişti ama eminim kapıdan içeri sendeleyerek girdiğimde bana bir kez baktı ve nasıl bir gece geçirdiğimi anladı. Tam olarak değil ama bütün geceyi şiir konuşarak geçirmediğim çok açıktı.

"Gerçekten yapmazdın, değil mi? Biraz eğlenmek bir şeydir, ama-ah, yargılayıcı görünmekten nefret ediyorum, ama sen bundan daha iyisin. Hedefleriniz, seçenekleriniz var. Eğer konu kira ise, ben-"

"Aman Tanrım! Sakin ol! Gerçekten öyle demek istemedim." Hayır, sürtük hayatı bana göre değil, ama belki sadece Reaper, Mack ve Scrapper ile olsaydı? Hayır, hala hayır. Eğer orada takılsaydım, sonunda artık parlak yeni kız olmayacaktım ve onlardan birini başka bir kızla izleyecektim ve bununla ilgili bir şey beni muhtemelen hak etmediğim bir şekilde yanlış yola itiyor. Onlar benim değil ama geri dönmediğim sürece bu yüzüme vurulmayacak.

Meghan sorgulayıcı bir kaş kaldırıyor.

"Ciddiyim. Eğlenceliydi. Tamam, gerçekten eğlenceliydi ama bu daha önemli."

Çatalını bana doğrulttu. "Güzel, yüzünde o ifade belirdiğinde bunu unutma."

"Ne bakışı?"

"Belki penis buna değer" bakışı. Değmez. Eğer bir adamın Roma İmparatorluğu hakkında konuşmasını dinlemeye istekliyseniz, kampüste bunları neredeyse bedava veriyorlar ve eğer bu çok fazlaysa, bir gecede teslimat yapabilir ve sizi asla şikayet etmeyecek veya hayal kırıklığına uğratmayacak tüm çan ve ısıklarla bir tane alabilirsiniz."

"Meghan!" Bir parça makarnayı burnuma çektim ve masada öksürük krizine girdim. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır..."

"Güzel. Şimdi bulaşıkları temizle ve işinin başına dön."

"Evet, hanımefendi."

Kısa süre sonra dizüstü bilgisayarına geri döndüm. Meghan büyük, rahat okuma koltuğunda bacaklarını kolçaklardan birinin üzerine atmış ve yüzünü bir tür fantastik romana gömmüştü. Bir keresinde ona motorcuların aslında kurtadam olduğunu söylemeye çalıştım ama parmaklarını kulaklarına tıkayıp duymamış gibi yaptı.

Taktik değiştiriyorum, dosyalarını yararlı bir şey içerme ihtimallerine göre kategorilere ayırıyorum. Vergi bilgilerine benzeyen bazı klasörler var. Göz gezdirirken bir şeylerin tutmadığını hissediyorum. Mullerby'nin yaşadığı evin değerine bakıyorum. Dört milyon dolar mı? Miras kaldıysa ya da fiyatlar fırlamadan önce aldıysa mantıklı olabilir ama emlak sitesinde beş yıl önce aldığı yazıyor. Bazı avukatlar çok para kazanır, ama genellikle devletten maaş alan avukatlar değil. İmkânı yok.

Ne yazık ki, parola korumalı ya da şifreli dosyalarda olmadığı sürece bir delil yok. Onlara nasıl girileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunun için bana yardım edecek bir ineğe ihtiyacım var.

Kişisel araştırmamı açtım ve Mullerby'nin atandığı tüm davaları içeren, kardeşimin zamanından birkaç yıl öncesine ve geçen aya kadar uzanan tabloya baktım. Eyaletteki diğer savunma avukatları için de benzer tablolar hazırladım ve bir şablon bulmaya çalışıyorum. "Hatırlat da tutuklanırsam her zaman kendi avukatımı tutayım."

Meghan kitabından başını kaldırır. "Oh, evet. Kesinlikle. Mahkeme tarafından atananlar her zaman kötü değildir, ancak aşırı çalışırlar ve sonucunuzla ilgili gerçek bir çıkarları yoktur. Ya da umurlarında olsa bile size tavsiye vermekten başka bir şey yapacak zamanları yok."

"Yani çoğu zaman kaybetmeleri olağandışı değil mi?"

"Her zaman kazanmak ya da kaybetmekle ilgili değil. İnsanların haklarını bilmelerini ve sırf yasaları bilmedikleri için daha kötü sonuçlarla karşılaşmamalarını sağlamak için oradalar. İyi bir savunma avukatı cezanızı düşük tutabilir veya sizi hapisshaneden tamamen uzak tutmanın yollarını bulabilir."

Kafamda bulanık bir fikir şekillenmeye başladı. Belki de yanlış bakıyorumdur. Mullerby'nin kayıtları ortalamanın biraz altında.

mahkumiyet oranları, ancak ortalama ceza süresine bakarsam, iki katı.

"Kardeşin bunu araştırdığını biliyor mu?" Kitabına bir ayraç koyup kapatıyor ve yanındaki yuvarlak masanın üzerine koyuyor.

Başımı salladım. "Hayır. Şimdiye kadar hiçbirimizi görmeyi reddetti."

Onu suçlamıyorum. O tutuklandığında annem ve babam artık ipin ucunu kaçırmışlardı. Benim de aynı yola düşeceğimden endişeleniyorlardı. Onu hapse attıkları şeyleri yaptığına gerçekten inanıyorlar mıydı bilmiyorum ama geçmişe baktığımda, ne kadar acı verirse versin, geri kalanımızı kurtarmak için gitmesine izin vermek zorunda olduklarını düşündüklerini düşünüyorum. Ondan vazgeçtikleri için onlara çok kızmıştım ve bir parçam hala kızgın. O benim ağabeyim. Onun bastığı yere tapardım ve sonra aniden hayatımdan çıktı.

"Şimdiye kadar mı? Onu görecek misin?" "Evet. Yarın."

İki kaşı da şaşkınlıkla havaya kalktı. Tanıdığım en etkileyici insanlardan biri. "Gerçekten mi? Onu buna nasıl ikna ettin?"

"Onu dışarı çıkarmaya yardımcı olabilecek bir bilgi bulduğuma dair bir mesaj gönderdim." "Ama bilmiyorsun."

"sayılır. Flaş bellek bende."

"Bütün günü küfür ederek geçirdin."

Göğsüm sıkışıyor. "Önemli değil. Beni görmeyi kabul etmesi için yeterliydi ve bu küçük bir beyaz yalana değer. Yalan bile değil. Bir abartı. Bu bir şeye yol açacak. Bunu biliyorum. Sadece ipleri çekmeye devam etmeli ve hangisinin bana ihtiyacım olan ipucunu vereceğini görmeliyim. Buradaki bir şey Mullerby'den istediğimi almama yardım edecek."

Bana şüpheyi bakıyor. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Dürüstçe mi? Muhtemelen."

MACK

Balyozumu iyice kavradım ve salladım. Alçıpan bir toz ve moloz yağmuru içinde patlıyor. Mila'nın eski evi ile yanındaki birim arasındaki duvarı yıkıyoruz ve söylemeliyim ki bu işte son derece tatmin edici bir şey var.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Azrail gülerek bağıyor. Elindekini duvarın diğer ucuna savurarak inatçı bir parçayı yerinden çıkarır.

Balyozu yere dayıyorum ve ağırlığımı ona vererek yaptığımız işi gözden geçiriyorum. "Keşke Mila'nın numarasını alsaydık. Eğer kapanış istiyorsa, bu işimizi görürdü." Kendini devirmeden sallanmaya çalışması fikrine sırtıyorum. Ufak tefek bir kız değil ama benim yanımda karides gibi kalıyor.

Ama güzel göğüslü bir karides.

"Sence ne yapıyor?" Scrapper bok yiyen bir sırıtışla soruyor. "Seksi üniformasıyla sınıfta oturmuş bizi mi hayal ediyor?"

Reaper homurdanıyor. "Üniversitede üniforma giymiyorlar, salak herif."

"Biliyorum ama bu benim fantezim."

Zar zor ayakta duran bir duvar parçasını tutup koparıyorum. "Biz daha kendimize gelemeden çekip gideceğini bilseydim, bir tur daha atmamızı sağlardım."

"Şikayet edecek bir şeyiniz yok," diye homurdanıyor Azrail. "Zaten bir önemi de yok. O kaçınacak bir yeri olan üniversiteli bir kız. Mezun olup yuva kurmadan önce yapılacaklar listesinde sadece bir damlaydık."

Scrapper başını sallar. "Bana öyle bir izlenim vermedi. Bu tür kızlar genelde bizim mahalleye taşınmaz. Onu tekrar göreceğimize yirmi dolarına bahse girerim. Bana güvenin."

"Bilmiyorum. Geçen sefer seninleydim ama sanırım bizimle işi bitti," diyorum.

"Aynı." Reaper gömleğini çıkarıp alındaki teri silmek için kullanıyor. "Geçen seferki gibi işe yararsa yine para ödemekten çekinmeyeceğimden değil. Partiden beri her sabah kaya gibi sert uyanıyorum. Aman Tanrım." Ve bununla birlikte balyozu kavrayıp beyzbol sopası gibi savuruyor. Daha fazla enkaz uçuyor.

"Hey, çocuklar," diye bağılıyor tanıdık bir kadın sesi. "Orada iyi görünüyorsunuz."

"Faith," diye sesleniyorum selamlarken. Eagle-eye'ın kızı ve Strike Team Motherfucking Alpha'nın yaşlı kadını. "Ne yapıyorsun burada? Çekiç ister misin?"

Gülüyor. "Hayır, çalışmak için buradayım ama bu şekilde değil." "Saçına ne yaptın böyle?" Reaper kaçırır. Scrapper ona bir eldiven fırlatır. "Güzel, gerçekten pürüzsüz."

Faith sırtıyor. "Etrafta koşuşturan iki yaşında bir çocuk varken sıcaktan ve saçlarımla ilgilenmekten şikayet ediyordum ve Kaylee beni bir pixie denemeye ikna etti. Sen ne düşünüyorsun?"

Mila'nın gibi uzun saçları tercih ederim ama bunu Faith'e söyleyecek değilim. Benim kadını değil, benim sorunum değil. "Çok şirin. Pratik görünüyor."

"Çok diplomatik bir cevap." Etrafına bakınıyor, benim çanta sandığım ama daha çok ekipman çantasına benzeyen bir şeyi önüne doğru çekiyor. "İyi ilerleme kaydediyorsunuz."

"Şaşırdınız mı? Kendi elime vurmadan çivi çakabildiğimden beri bu işin içindeyim," diyor Scrapper ukala bir sırıtışla.

"Hayır, değilim. Bu yüzden buradayım." Sırtıyor ve çantasından devasa bir fotoğraf makinesi çıkarıyor. "Neler olduğunu görmek için eski sosyal medya hesabımı yeniden canlandırdım ve kitapçı için harika oldu. Babama kulübün reklamını yapmak için bazı fikirlerle oynamamın bir sakıncası olup olmadığını sordum."

Gözlerimi kısıyorum. Yetişkin bir kadın olabilir ama hâlâ başkanın kızı ve kulüp prensesi ne isterse muhtemelen onu elde edecek. Bunun muhtemelen gideceği yeri sevdiğimden emin değilim. "Öyle mi? Peki ne dedi?"

"Herkes kabul ettiği ve özel bir yerde ya da yerleşkenin içinde çekim yapmadığım sürece, umurunda değil."

Reaper kızgın görünüyor. "Biz lanet olası bir MC'yiz. Bütün şehir zaten kim olduğumuzu biliyor. Ne bekliyorsunuz ki? Meme dansı mı?"

"Ah dostum, bu harika olurdu." Gözleri parlıyor ve kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğu çok belli. "Ama hayır, insanlar ev tamirâtı ve elektrikli aletleri sallayan kaslı adamlar için kesinlikle çıldırıyor. Odun kesen bir adam var..." Boş yüzlerimize bakıyor. "Bir de kız var. Güven bana. İşe yarıyor. Fixer Uppers için bir hesap açtım bile. Sizler, gömleksiz ve dövme, büyük, ağır aletler sallayan ve duvarları yıkan çocuklar? Viral hit."

"Erkekler odun kesen kızları izlemeyi sever mi?" Reaper sorar.

Faith kızarır. "Eh... o da çoğunlukla kadınlar olabilir. Bu önemli değil. Siz çalışırken çekim yapmamın bir sakıncası var mı diye soruyorum. Önce sizin görmenize izin vermeden hiçbir şey yayınlamayacağım."

"Bana uyar." Scraper gömleğini çıkarır.

Şaşırmadım, neredeyse gömlek giymeyi kişisel bir hakaret olarak algılayan Viking kadar kötü.

"Evet, tabii." Kısa bir süre başımı sallıyorum, sonra kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Reaper'a bakıyorum. "Var mısın?"

"Neden olmasın ki?" diye omuz silkerek cevap veriyor.

"Bu iyi olacak, biliyorum." Faith o kadar heyecanlı ki neredeyse zıplayacak ve hevesle etrafına bakınıyor. "Kırılacak başka bir şey var mı?"

Gömleğimi bir kenara attıktan sonra balyozumu alıp omzuma koyuyorum. Başımı arkamdaki duvara doğru sallıyorum. "Sırada bu var."

"Güzel!" İşçinin ışığını alır ve ona mantıklı gelen bir şekilde aç verir. "Tamam, koridora çıkın ve teker teker içeri girin, gerçekten satın çocuklar."

Kendimi lanet bir hamburger gibi hissediyorum. Kadınlar her zaman böyle mi hisseder? Sonraki bir saat boyunca bir şeyleri çekiçlerken, yırtarken ve parçalarken bir ton görüntü çekti. Çok zor bir işti.

Bitti, terden sıırıslıklam oldum. Yazın bitmesi için sabırsızlanıyorum, bu kadar çabuk olamaz. Bu sıcakta kimse bunu yapmak istemez.

Hiçbir zaman gösteriş meraklısı olmadım ama itiraf etmeliyim ki Faith'in yaptığımız bir şey için heyecanlanması eğlenceli oluyor. Scrapper'ın her şeyi bu, tabii ki. Daha ne haltlar döndüğünü anlamadan poz veriyordu. Ve Reaper bile olması gerekenden çok daha fazla esniyor, sanki faturaları ödüyormuş gibi tüm sırtını kaplayan o lanet olası Grim Reaper dövmesini gösteriyor.

Sonunda Faith kamerayı bırakır. "Tamam, sen nasılsan. Ben gidip kurguyla uğraşacağım." Kırk beş dakika sonra tekrar içeri girdiğinde öğle yemeğimizi yiyorduk. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

Çekimlerden derlediği son videoları izlemek için telefonunun etrafına doluşuyoruz. Telefonundan striptizci kıçının müziği çıkmaya başlıyor ve bir bakıyorum oradayız, terli, üstsüz ve aletlerimizi sallıyoruz. Kullandığı düzenleme sihri her neyse, bizi ritimle aynı anda yapıyormuşuz gibi bile gösteriyor.

"Yüce , Faith." Reaper inanamayarak başını sallar. Scrapper alçak sesle ıslık çalar. "Daaaaamn."

"İyi, değil mi? Bir tane gönderebilir miyim? Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum." Sırıttıyor. "Çok fazla kötü DM alacaksın. İyi olanları iletelim mi?"

Scrapper gülüyor. "Sık fotoğrafı yok, lütfen."

Faith kıkırdar. "Tabii ki hayır. İşte " Gönder düğmesine basar.

Hepimiz onun telefonuna bakıyoruz. Sosyal medya hiçbirimizin umurunda değil ama.

Videonun üzerinde bir kalp simgesi yanıp söner, sonra bir saniye, sonra bir üçüncüsü.

"Gördünüz mü? Size söylemiştim!" Bize gönderinin metriklerini nasıl okuyacağımızı ve gönderiyle kimin etkileşime geçtiğini nerede görebileceğimizi gösteriyor.

İlk beğenin profil resmi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Telefonunu elime alıp küçük resme tıklıyorum. Mila'nın sevimli gülümsemesi, barış işareti yapan parmaklarıyla, kullanıcı adının altında bana doğru parlıyor: Milabear. "Kim varmış burada?"

", olamaz," diyor Reaper, benim hissettiğim kadar şaşırmış bir sesle. Scrapper kendini beğenmiş görünüyor. "Sanırım kırk dolar kazanacağım."

MILA

"COLE," diye anons ediyor giriş noktasındaki gardiyan sıkılmış bir sesle. "Telefonunuzu kapatın ve eşyalarınızı çöp kutusuna atın."

Hay aksi. Meghan'la paylaşacaktım, aslında o videoyu beğenmek istememiştim. "Sadece ihtiyacım var-"

"Bekleyen tek kişi siz değilsiniz hanımefendi."

"Peki." Eşyalarımı teslim edip metal dedektöründen geçiyorum ve ziyaret bittiğinde her şeyi alabilmem için üzerinde numara olan küçük bir bilek alıyorum.

Kendimi gözetlenirken yakalanmış gibi hissediyorum ama algoritmanın bir binayı döven iri, seksi, yerel erkeklerden hoşlanacağıma karar vermesi benim suçum değil. Beğendiğimi fark edecekler mi? Ben olduğumu? Önemli olmamalı. Kelimenin tam anlamıyla onları içime aldım, bu yüzden sundukları şeyi sevdiğimi bildiklerinden oldukça eminim. Sıkı çalışırken dövme derilerinin altında kaslarının dalgalanmasını ve kıvrılmasını izlemek, ellerimin altında hissetmekle neredeyse aynı şey değil.

"Koridorun sonunda, sağınızdaki ilk kapı," diye talimat veriyor bir sonraki muhafız.

Her adımda, Danny'yi görme endişem motorcuların düşüncelerinin önüne geçiyor. Altı yıl oldu. Şimdi neye benziyor? Nasıl biri? Hapishanenin ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Cezasının tamamını çekmek zorunda kalırsa ona neler yapmaya devam edeceğini.

Kapı ziyaretçi salonuna açılıyor, burada her birinde bir sandalye, bir ahize ve pleksiglas bir pencere bulunan bir dizi kabin var. Bakın ama dokunmayın.

Mario Kart'ta kazanmama izin verirdi.

Ve Cadılar Bayramı'nda en sevdiğim şekeri bana verin, bu aptal "sağlıklı" ikramları almak anlamına gelse bile.

Pencerenin diğer tarafındaki insanların her biri, ne yapmış olurlarsa olsunlar, birinin en sevdiği kişidir. Birinin çocuğudur.

Birinin erkek ya da kız kardeşi. Belki çoğu bir tür cezayı hak ediyor, ama kaç tane Danny var?

Sistem berbat. Mükemmel cevabı bilmiyorum ama bu değil.

Birini dövme için bahane arıyormuş gibi kaşlarını çatarak odada dolaşan iri yarı bir gardiyanla birlikte dışarı çıktığında görünüşü beni şaşırttı. Danny içeri girdiğinde on dokuz yaşındaydı, uzun boylu, sıska bir çocuktur. Şimdi zar zor tanıdığım bir adam. Babam gibi iri yapıydı ama en azından 10 kilo daha alabilirdi. Kollarında ve boynunda kaba görünümlü dövmeleler var. Kumral saçları sakalı gibi tıraş edilmiş.

Benimkiyle aynı gri-mavi gözleri beni bir şahin gibi izliyor. Hayır, şahin gibi değil, birinin her yeni insanı potansiyel bir acı kaynağı olarak görene kadar dövdüğü bir köpek gibi. Oturdum ve kulaklığımı taktım.

Danny pleksiglasın diğer tarafına oturup kendi kulaklığını alırken dudakları inceliyor. "Ee, ne istiyorsun?" Sesi ucuz kulaklıktan cızırdıyor ama bu o, benim kardeşim.

Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. "Merhaba," diyorum usulca, çünkü altı yıl düşünmeme rağmen kardeşimi nasıl selamlayacağıma dair daha iyi bir fikir bulamamıştım. "Nasılsın?"

"Hâlâ nefes alıyorum. Yemekler son zamanlarda biraz yavanlaştı."

Sarılmayacağımı biliyordum ama ne bileyim, bir şeyler umuyordum. Belki bir gülümseme? "Tanrım, Danny. Bir selam versen ölür müsün?"

"Çok üzgünüm Mila. Merhaba. Soruya cevap verecek misin? Seninle buluşmayı kabul etmemin tek nedeni, devam hakkında bilgi sahibi olduğunu söylemendi. Bu doğru mu?" Düşmanlığı beni bıçak gibi kesiyor.

Kendime onun çok şey yaşadığını hatırlatmak zorundayım. Bu noktada ortak bir geçmişe sahip yabancılar da olabiliriz. Beni ya da ailemizi asla affetmese bile, ona yardım etmek yapılacak en doğru şey. Tüm bunları bilmek acımı azaltmıyor. "Olabilir. Bunu burada tam olarak konuşmam ama dendiğimi bilmeni istedim. Seni unutmadım."

"Yapmalısın," diyor ölü bir sesle.

"Hayır. Bana karşı ne kadar kaba olduğun umurumda değil, bunun peşini bırakmayacağım." Gözlerindeki ıslaklığı siliyorum ve başımı dik tutuyorum. "İpuçları buldum. Bu sistemde bir şeyler bozuk ve ben bunu ortaya çıkaracağım. Avukatınızla görüşeceğim."

"Sakin buna cüret etme! Kötü davrandığımı mı düşünüyorsun? Öldüğünü öğrenmektense kötü olmayı tercih ederim. Lanet olsun," diye hırlıyor nefesinin altında. "Annem ve babam haklıydı, seni öldürteceğim ama onların düşündüğü sebeplerden değil."

"Belki fark etmedin ama değişen tek kişi sen değilsin. Ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı verebilirim. Aptal değilim. Dikkatli olacağım. Ayrıca, ne yapacaksın? Beni durduracak mısın?"

Geniş omuzları çöktü. "Bırak artık, Mini-mi." Onu böyle görmek kalbimi kırıyor. "Yapamam."

İç çekişinde yoğun bir hayal kırıklığı var. "Güvenli değil. Güçlü insanlar var Sistemin böyle olmasına bel bağlayanlar. Biz sadece onların makinesindeki dişlileriz. Ben... Ben iyiyim. Burnumu aşağıda tutuyorum ve herkes bana bok vermekten daha iyi biliyor. Okulunu bitir, bir iş bul ve kendine bir hayat kur. Gün ışığına çıkmayacak şeylere burnunu sokma. Tehlikeli insanların hepsi burada benimle birlikte değil. Dışarıda çok daha fazlası var."

"Korkmuyorum. Sana olanlar doğru değil ve muhtemelen tek kişi de sen değilsin."

"Yok artık." Sandalyesinin kolçaklarını o kadar sert kavırıyor ki parmak eklemleri tebeşir beyazı oluyor. "Beni kurtarmak istediğini biliyorum ve bunun için seni seviyorum ama lütfen. Sadece burada olmama izin ver ve bir daha ziyaret etme. Hem burada hem de kardeşinle aynı anda hayatta kalmak için olmam gereken kişi olamam."

"Tamam," diye yalan söyledim.

Kızgınlıkla homurdanıyor. "Sen tam bir veletsin. Neden sen, lanet olası bir üniversite öğrencisi, kimsenin gelemmediği bir şeyi kırıp açabileceğini sanıyorsun? Bunu bir düşün."

Sesi çok bozguncu geliyor ama burada olmanın benim için ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünse de, bu onun içinde bulunduğu tehlikenin yanında hiçbir şey. Eğer dışarı çıkarsa

Bunun sonunda nasıl bir adam olacak? Şu anda nasıl bir adam?

Hayır, o burada çürürken arkama yaslanıp hayatımı yaşayamam. Kazma konusunda Danny'nin düşündüğünden daha iyiyim. Tehlikeli mi? Olabilir. Ama onu geri çıkarmak için buna değer. Bu şeyi patlatıp açacağım ve bu Danny'nin özgürlüğü, benim tezim, ilk gerçek haberim ve umarım olan bitene yakalanan herkes için adalet olacak.

"Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?" "Evet desem bana inanır mısın?"

Arkasına yaslanıp beton tavana bakıyor, sonra kıkırdıyor. "Hayır. Sana asla ne yapacağını söyleyemem. Seni seviyorum Mila ve her şeye rağmen seni gördüğüme gerçekten memnunum. Ama evlat? Sakın geri gelme. Ciddiyim. Senin tanıdığın Danny yıllar önce öldü, ben sadece onun geride bıraktığı pisliğim." Sıkı bir gülümsemeyle kendini işaret ediyor. "Lütfen, eğer bu konuyu araştırmaya devam edeceksen, lütfen, lütfen, lütfen bana aptalca riskler almayacağına dair söz ver."

Aptallık çok öznel bir şeydir. Ona dürüstçe "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Hiçbir şey yapamamanın verdiği hayal kırıklığı yüzünün her çizgisine yansımış olsa da başını sallıyor. "Seni bu konuda tutacağım. Sonunda buradan çıktığımda, seni kazıp çıkaracağım ve öldürülürsen kıcına tekme basacağım."

"Bu kadar melodram yeter. Tanrım." Ben gülüyorum ve bir süre sonra o da katılıyor.

Görünüşe göre gardiyan çok eğlendiğimizi düşünüyor, çünkü o anda araya girip Danny'nin omzuna vurmayı seçiyor. "Zaman doldu," diye bağıyor.

"Peki, Tanrım, pantolonunu çıkarma." Danny bana dönüp elini pleksiglasın üzerine koydu. Ben de benimkini karşı tarafına koyuyorum, hissediyormuş gibi yapıyorum. Onu son gördüğümde bu yana altı yıl geçti ve ona sarılamıyorum bile. Kardeşimi buradan çıkarmak için yapmayacağım şey yok. "Sözünü unutma, Mini-mi. Tamam mı? Gereksiz riskler alma."

Sesimin bozulmayacağına güvenerek başımı sallıyorum. O anlıyor. Her zaman anladı. Değişmeyen bazı şeyler vardır. Bir kez daha uzun uzun baktı, sonra telefonu kapattı.

kalkıyor ve iri yarı gardiyanın onu oradan çıkarmasına izin veriyor. Kapı, pleksiglasın arkasından bile hissedebileceğim bir çarpmayla arkasından kapanana kadar izliyorum.

Dışarı çıktığımda telefonumu tekrar açtım ve on kere falan çaldı. Neler oluyor? Kim bana ulaşmaya çalışıyor?

Yeni mesajlar aldığımı söyleyen bildirime dokunuyorum ve bir arkadaşlık isteği ile FixerUppers adlı bir hesaptan gelen bir mesaj buluyorum.

Olamaz.

Küçük videomuzu beğendiğinizi gördüm. Bizden kaçacağını bilseydin, seni iyi bir şekilde uğurlamak için daha erken kalkardık.

Eminim yaparlardı. Oradan çıkmamın bir nedeni de buydu. Yumurtalıklarımın benim yerime karar vermesine izin verseydim ertesi gün, hatta ondan sonraki gün eve dönebilir miydim emin değilim.

Bunu bükülmüş kasların ve sert karın kaslarının bir dizi yakın çekimi izliyor. Nerede olduğumuzu biliyorsun. Çekiçlerimizle oynamak istersen istediğin zaman gel.

Mesajlarını görmezden gelmeliyim. Belki de hesabımı silip yeni bir hesap açmalıyım. Parmaklarımla telefonumun arkasına dokunuyorum.

Bu cümle sık sık işinize yarıyor mu?

Cevabına gülmekten kendimi alamıyorum.

Sadece bir kez işe yaramalı.

MILA

Siyah mermer ve renkli camdan bir kule olan ŞEHİR SALONU GEÇİYOR.

Meghan, Hank Mullerby ile röportaj yapmak için tek gereken şeyin genç, kadın ve güzel olmak olduğunu söylemişti. Haklıydı da. Gazetecilik öğrencisi olduğum ve böylesine başarılı bir yerel avukatla röportaj yapmak istediğim konusunda kendisine e-posta gönderdiğim anda, beni yoğun programına dahil etmekten mutluluk duydu. Araştırmamı yaptım ve yozlaşmış bir piç olduğundan oldukça emin olsam da, en büyük saplantısı puding olan birini tehlikeli olarak hayal etmekte zorlanıyorum. Yine de, Danny'nin kafamın arkasında yankılanan uyarıları ve Meghan'ın onun hakkındaki kötü izlenimi arasında, çantamda biber gazı var. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Telefonum çalıyor. TheFixerUppers'dan bir mesaj.

Aman Tanrım. Son videolarını izlerken dudaklarımı yalıyorum. Scrapper'ın tişörtü çıkarılmış ve göğüs uçlarındaki halkalar görünüyor. Yeni bir duvar üzerinde çalışırken seksi bir müzik çalıyor ve etkileyici miktarda kas içeriyor. Bu sefer gönderiyi beğendiğimde, bunu bilerek yapıyorum ve biraz flörtöz hissettiriyor. Şimdiden aldığı etkileyici beğeni ve yorum sayısına kaşlarımı çatıyorum. İlk videodan bu yana bir ton takipçi de kazanmışlar. Neden popüler olduğunu biliyorum ama paylaşmayı sevdiğimden emin değilim.

Görünüşe göre bir sürü hayranınız var.

Kıskandın mı? VIP listesindeki tek kişi sensin, Scrapper ve bir mezura içeren bir fotoğrafla birlikte hızlı bir şekilde geri geliyor.

Ne yapıyorum ben? Bir kez daha bakmaktan daha önemli işlerim var. Hayır. Ama...

Binaya girmeden önce gözden kayboluyorum ve parmaklarımın göğsümde gezindiği hızlı bir fotoğrafla cevap vermeden önce tişörtümü göğüs dekoltemi gösterecek şekilde ayarlıyorum. Tek hayranının ben olduğumu mu söylüyorsun?

Aaaah! Neden onları cesaretlendirmeyi bırakamıyorum? Telefonumu Rahatsız Etmeyin ayarına ve ne gönderdiğini görmeden önce çantama sıkıştırıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Derin bir nefes ve sessiz bir "Bunu yapabilirsin." Sonra bir gülümseme yapıştırıp belediye binasına yürüyorum.

Mullerby kapısını nazik bir beyefendinin gülümsemesiyle ama elini biraz fazla aşağıya kaydırmak için fırsat kollayan birinin gözleriyle açar. Birkaç kilo fazlası var, ama takım elbisesi tam oturmuş, bu yüzden bunun geliyor. Saç çizgisi muhtemelen daha iyi günler görmüş ama temiz traşlı ve profesyonel. Tüm bunlar, kendisinden çok daha genç kadınları etkilemek için biraz fazla hevesli olan orta yaşlı bir erkekten beklediğimden daha kötü bir şey olmadığını gösteriyor. Özellikle biraz tenimi gösterecek şekilde giyindim ki konuşması daha olası olsun, ama bana baktığında sanki tenimde karıncalar geziniyor gibi hissediyorum.

"Bayan Cole?" Gözleri nihayet benimkilere geldiğinde, açgözlülükle beni izliyorlardı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Burada yaptıklarımıza bu kadar ilgi göstermeniz bence harika bir şey. Pek çok genç kadın, bizden biraz daha tecrübeli olanlardan ne kadar çok şey öğrenebileceklerini takdir etmiyor."

Cidden böyle mi söyledi? Ugh. Şimdi Meghan için daha da kötü hissediyorum, bütün bir sömestr boyunca onunla uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum. "Bay Mullerby, sizinle tanıştığımıza memnun oldum efendim. Böyle hissetmenize çok sevindim çünkü size soracak çok sorum var." Küçük ses kayıt cihazıma uzanıyorum, biber gazımın çantamda güvenle durduğundan emin oluyorum. "Kayıt yapsam sorun olur mu? Daha sonra temiz bir şekilde yazmam çok daha kolay olacak."

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım, tatlım." Masasının arkasına yerleşirken bir sandalyeyi işaret ediyor ve küçük bir homurtuyla sandalyesine çöküyor. "Otur bakalım."

Ona şeker meme gibi aptalca bir şey deme dürtüsü güçlü, ama müşteri hizmetleri gülümsememi koruyorum ve oturuyorum. Buradaki tek olumlu şey, hafife alınmanın bana bir avantaj sağlaması. Ben de buna güveniyorum zaten. "Sorun olmazsa hemen konuya gireceğim."

"Ne istediğini bilen kızları severim. Devam et." Arkasına yaslanır ve parmaklarını başının arkasında birleştirir.

Belki, ama o karamela girdabını daha çok seviyor. Bir yakınlık kurmak için önce ona bir sürü temel soru soruyorum ve

Rahat. Neden hukuk okumak istediği, hangi okula gittiği ve ne zaman kamu savunma avukatı olarak çalışmaya başladığı gibi şeyler.

"Neredeyse yirmi yıldır buradayım. Başka bir yerde çalışmayı hayal bile edemiyorum. Yaptığım işin insanlara yardımcı olduğunu bilerek eve dönmek çok ödüllendirici."

"Yani bu yüzden mi yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman amış ve masum bir şekilde soruyorum. "İnsanlara yardım etmek için mi?"

Ayağa kalktı ve masasının etrafında dolaşarak tam önümdeki kenara yaslandı. "Bence tam üstüne bastınız genç bayan. Pek çok insan bu sistemden onları destekleyecek kimse olmadan geçiyor. Paraları yok, destek ağları yok, akıl sağlıklarıyla ya da bir tür bağımlılıklarıyla mücadele ediyor olabilirler. Onlar için ve onlarla birlikte duracak birine ihtiyaçları var. Masumiyetlerinin kanıtlanmasına yardımcı olabilecek ya da en azından haklarının gözetilmesini ve sistemin onlara adil davranmasını sağlayabilecek birine. Sistem, sıradan insanların kendi başlarına ilerleyemeyeceği kadar karmaşık. Onların koruyucusu olmaktan gurur duyuyorum."

Ne harika bir konuşma. Acaba bunu benim için mi yazdı, yoksa internette arama yaparsam başka bir makalede alıntı olarak mı çıkacak? Beni o kadar çok oltayla besledi ki kendimi balık gibi hissediyorum, ama bu sefer oltaya takılacak olan benim.

"Omuzlarınızda çok büyük bir sorumluluk var. Onların kaderi sizin ellerinizde ve güvenebilecekleri tek kişi sizsiniz. Eğer bir hata yaparsanız, bu birisinin geleceğine mal olabilir."

"Ah, tahmin bile edemezsiniz. Bazen bu zavallı insanların babası gibi hissediyorum ve bu kalbimi kırıyor." Uzandı ve elini dizime koydu. "İşimi çok ciddiye alıyorum, sizi temin ederim. Belki bir stajla ilgilenirsin? Kaçıncı sınıftasın? nc sınıf mı?"

"Son sınıf. zgnm, kulağa çok ilginç geliyor ama geçen yıl Kanal 7'de staj yaptım. Bu, mezun olmadan önceki final projemin bir parçası olacak." Gülümsemeye zorladım.

Gözleri bir parça sertleşiyor. "Harika. Eminim bu senin için harika bir deneyimdi. Projenizde yer alabildiğim için gurur duyuyorum. Konuşabileceğimiz o kadar çok şey var ki, buradaki işimiz bittiğinde daha fazlasını planlamaktan mutluluk duyarım-"

"Belki," diye yalan söyledim. "Ama sorun olmazsa sana birkaç sorum daha olacak."

"Tabii ki."

"Savunduğunuz kişilerin ortalama olarak bölge ortalamasının iki katına mahkum edilmesinin nedeni sizce ne olabilir?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Affedersiniz?"

"Savunduğunuz insanlar. İstatistiklere göre, hapiste iki kat daha fazla zaman geçiriyorlar. Yine de bu tamamen doğru bir tablo değil. Kayıtlarınıza göre müvekkillerinizin küçük bir yüzdesi ortalamaya kıyasla olağanüstü uzun cezalar alıyor." Biraz eğildim. Şok olsa da gözleri bluzumun yakasının biraz öne düştüğü yere kayıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ses tonu keskinleşiyor. "Bu konuda sorularınız varsa, belki de bir yargıca sormalısınız. Cezalandırmada farklılıklar herkesin başına gelebilir, özellikle de en düşük seviyedeki suçlulara hizmet veren bizler için."

Anlıyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. Ama mesele şu ki, son sekiz yıldır aykırı değer sayınız sürekli olarak yüksek kaldı. O kadar ki bu konuda yorumlar duydum ve sizin bir fikriniz olup olmadığını merak ettim."

"Kim?" diye tersledi kendini yakalamadan önce. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, buraya geliyorsun, suçlamalara başlamadan önce benim iyi niyetimle oynuyorsun. Benim işim bu insanları korumak, hapse atmak değil."

Aslında sesi o kadar öfkeli geliyor ki, kardeşimi serbest bırakma konusundaki çaresizliğimin, olmayan gölgeleri görmeme neden olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama sonra Danny'nin ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde yargılandığını, mahkum edildiğini ve gönderildiğini hatırlıyorum. Ya lüks evi? Kanıtlarımın ne kadar sağlam olduğunu zorluyor olsam bile, şüphelerimi destekleyecek rakamlara sahibim. Bu konuda içgüdülerime güvenmek zorundayım ve o da burada bir şeyler olduğunu söylüyor.

"Duygusallaşmanıza gerek yok Bay Mullerby. Ben yoluma devam edeceğim. Blackworth'da bir eviniz olduğunu görüyorum. Bir kamu davalısı için çok etkileyici bir adres. Yeni bir avukata, geleneksel olarak değer verilmeyen bir sektörde çalışırken bu kadar finansal başarı elde etmesi için ne tavsiye edersiniz?"

Sadece çok çalışmak ve avokado tostunu bırakmak mı? Belki de yatırım tavsiyesi için gidilecek adam sensindir?" Kesinlikle ulaşmaya çalışıyorum ama kayıt cihazını unutacak kadar kızmasını istiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ne söylediği kadar nasıl tepki verdiğiyle de ilgileniyorum.

"Bu görüşme sona ermiştir. İyi niyetimin fena halde suiistimal edildiğini görüyorum. Burada oturup kendi ofisimde görevi kötüye kullanmakla suçlanmayacağım." Kapıyı işaret ediyor. "Kapı orada. Kendiniz çıkabilirsiniz."

"Bir yorum bile yok mu? Çürütme yok mu? Mazeret yok mu? Aramaya çıkarsam, orada olmaması gereken ödemelerin kanıtlarını mı bulacağım?"

"Hiçbir şeyiniz yok."

Ayağa kalkıyorum, topuklu ayakkabılarım sayesinde neredeyse gözlerinin içine bakıyorum. "Zayıf ve ezilenlerle bu kadar ilgilenen bir adam olarak, onlara gerçekten yardım etmekle pek ilgilenmiyor gibisin. Belki de yozlaşmış bir sistemde elinden geleni yapıyorsundur. Bana yardım etseydin, bir kahraman olabilirdin. Bir şeyler dönüyor. Bunun ne olduğunu bulacağım ve bulduğumda da her şeyi açığa çıkaracağım."

Yüzü sertleşiyor ve gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor. Kesinlikle ikinci bir görüşme olmayacak, ne kadar tenimi gösterirsem göstereyim. Onu zorlamakla hata mı ettim? Belki de bu sefer sakın davranıp egosunu okşamalı, sonra bana daha çok güvendiğinde öldürmeye gitmeliydim. Ona yaltaklanmak zorunda kalma fikri midemi bulandırdı. Hayır, bu iyiydi. Onu sarsmıştım, şimdi izleyip neler olacağını görmeliydim.

"Defol. Dışarı. Güvenliği çağırmadan önce sana bir şans daha veriyorum. İftira sınırlarını aşıyorsun. Bir staj yaptın ve kendini bir bok zannediyorsun ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sen büyükler liginde oynamak isteyen bir çocuksun." Belli ki öfkeli ama başka bir şey de var. Sesinde bir titreme... gergin gibi mi? Korkmuş mu? Tam yerine mi vurdum? İşaret ediyor. "Kapı, Bayan Cole. Ve şu kayıt cihazını bana verin."

Masadan alıp çantama atıyorum. "Üzgünüm Bay Mullerby, ama benim gibi bir çocuk bile bundan daha iyisini bilir. İyi günler, fikrinizi değiştirirseniz ve tarihin doğru tarafında olmak isterseniz bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

"Dışarı!" Kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

Bir şeyden kaçıyormuş gibi görünmeden yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyorum. Muhtemelen güvenliği aramayacaktır ama ne olur ne olmaz, öğrenmeden gitmiş olmayı tercih ederim. Belediye Binası'nın görüş alanından çıktığımda dizlerim titrerken destek almak için bir binaya yaslanıyorum. Kahretsin, bu aslında biraz korkutucuydu. Staj yaptığım dönemde birkaç mülakata katılmışım ama hiçbir zaman yerel pazardaki bir çiftçiyle mülakat yapmaktan daha ilginç bir şey için yalnız kalmamıştım.

Telefonumu çıkardığımda, FixerUpper'lardan gelen birkaç yeni mesajla karşılaşıyorum ve bu da dikkatimi Mullerby ile olan ilerleme eksikliğimden hemen uzaklaştırıyor. Görünüşe göre Mack ve Reaper, Scrapper'ın önemli bir avantaja sahip olmadığını kanıtlama ihtiyacı hissetmişler.

İlişkinin flört kısmını seksten sonra yapmak garip hissettiriyor ama eğlenceli de.

İstek kabul ediyor musunuz?

Sadece tek hayranımızdan.

MILA

BOŞ BİR DAİREYE UYANDIM, ki bu bir kanepede yatarken bir lüks. Kalkıp kendime bir kahve yapıyorum ve hemen battaniyemin altına kıvrılıp en son TheFixerUppers içeriğinin tadını çıkarıyorum. Pek dikkat etmediğim birkaç tadilat güncellemesi var ve sonra isteğimi dinlediklerini görünce heyecanlı bir çığlık . Dövmelerinin üzerinden yavaşça geçiyor, her birinin belinde çok küçük havlulardan başka bir şey yok.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Mack'in kalçasında havlunun altında kaybolan bir mürekkep girdabı var ve tüylü pamuğun hemen altındaki... iriliğini fark etmemek imkansız. Reaper'ın sırt dövmesi tam teşhirde, devasa tırpan omuzlarından aşağıya, mükemmel poposunun kaplandığı yerin hemen üzerindeki sırtındaki çukurlara kadar uzanıyor. Kamera Scrapper'ın yan tarafına geçip zayıf dövüşçü yapısını ve tüm bacağıının etrafını saran ejderhayı gösterirken dudaklarımı yalıyorum.

En çok beğenilen yorum: "Önce bana baktı!" ve ardından bir grup patlıcan ve su emoji.

Ben kıskanç değilim. Çok açık. Kıskanmak için bir nedenim yok. Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

Onlarla geçirdiğim geceyi çok sevdim ama ne yapmam gerekiyor? Geri dön. Sadece sevişmek için mi?

Tamam, bu aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyor ama uzun vadede duygularımı geliştirmeden bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kimsenin incinmediği mesajlarla eğlenmek ve sahip olduğum anılara tutunmak daha iyi. Videolara ve resimlere de.

Kesinlikle videolar ve resimler.

Elim battaniyenin altına giriyor, pijama pantolonumun belini itip bacaklarımın arasına giriyor. Direkt mesajlarımı açıyorum ve sırtıyorum. Tüm dünya diğer videolarını izleyebilir, ama bunlar sadece benim gözlerim için. Yeni bir tane var. Bu Mack, duşta arkadan çekilmiş, bir eli arka duvara dayanmış, diğeri bacaklarının arasında hızla hareket ediyor. Çekim açısı nedeniyle tam olarak ne yaptığını göremiyorum ama kendi parmaklarım kolunun bu hareketiyle ritim tutuyor. Su çıplak vücudundan aşağı kayıyor ve onun derin, gırtlaktan gelen iniltilerini duyabiliyorum. Çok çabuk bitti. Dudaklarımı ısııyorum ve Mack'in başı geriye düşüp kaslı kıçı kenetlendiğinde orgazmım üzerime yıkılırken koltukta kaskatı kesiliyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, sertçe yutkunuyorum ve derme çatma yatağıma yığılıyorum. Güne başlamanın daha kötü yolları da var.

Bilinmeyen bir numaradan düzenli bir mesaj geliyor. Söylediklerinizi düşünüyordum ve ilginizi çekeceğini düşündüğüm bilgilerim var. Bu akşam buluşabilir miyiz? HM. Hemen ardından bir adres ve saat gönderiyor.

Bu beklenmedik bir şey. HM. Hank Mullerby. Öyle olmalı.

Ama neden? Birden fikrini değiştirip benimle konuşmaya karar ne sebep oldu? Gerçekten doğru şeyi mi yapmak istiyor? En başından beri, eğer bir şeyler dönüyorsa, bunun sadece onun başına gelmediğinden emindim. Sicili ortalamanın üzerinde olsaydı, bir yandan para alıyor ve bunu bir savcı ya da yargıçla paylaşıyor olabilirdi, ama ortalamanın altında mıydı? Daha uzun süre hapiste kalmak için kim para öder? Hayır, ama birilerinin kazanacağı bir şeyler olmalı, yoksa böyle bir şey olmazdı.

Bu bir tuzak olabilir.

Ama Danny'yi kurtaracak bir bilgisi varsa, kontrol etmeliyim. Gönderdiği adresi kontrol ettim. Yolun biraz dışında ama şehrin kötü bir yerinde falan değil. Aslında üniversiteye oldukça yakın. Son dersim bittiğinde kısa bir otobüs yolculuğu ile oraya gidebilirim.

Hayır diyemem.

Orada olacağımı söyleyen hızlı bir cevap yazdım.

Birkaç saat sonra otobüsten inmiş, görevdeki bir casus gibi etrafıma bakınıyordum. Meghan bu gece işte mahsur kaldı ve benim için hiç heyecanlı değil.

yalnız gidiyorum, ama olan oldu. Bir elim cebimdeki biber gazında, diğer elim telefonumda, buluşma noktamızın haritasını takip ediyorum.

Otobüs durağına yakın cadde oldukça kalabalık ama sessizleşiyor. Sevdiğimden daha sessiz. Haritanın beni yönlendirdiği sokak tam olarak bir ara sokak değil, ama ondan çok daha fazlası değil. İliklerime bir tedirginlik yerleşiyor ve kaçmak için dönmeyi yarı yarıya düşünüyorum. Bu kesinlikle Danny'nin beni uyardığı türden bir risk, ama değerli hiçbir şey risksiz değildir. Ve Danny aynı fikirde olmasa bile değerli biri.

Sadece nerede olduğumu göstermek için Meghan'a bir ping mesajı atıyorum ve o da neredeyse anında bir başparmak yukarı ile yanıt veriyor.

Mullerby'nin gösterdiği köşe boş. Orada bir sokak lambası var ama ampulü sönmüş, ben de ondan önce yanan ve sokağa hâlâ doğal olmayan sarı-beyaz bir ışık saçan lambaya bakıyorum. Bir şehirde, apartman pencerelerinden, mağazalardan, reklam panolarından gelen ortam ışığıyla hiçbir zaman tamamen karanlık olmaz, ama bu muhtemelen olabildiğince yakın. Bu konuda içimde kötü bir his var.

O burada bile değil. Bir şey olmadan önce eve gitmeliyim.

Ama sonra bir hareket oldu. Köşeye doğru baktım. Mullerby'nin boylarında, beyzbol şapkalı bir figür. Yüzü diğer tarafa dönük ve kırık ışığın yarattığı karanlık çemberin içinde duruyor. El sallıyor, yaklaşmam için beni çağırıyor. Neden buraya gelmiyor, birbirimizi görebileceğimiz bir yere? Her halükarda burada başka kimse yok.

Biber gazımı sıkıca tutarak yaklaşıyorum. "Bay Mullerby?"

Kocaman bir el yüzümü arkadan kavradı ve avucunu yüzüme bastırdı. ağzımı kapatıyor ve şaşkınlık dolu hırıltımı bastırıyor. Beni yakalayan her kimse, çelik gibi bir kolunu belime doluyor ve kollarımı yanıma sabitleyerek beni olduğum yere kilitlerken, sert ve acımasız bir kucaklamanın içine sürükleniyorum. Parmaklarım biber gazına değiyor ama bir işe yaraması için yeterince hareket edemiyorum. Benden üç kat büyük olan bu adamdan kurtulamazsam, kullanma şansım olmayacak.

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Mullerby olduğunu sandığım kişi yaklaşıyor. Bu o değil. Acımasız gözleri beyaz, özelliiksiz bir maskenin arkasından bana bakan bir adam. "Karşı koymazsan bu senin için çok daha kolay olur."

"Ya da yap, bizim için çok daha eğlenceli olur," diye kıkırdıyor beni tutan adam.

Paniğim artıyor ve adrenalinin yükseliyor, bu da bana anlık bir umut ışığı veriyor. Geriye doğru yalpalıyorum ve bir ayağımı bacağına dolamaya çalışıyorum. İşe yaramıyor ama kaval kemiğine sert bir tekme atmayı başarıyorum.

Tısladı ve sert bir "Siktir!" sesi çıkardı.

Ama bırakmadı. Onun yerine beni yerden kaldırarak elimdeki azıcık kaldıracı da yok etti. Bacaklarımı savurdum ama tekmelediğim tek şey havaydı.

Danny'yi dinlemeliydim ya da en azından benimle gelecek biri olana kadar bekleyecek kadar akıllı olmalıydım.

"Siktiğimin kaltağı."

"Sonra görüşürüz. Biri gelmeden önce hareket ."

Bir an sonra başıma bir bez torba geçiriliyor ve boynuma geçiriliyor. Boğulacak kadar değil, ama bunu gerçeğe dönüştürmek için tek yapmaları gerekenin kayışları çekiştirmek olduğunu bana sürekli hatırlatacak kadar sıkı. Bir arabanın kapısı açılıyor ve arka koltuğa itiliyorum. İki kişinin arasına sıkışmış durumdayım, ikisi de benden çok daha büyük. Kendimi küçük ve zavallı hissediyorum ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Onlara bu zevki tattırmak istemiyorum ve zihnimi açık tutmam gerekiyor. Eğer bir fırsat çıkarsa, bunu değerlendirmeliyim.

Araba sürmeye başlar.

"Burnunu ait olmadığı yere sokuyorsun, sürtük," diyor ön koltuktan yumuşak bir ses, kesinlikle beni yakalayan adam değil. "Dedektifçilik oynamayı bırak ve sarhoş olup üniversiteli oğlanlarla yatmaya geri dön. Kendini nasıl bir boka bulaştırdığının farkında mısın?"

"I-"

"Kapa çeneni. Yapıp yapmamanız benim için önemli değil. Bir mesaj göndermek için para alıyoruz, tavsiye vermek için değil." Başka bir şey söylemiyor.

Araba durmadan önce fazla uzaklaştığımızı sanmıyorum ama yönümü bulmamın bir yolu olmadığı için nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Solumdaki kapı açılıyor ve orada oturan adam inerken birden o tarafta yer açılıyor. Beni peşinden dışarı çekerken bileklerimi sıkıca kavraması canımı acıtıyor. Çıkarken omzumu kapının çerçevesine çarpıyorum ve o kadar ani acıyor ki kendimi tutamayıp bir çığlık atıyorum. İçlerinden biri gülüyor.

Ve sonra kendi başıma kalakaldım. Çantanın içinden bile ışığı hissedebiliyorum ama bir garajda mıyım, yoksa sadece arabanın farları mı bilmiyorum. Çantayı çıkarmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Hepsini orada.

"Mila Cole. Yirmi bir yaşında. Gazetecilik bölümü öğrencisi," diyor yumuşak ses. Devam ederken sesi biraz yankılanıyor, beni hedef alabileceklerini kanıtlamak için ailemin adresini ve daha fazla kişisel bilgiyi sıralıyor. "Bir bok bulduğunu sanıyorsun ama boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Bunun ne kadar ciddi olduğunu anladığından emin olmamız gerektiği için mutlu ol."

"Ben-" Bağırsaklarıma inen bir yumruk sözümü kesiyor ve nefesimi kesiyor. Dizlerimin üzerine çöktüm, hırıltıyla nefes almaya çalışıyordum.

"Bu bir konuşma değil, kızım. Sana nasıl olduğunu söylüyorum ve sen de tavsiyelerimi en iyi şekilde değerlendirebilirsin. Ben sadece seçimlerinizin nasıl sonuçlanacağını açıklıyorum. Eğer bizi zorlamazsan, buradan kendi ayakların üzerinde yürüyüp gideceksin. Belki hızlı değil ama bunu yapacaksın. Bunun gerçekleşmemesini ne kadar kolay sağlayabileceğimizi anlamamanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Kafamdaki çantayla, bana doğru gelen ters vuruşu görmem mümkün değil ama başım beni yere düşürecek kadar sert bir şekilde geriye savrulurken acısının yüzüme yayıldığını hissediyorum. Başım dönerken ellerim ve dizlerim üzerinde debeleniyorum. Bu sefer hıçkırıklarımı tutamıyorum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Ne yapmam gerekiyor? Sadece alayım mı? Burada en az dört kişi var ve kendimi köpek dövüşü çukurundaki kanlı bir tavşan gibi hissediyorum. Beni öldürmek istemeyebilirler, ama bu adamlar isteseler de istemeseler de öldüreceklermiş hissiyle tüylerim diken diken oluyor. Aklımı başımda tutmaya çalışıyorum ama korku dolu gecem bitmek üzere değil.

Yakınlarda, içlerinden biri kaba, sessiz bir havlamayla gülüyor ve ardından yan tarafıma sert bir tekme atarak beni ters çeviriyor. İçime bir acı saplanıyor ve midem bulanıyor.

Homurdanarak yere iniyorum, avuçlarım yere sürtünüyor -asfalt gibi geliyor- kendimi yakalıyorum.

Uzaklaşmam lazım.

Yuvarlanıyorum ve tam zamanında gelmiş olmalıyım, çünkü içlerinden biri küfrediyor ve çakılların sıyrıldığını duyuyorum. Ellerimi kaputun altına sokarak kaputu kafamdan çıkarmaya zorladım, dar açıklık burnumu acıyla çekiyordu. Tam zamanında karnıma bir yumruk daha yedim ama en azından şimdi görebiliyorum.

Etrafımda çember oluşturmuş dört adam var, sanki bu yıllardır yaşadıkları en eğlenceli şeymiş gibi sırtıyorlar. Aynı beyaz maskeleri takıyorlar ve yavaşça yaklaşıyorlar, mümkün olduğunca korktuğumdan emin olmak için zaman ayırıyorlar. Hepsi birden üzerime atlasa hiç şansım olmazdı. Elimi cebime sokuyorum. Bunun için tek bir şansım olacak, o da kendimi ayağa kaldırabilirsem.

"Lütfen, ben sadece bir öğrenciyim. Hiçbir şey bilmiyorum," diye soluk soluğa söylendim, kendimi tek dizimin üzerine kaldırırken nefesimi tutmaya çalışıyordum. Eğer onları konuşturabilirsem, belki-

İçlerinden biri tekme atıyor ve ben zar zor yolumdan çekilmeyi başararak boğuk bir çığlık atıyorum. Bu ses onları güldürüyor.

Tanrım, hiç merhametleri yok mu?

İçlerinden biri beni arkamdan itti. Ayaklarımın üzerinde durarak sendeleyerek ilerliyorum ama kendimi başka bir adamın önünde buluyorum. Maskeyle bile gözlerinin kırıştığını görebiliyorum ve altında kötü bir sırıtış olduğunu anlayabiliyorum. Kolunu geri çekiyor, yumruğu sıkılı ve bana yumruk atmaya hazır.

Ya şimdi ya da asla.

Biber gazını çıkardım ve yüzüne sıktım. Acıyla kükredi. Onu durdurmaya yetmedi ama dengesini bozdu. Yumruğunu ısıkalıyor ve ben de yanından hızla geçip işkencecilerimden olabildiğince uzağa koşuyorum.

"Siktir!"

"Yakalayın onu!"

Hepsi birden bağırıyor ve içlerinden biri yaralı bir ayı gibi hırlıyor. Umarım o benim biber gazı sıktığımdır. O pislik bunu hak etmişti.

Onlardan uzun süre kaçabileceğime dair hiçbir hayalim yok ama onlar beni yakalamadan önce kamusal bir alana çıkabilirsem belki yardım bulabilirim. Ama sokak uzun ve iyi bir yer seçmişler. Burada yalnızız. Yine göğsümün patlayacağını düşünene kadar koşuyorum, beni koruyabilecek herhangi bir şey ararken arkamdaki ağır ayak seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Benim fırsatım, birinin bir kutuyla açık bıraktığı bir kapı. Diğer tarafta ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kutu oradaysa içeriden kilitlenebilir. Bunu düşünecek zamanım yok. Kutuyu tekmeleyerek kapıdan atlıyorum ve kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum. İçim rahatladı, bir kilit sesi duydum. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, devasa bir beden kapıyı kırmaya çalışırken kapıya çarpıyor. Çarpmanın sesi karanlık odada yankılanıyor ve çığlık atmama neden oluyor.

Yardıma ihtiyacım var. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve içeri girmek için başka bir yol arıyor olabilirler. Sanırım bir çeşit depodayım ama kim bilir burada ne var. "Alo?" Birinin, herhangi birinin burada olduğunu ve bana yardım edebileceğini umarak bağıriyorum.

Cevap yok.

Polisi arayayım mı? Onlara güvenebilir miyim? Polis departmanımız en iyi zamanlarda bile pek güvenilir değildir ve ben yanlış cezaları araştırıyorum. Sorunun ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hangi okula gittiğimi biliyorlar. Kiminle takıldığımı. Ailemin nerede yaşadığını biliyorlar. Bahsetmedikleri tek şey aslında benim en iyi seçeneğim olabilir.

Telefonuma bakıyorum. Halihazırda yasaların dışında gri bölgede yaşayan tanıdığım bazı adamlar var. Asıl soru, bana yardım edebilirler mi? Ve edecekler mi?

FixerUppers'a umutsuz bir mesaj gönderiyorum. Yardıma ihtiyacım var.

REAPER

Bildirim sesini duyar duymaz, üçümüz de yiyecek torbasının çıktığını duyan köpekler gibi ona odaklanıyoruz. Oraya ilk ben varıyorum, Faith'in sosyal medya hesabını izlememiz için ayarladığı telefonu kapıyorum. Her şeyden onun sorumlu olması gerekiyordu ama bu Mila'yla ilk mesajlarımızı görmeden önceydi. Çok geçmeden eski adamlarından Alpha geldi ve cinayet anlamına gelen bir bakışla telefonu yanımıza bıraktı.

Hay aksı. Görünüşe göre karısının yanlışlıkla aletimizi görmesinden hoşlanmamış.

Yardıma ihtiyacım var.

"Hangi konuda yardıma ihtiyacı var?" Scrapper omzumun üzerinden okuyarak soruyor. Balyozu bırakıyor ve alnını siliyor.

"Nereden bilebilirim ki? Sen de benim şeyleri görüyorsun."

Şanslısınız ki size gerçekten yardımcı olabiliriz. Kaşınacak bir yeriniz mi var? Ben de karşılık veririm.

Uygulama çalmaya başlıyor ve köşede yanıp sönen yeşil bir video kamera simgesi beliriyor. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir tür arama olduğunu varsayarak ona basıyorum. Onu flörtöz bir şeyler yaparken görmeyi umuyorum ama onun yerine, görüşmenin onun tarafını görmek neredeyse imkansız ve çok fazla ağır nefes alma var, ama iyi şeye benzemiyor. de meme görmeyi umarken, bir düğmeyi çevirir gibi ciddileşiyoruz.

"Mila? Ne lan? Konuş bizimle, bebeğim."

"Tanrım, bilmiyorum. Ben-" Arka planda bir şey çarpıyor ve kadın inliyor. "Bazı adamlar üzerime atladı. Kaçtım ve kendimi arka kapısı açık olan bir binaya kilitledim. Şimdi kilitli ama haklılar.

Dışarıdayım ve nerede olduğumu bilmiyorum. Üzgünüm ama başka kimi arayacağımı bilemedim ve-"

"Derin bir nefes alın. Bize konumunuzu gönderebilir misiniz?"

Bir dakika sonra sohbette harita bağlantısı içeren bir mesaj beliriyor. Biz onu hatta tutarken Scrapper onu alıyor ve bisikletlerimizi almak için yerleşkeye doğru koşmaya başlıyor.

"Harika gidiyorsun. Sakin ol ve saklan. Yola çıkıyoruz." "Sakin kapatma," diye fısıldıyor.

"Bunu hayal bile edemezdin."

Mack ve Scrapper motorlarını ateşliyor, ben de bacağımı benimkinin üzerine atıyorum. Arkasından daha fazla gürültü geliyor ve o hareket etmeye çalışırken video çılgınca sallanıyor. Hay sikeyim.

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Henüz bana ulaşamadılar ama muhtemelen içeri girmenin başka bir yolu vardır."

"Olabildiğince hızlı geliyoruz. Yolda seni duyamayacağım ama telefonu açık bırakacağım, tamam mı? Hiçbir şey duymamaları için sesini kapat ve eğer arama kesilirse, mümkünse olduğunca olduğun yerde kal. Çok iyi gidiyorsun, sadece biraz daha dayan." Telefonu ön paneldeki tutucuya sıkıştırıyorum, böylece ekrana bakabiliyorum.

Üçümüz, Scrapper'ın haritasını takip ederek önden gitmesiyle yerleşkeden çıkıyoruz. Onu duyabilmeyi çok isterdim ama bluetooth'la uğraşacak ve yeni telefonu bisikletime bağlayacak zamanım yok. Mila'yı tehdit eden her kimse, oraya vardığımızda tek parça halinde olmasını umsa iyi olur. Kulüp tarafından resmi olarak korunmuyor olabilir ama üçümüz de şu anda kendimizi gerçekten yatırım yapılmış hissediyoruz.

GPS bizi Güney Yakası'nın dışına, nehir boyunca ve üniversite bölgesini geçerek götürüyor. Biraz uzakta, şehrin köhne bir bölgesinde, ama sinyal güçlü kalıyor. Bir bok duyamıyorum, ama birkaç kez hareket ediyor ve her seferinde dehşete düşmüş yüzünün gölgesinin geri geldiğini görene kadar nefesimi tutuyorum.

Oraya vardığımızda, tıpkı tarif ettiği gibi karanlık bir ticari bina bulduk. Arka tarafa döndüğümüzde bir kapı kırılarak açılmıştı.

Sikeyim.

Telefonumu elime aldım. Arama hâlâ aktifti, ben de fısıldadım, "Buradayız."

Başını sallıyor. Yumuşak bir sürtünme sesi ve bazı çarpma var. Hareket. Umarım hâlâ saklanıyordur.

Mack kapıyı iterek açar. Gıcırıyor. İyi oldu. Belki dikkatleri Mila'nın saklandığı yerden uzaklaştırır. Eğer o pislikler biriyle istiyorlarsa, üçümüz buradayız.

Yüksek tavana yakın uzun, yatay pencerelerden gelen bir miktar ışık dışında içerisi karanlık. Görmek yeterli ama zar zor. Odanın ve zeminin büyük kısmı zifiri karanlıkta saklı. Birbirimize başımızı sallayarak, kendimizi daha az hedef haline getirmek için dağıldık.

Scrapper sağ eline muşta takıyor ve sol elini parçasının yanında serbest . Mack ve ben demir çekiyoruz. El ele tutuşmanın da yeri var ve daha az gürültü çıkarıyor ama burada şansımı denemeyeceğim. Bu bir şüpheden yararlanma durumu değil.

Mack dikkatimizi çekmek için yumruğunu kaldırıyor, kulağına dokunuyor, sonra işaret ediyor. Ses. Biri ya da bir şey o tarafa doğru hareket ediyor. Onu takip ederek karanlığın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Telefonumdan ve ileriden aynı anda ani, irkiltici bir nefes sesi geliyor.

"Hayır!" Mila çılgık atıyor.

"Yakaladım seni," diyor pisliğin biri, yirmi adım kadar ileride. Dişlerimi sıkmama neden olan gıcırtılı bir sesle gülüyor.

Karanlıkta hızlı ve sessiz hareket ediyoruz, ama daha çok ona zamanında ulaşma konusunda endişeliyiz. İleride, büyük bir figür çok daha küçük bir figürle boğuşuyor ve onu kontrol altına almaya çalışıyor. Ta ki Mack kafasının yan tarafına bir silah dayayana kadar.

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak etrafında döner.

Mila onu düşürürken çılgık atıyor, ama düşerken onu yakalamak için oradayım, kollarıma çekiyorum.

Ödül olarak suratıma bir dirsek yedim.

"Bu Azrail," diye tıslıyorum, acımı bastırmak için.

"Tanrım, özür dilerim. I-"

"Fark etmez. Siktir olup ."

Işıklar bir anda yandı ve hepimizi bir anlığına kör etti. "Bu tarafa!" diye bağırıyor başka bir adam.

Kahretsin. "Kaç tane Mila?" "Dört, sanırım!"

Mack'te bir tane var ve ikisi de üzerimize doğru geliyor. Scrapper arkama geçti ve Mila'yı aramıza aldık. İki saldırgan hızla üzerime geliyor. İlk beklediğimden daha hızlı bir yumruk atıyor. Ondan tamamen kaçmak için zamanım yok, bu yüzden dizimi karnına saplarken omzumdan sıyrılmasına izin verecek şekilde kendimi açıyorum. Acı dolu bir homurtuyla, bir patates çuvalı gibi yere yığılıyor.

İkinci adam beni yanlamasına bir tür makineye çarpmadan önce sevinmek için bir mikrosaniyem var. Scrapper adamın peşinden gitmeye fırsat bulamadan onu yakaladı. Mila etrafındaki katliama geniş gözlerle bakarken, Scrapper adamı bir çimento destek kolonuna öyle bir çarpıyor ki kafatasının çatladığını duyduğuma yemin edebilirim. Herif yere düşüyor ve kalkmaya bile çalışmıyor.

"Mack?"

"İyi! Orada kalmaya ne dersin?" diye homurdanıyor Mack. İlk adamın boynunu kolunun altına almış, onu boğarken elindeki silahı yavaşça bize doğru yürüyen dördüncü adama doğrultmuş. "Şansını deneyebilirsin ama toprağa vereceğim ilk pislik sen olmayacaksın."

Şerefsiz durur ve ellerini kaldırır, boncuk gibi gözleri Mack'in silahının namlusuna odaklanmış.

Mack diğer adamı bize doğru savuruyor ve o da nefes nefese yere düşüyor. Onu saçlarından tutup Mila'ya dönüyorum. "İyi misin?"

"Gerçekten mi? Daha iyiydim." Bir elini ağzına kapatmadan önce içinden manik bir kahkaha patlıyor.

Scrapper'ın gözleri kısıldı. "Seni mı?"

Belki de ses tonundaki cinayeti duyuyor, çünkü başını sallamadan önce tereddüt ediyor, yaşlarla ıslanmış gözleri kocaman. "Lütfen, yapma-"

Scrapper ayakta kalan adama yaklaşırken, "Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor. "Sabahı görmek için yaşamak istiyorsan, dizlerinin üzerine ."

"Sen ne-" Mila'yı kendime doğru çekerek yüzünü başka tarafa çevirmesini sağlıyorum. Scrapper'ın ne planladığını bilmiyorum ama Mila'nın izlemesini istemiyorum. Zaten zar zor ayakta duruyor gibi görünüyor.

Mack silahıyla kısa bir işaret yapar ama adam silahı alır. Dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri kocaman ve çenesi bir dişini kıracak kadar gergin. Eğer o ve arkadaşları Mila'ya terör estirmeselerdi, ona daha fazla sempati duyardım. Savunmasız bir kadına saldırmak ve onu dövmek göz ardı edilmesi zor bir karakter kusuru.

Scrapper adamın tam önünde durur ve her seferinde bir eliyle eklemlerini kırar. "Seni hayatta tutan tek şey şuradaki kız. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Adam sessiz, ama gözbebekleri korkudan büyümüş.

"Dedim ki, anlıyor musun lan?" Scrapper'ın sesi bir kırbaç gibi şaklıyor.

Mila bana karşı titriyor ve ben onu daha sıkı sıkıyorum. "İyisin kızım. Seni kurtardık." Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyor ki, bana çarptığını hissedebiliyorum. Yüce Tanrım.

Yerdeki adam hızla başını sallar. "Evet."

Kendisinin ve arkadaşlarının ne kadar fena çuvalladıklarını anlasa da anlamasa da, bu oyuna gelmenin kendi çıkarına olduğunu biliyor.

"Güzel." Scrapper adamın suratına bir tekme savurur ve onu geriye doğru öyle sert fırlatır ki tüm vücudu zemini siler. Yere düştüğünde, bir makine parçasının içine yuvarlanır ve hareketsiz kalır. Ölü taklidi yapıyor.

"Bok herif," diye homurdanıyor Mack. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Üstlerini . Birkaç silahları ve bir masa bıçakları var. Hepsini alıyoruz, sonra onları geride bırakıyoruz, dövülmüş ve umarım biraz daha zeki olmuşlardır. Üzerlerinde belli bir çeteyi ya da kulübü işaret eden bir şey yok. Lanet olası sokak suçluları. Umarım bir şeyler öğrenmişlerdir ama o kadar zeki olmalarını beklemiyorum. Çok yazık. Onların iyiliği için.

Biz çıkarken Scrapper kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor. Kapı tekrar zıplayarak açılıyor, o adamlar kapıyı kırıp içeri girdiğinde kırılmıştı, ama sesten bir memnuniyet var.

Çenesini kavıyorum ve parmağımı yanağında gezdiriyorum. "Mila, bebeğim, iyi misin?"

Hâlâ bana yapışmış durumda ama sorduğumda başını kaldırıyor. "Sanırım öyle," diyor başını sallayarak.

"Ne oldu böyle?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, dokunuşla rahatlamasını izliyorum.

"Karışık bir durum. Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Kahretsin, evet. Özür dilerim." Bisikletime bindim ve oturması için arkamdaki koltuğa vurdum. "Hadi seni eve götürelim."

"Ev mi? Bilmiyorum. Beni kampüste bırakabilirsin ve ben de-"

"Bebeğim," diyor Scrapper kendi bisikletine binerken. "Ellerin kanıyor ve üzereymişsin gibi görünüyorsun. Gerçekten güvende olduğundan emin olana kadar seni yalnız bırakmamızın imkanı yok."

Mack onaylarcasına başını sallar, yüzü serttir ve büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştur.

Kahretsin, kendi başının çaresine bakabilen bağımsız kadınları severim ama onu bırakıp gideceğimizi düşünüyorsa kafasını kontrol ettirmesi gerek. "Bin şu lanet bisiklete," diye çıkışıyorum. "Seni evine götürebiliriz ya da kulübe geri getirebiliriz. Çabuk birini seç."

Mila'nın dudakları şokla aralanır. "Benim evim mi?"

"Akıllı kız." Elimle başını ensesinden kavıyorum, sonra kısa bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Sana çok iyi bakacağız. Şimdi sıkı tutun."

MILA

GÖZLERİMİ KAPATIYORUM, Reaper'ın beline sıkıca sarılıyorum ve yanağımı sırtına yaslıyorum. Rüzgâr saçlarımla oynuyor ve motor bacaklarımın arasında gürlüyor. Kısa bir süre için hayat basit.

Keşke sonsuza kadar o anı yaşayabilseydim ama artık hayatım için endişelenmiyorum, kaburgalarım ağlıyor ve ağzımda bakır tadı alabiliyorum. Her şeyden çok ağrı kesici almak, küvete girmek ve sonra da kanepeye kıvrılmak istiyorum. Belki de bu gece olan her şeyden uzaklaşmak için televizyon izlemeye dalmak.

Her şeyi kendime ben yaptım. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Daireye vardığımızda karanlık ve boştu. Meghan geç saatlere kadar kampüs barında çalışıyor, Carrie ve Liz de birkaç günlüğüne gitmişler. Yalnız kalmak istemiyorum ama kimsenin neden enkaz halinde olduğumu ya da neden üç korkunç motorcu tarafından eve getirildiğimi sormayacak olması iyi. Çocuklar bisikletlerini park edip beni merdivenlerden yukarı, ön girişe götürüyorlar.

Meghan'ın kapı kodunu kullanarak kapıyı açıyorum ve onlara dönüyorum. "Beni bıraktığınız için teşekkürler."

"Sana bakacak kimse var mı? Oda arkadaşın?" Mack soru sormak için kaşlarını kaldırıyor.

"Bilmiyorum. Arkadaşım çalışıyordu ama eminim yakında evde olur."

"Siktir et," diyor Scrapper ve kapıyı açık tutmak için başımın üzerine uzanıyor. "Seni yalnız bırakmayacağız. Yolu göster."

"Ne? Hayır, senden bunu isteyemem-"

"Değilsiniz," diyor Azrail. "Biz sana söylüyoruz. , yolu göster."

"Ama seni tehlikeye attığım için zaten kötü hissediyorum. Benimle kalmak zorunda değilsin."

"Bizi bir bok yapmaya zorlamadınız. Yardım etmeyi seçtik ve güvende olduğunuzdan emin olana kadar da buradan ayrılmayacağız," diyor Mack, sert sesiyle tartışmaya yer bırakmadan. "Ayrıca, bize hâlâ bir açıklama borçlusunuz."

İyiym. Yardıma neden direndiğimi bile bilmiyorum. Belki de her şeyi berbat ettiğimi kabul etmek istemiyorum. Mullerby'ye odaklanarak değil. Eğer bir şey varsa, bu doğru yolda olduğumu kanıtlar, ama onu küçümsememe izin verdim çünkü yüzeyde çok sıradan görünüyor. Kendi cebine para koymak için yasaları çiğneyebilecek türden bir adam ama benim hırpalanmamı ayarlayacak biri değil. Görüşme sırasında verdiği tepkiden sonra mesaja daha şüpheli yaklaşmalıydım.

"Ben geldim!" Meghan'ın eve erken gelme ihtimaline karşı kapıyı açtığımda bağıriyorum. Çocuklar gittiğinde ona bir mesaj göndereceğim, böylece güvende olduğumu bilecek. Çoğunlukla.

"Sadece biz mi?" diye soruyor Reaper. Dairenin etrafına bakıyor, tüm kapıları açıyor ve oda arkadaşlarımdan odalarına bakıyor.

"Hey! Başkalarının alanlarına burnunu sokmak hiç kibarca değil."

"Ben burada yaşamıyorum, o yüzden bu benim sorunum değil. Benim sorunum, birinin nerede yaşadığını bilmesi ve başladığı işi bitirmek için burada bekliyor olması olurdu."

Oh. Doğru ya. İçeri girdiğimde omuzlarım gevşemeye başlamıştı ama şimdi yine titriyorum.

"Hangi oda senin?" diye soruyor Mack. Mutfağı oturma odasından ayıran adaya yaslanıyor.

"İşte." Kanepenin yanındaki plastik çamaşır sepetini gösteriyorum, burada battaniyelerim ve yastığım katlanıp bir kenara konuyor, böylece uyumadığım zamanlarda ayak altında olmuyorlar.

"Kanepe mi?"

"Bir yer arıyorum, unuttun mu?" Utançtan derimin ısındığını hissedebiliyorum. Ben üniversite son sınıf öğrencisiyim. Kendimi bundan daha iyi toparlamam gerekirdi. "Şu anda zor, dersler başlıyor ve herkes aynı anda ev arıyor."

Scrapper durumdan pek memnun görünmüyor. "Onu kulübe geri götürelim. Orada daha güvende olur."

Biraz ürperdim. Başından beri kim olduklarını biliyordum ama şimdi Scrapper'a baktığımda hem benimle öpüşen ve şakalaşan tatlı adamı hem de birinin kafasına silah dayayıp onu öldürmekle tehdit eden adamı görüyorum. Hayatları sadece seks, içki ve rock'n roll'dan ibaretmiş gibi davranmam. Öyle olabilir ama aynı zamanda korkutucu ve şiddet dolu.

"İyi misin?" Reaper sorar.

Bu şiddet bu gece beni kurtardı ama kendimi biraz aslanlarla oynuyormuşum gibi hissediyorum, onları güvenli bir şekilde zincirlediğimi düşünürken zincirlerin kağıttan yapıldığını fark ettim. Başımı sallıyorum.

Mack Scrapper'a bakıyor. "Sence kafasına vurmuşlar mıdır?" Scrapper omuz silkiyor. "Olabilir."

"Ev arkadaşım eve gelmeden gitseniz iyi olur." Kanepeye gömüldüm, kendimi biraz tuhaf ve dağılmış hissediyordum. Bu gece ölebilirdim.

Mack başını sallar. "Evet, böyle bir şey olmayacak. Scrapper? Kahveyi nasıl yaptıklarını öğren. Reaper, sen ve ben onu banyoya götürüp ciddi bir şey olmadığından emin olmalıyız."

"Sadece biraz yorgunum," diye ısrar ediyorum ama gerçekten öyle mi?

"Hadi bebeğim, temizlenme zamanı." Reaper elimi tuttu ve beni koltuktan çekti.

"Beni o kadar kolay soyamazsın," diye mırıldanıyorum uyuşmuş dudaklarımın arasından.

Gülüyor. "Geçen sefer sorun olmamıştı. Ama sakın ol, sadece seni kontrol edeceğiz ve üzerimize yığılmayacağından emin olacağız. Biz doktor değiliz ama üçümüzün de kış tekmeleme konusunda epey tecrübesi var. Sana bir göz atmamıza izin ver. Sonra kendini daha iyi hissetmeye başlarsan ve ne kadar minnettar olduğunu göstermek istersen, bunu geri çevirmem."

Mack gülüyor. "Evet, hayatım. Kişisel bir şey değil ama yürüyen ölü görünümü bana göre değil."

Bu biraz acıttı. "İyi. Banyo şurada."

Küçük bir banyo değil ama üçümüz içerideyken küçük hissettiriyor, özellikle de Reaper ve Mack süper beden olduğu için. Küvetin kenarına oturmama yardım ediyorlar ve Reaper, Mack'in gömleğini çıkarmasına yardım etmek için kollarını kaldırıyor, ama sütyenimi bırakıyorlar. Yan tarafıma dokunulduğunda acı içinde tıslıyorum.

"Kahretsin, sabaha çok güzel olacak," diyor Azrail nefesinin altından. "O piçleri vurmalıydık."

Mack'in dokunuşu kaburgalarımı izlerken ateş gibi yanıyor. O beni nazikçe incelerken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. O kadar sert ellerine rağmen yumuşak bir dokunuşu var. "Bu çok kişisel görünüyor. Onların boyunda dört adam mı? Onu yaptıklarından çok daha kötü becerebilirlerdi."

"Evet, gerçekten çok naziktiler," diyorum acı bir şekilde.

Ama Reaper Mack'e hak vererek başını sallıyor. Ellerimi tutuyor ve kurumuş kanı ılık bir bezle temizlemeye başlıyor. "Bize ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydim," diye yalan söylüyorum. Suçluluk duygusu vicdanımı sızlatıyor ama neyi yanlış yaptığımı biliyorum ve bu hatayı bir daha yapmayacağım. Bunu onlara itiraf etmek sadece daha fazla soruna yol açacak ve belki de birinin ölümüne neden olacak.

"Hikâyen bu mu?" Mack bir kaşını kaldırır.

Beni ayağa kaldırdılar ve Reaper pantolonumun üst kısmına uzandı. "Bekle!

Hiçbir şey yok-"

Pratik bir kolaylıkla kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve kalçalarımın üzerinden aşağı çekiyor. "Şşşt, ne demiştik? Vücuduna bakmak çok da zor değil ama şu anda pantolonunun içine girmek istememin nedeni bu değil."

Beni nazikçe iç çamaşırlarıma ve çoraplarıma kadar soyarlarken gözlerimi kapatıyorum ve sessiz kalmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. En kötüsü de bacağımdaki çirkin yanık izlerini ortaya çıkarmaları. Parti, yangından bu yana biriyle ilk yakınlaşmamdı ama tam olarak yavaş bir keşif sayılmazdı. Bu seks olmasa da, şu anda kendimi o zamankinden daha açıkta hissediyorum. Duvardaki bir noktaya odaklanıyorum ve nefesimi eşit tutmaya çalışıyorum.

"Ne oluyor Mila? Seni yargılamak için burada olduğumuzu mu sanıyorsun?" Reaper kendi gömleğini çıkardı ve bileğimi tutarak ellerimden birini diğerinin üzerine koydu.

Ne yaptığını anlamadan önce sağ omzundaki yara izi. "Bu seni iğrendiriyor mu?"

"Tabii ki hayır!" Ne dediğini biliyorum. Ben onun yaralarına aldırıyorsam, o neden benimkilere aldırırın, değil mi? Ama... bu farklı. Tehlikeli erkeklerde sıcaktır. İnsanlar yara izlerimi gördüklerinde, sanki yontulmuş bir kupaymışım gibi gözlerinde üzgün bir bakış oluyor. Atılacak kadar kırık değil, ama asla ilk uzandığınız değil. Yine de parmaklarım yarasının pürüzsüz, kabarık çizgilerini izliyor. "Ne kadar zaman önce oldu?"

"Kahretsin, neredeyse on yıl oldu sanırım. Araba kazası. Uzun süre nefret ettim ama bedenlerimiz bir hikaye anlatıyor ve bu benim bir parçam, tıpkı mürekkebim gibi. Bu yara izleri bana hayatta kaldığımı hatırlatıyor. Yapmalısın-"

Mack yumuşak bir sesle, "Geri çekil Azrail," diyor ama bunun bir emir olduğu çok açık. Kalçamın dış tarafındaki kırmızı bir noktayı okşuyor. "Acıyor mu?"

Olmuyor ama güçlü parmakları hassas tenimde gezinirken başka şeyler de hissediyorum. "Çok titiz davranıyorsun," diye fısıldıyorum.

Mack iç çamaşırlarının kenarını aşağı çekiyor ve kalçamı öpüyor. "Çünkü canının yanmasını istemiyorum ama sana dokunmak da hoşuma gidiyor. Scrapper'ın kahveyi hazırlayıp hazırlamadığına bakmaya ve sana biraz şeker ve kafein vermeye ne dersin? Duş ya da banyo sana iyi gelir ama olmaz. Sonra sana biraz ağrı kesici veririz ve yatarsın."

Tabii tam o sırada ön kapı açılıyor ve oturma odasından küçük bir çılgılık duyuyorum.

Bir havlu kapıp etrafıma sarıyorum ve peşimde Reaper ve Mack olduğu halde banyodan koşarak çıkıyorum. "Meghan! Bir şey yok. Onlar benimle."

"Neler oluyor?" Meghan kapı aralığında duruyor, dördümüzün arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Neden çıplaksınız? Sen çıplakken onlar neden sizinle burada!"

"İç çamaşırı giyiyorum." Havluyu bir kalkan gibi etrafıma sıkıca sarıyorum. "Eve geç gelmeni beklemiyordum."

Kızgın görünüyor. "Belli oluyor. Belki iyi olduğunu haber vermek için bana mesaj atsaydın, erken çıkmazdım! Senin için gerçekten endişelendim."

"Tekrar merhaba," diyor Scrapper, bir kupa uzatarak. "Kahve?"

"Merhaba," diyor, dikkati dağılmış bir halde. "Mila, ne oldu? Mullerby ile buluşacağını sanıyordum? Ellerinden neden dağılmış?"

Bunun olduğuna inanamıyorum. "Meghan, bunlar Reaper ve Mack. Çocuklar, bu benim arkadaşım Meghan. Yemin ederim hiçbir şey olmadı. Biraz önce başım belaya girdi."

"Ne tür bir sorun? Sana zarar verdiler mi?" Telefonuna uzanıyor. "Polisi arayayım mı?"

"Hayır! Onların bununla bir ilgisi yok, yemin ederim. Bana yardım ettiler ve sadece gidiyorlardı."

Scrapper homurdanıyor. "Aslında değildik ama artık yanında kalacak biri olduğuna göre, sanırım yola çıkabiliriz."

Reaper'ın ifadesi sertleşir. "Gideceğiz ama lanet kapılarınızı kilitleyin, tamam mı?"

Başımı salladım.

Onlar geçerken Mack koluma giriyor ve bana doğru eğiliyor. "Bu gece biraz dinlen, çünkü yarın? Bütün hikâyeyi öğreneceğiz."

MILA

"HEY. MILA, DEĞİL Mİ?" Video Hikaye Anlatımı dersimden sevimli bir çocuk amfiden çıkarken beni takip ediyor.

"Evet. Senin adın... Chris miydi?"

Sırıttıyor. "Evet. İlk projede birlikte çalışmak isteyip istemediğini merak ediyordum."

"Muhtemelen bunu yapabiliriz. Ne planlıyordun-" Binadan çıktığımızda düşünce trenimi kaybediyorum ve neredeyse yolun karşısındaki bir şeye bakan bir grup kıza doğru koşuyorum.

Mack.

Herkesin baktığı kişi Mack, bir tuğla duvara yaslanmış, kemerindeki silahı saklamak için kesik elini kapatmış ve bir bacağını bükerek botunun düz kısmını tuğlalara dayamış. Şu anda bana bakmıyor, çünkü elinde protesto pankartı olan şeker pembesi saçlı bir kaltakla konuşmakla meşgul. Yeşil alanda her zamanki eylemci grubundan ayrılmış ve heyecanla onunla kim bilir ne hakkında konuşuyor. Nedense davasıyla ilgili olduğundan şüpheliyim.

Çok güzel ve gördüğüm anda ondan nefret ediyorum.

İlgisini çektiği için onu suçlayamam bile çünkü etkileyici kolları ve dövmeleleriyle erkekler arasında bir erkek gibi göze çarpıyor. İçimden geçen kıskançlık duygusu beni hazırlıksız yakalıyor. Benim olmayabilir ama onların da olmadığı kesin. Bir elini bileğine koyuyor ve o olmayan her şey zihnimden kayboluyor. Hala yanımda duran Chris de dahil.

"Mack," diye seslendim.

Başını kaldırıp bakıyor ve yemin ederim her kadın o gülümsediğinde hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. Ben de gülümsüyorum, en azından onun derin

Mavi gözleri yana kayıyor ve yemin ederim sıcaklık birkaç derece düşüyor. Duvardan kalkıyor ve adımlarını hızlandırıyor. "Mila. Yanlış yerde olduğumu düşünmeye başlamıştım."

"Bu senin arkadaşlarından biri mi?" Chris sorar, belli ki sinirlenmiştir.

Mack hiçbir uyarı ya da tereddüt belirtisi göstermeden bir kolunu etrafıma doluyor, avucunu tam kığımın üzerine yerleştiriyor ve sonra diğeriyle saçlarımı yüzümden çekip başımın arkasını kavıyor ve ikisini de kullanarak beni kendine çekiyor. Dolgun, yumuşak dudakları dudaklarımın üzerine eğildiğinde kalbim küt küt atıyor. Ona açılıyorum ve dillerimiz birbirine kayıyor. Sanki buradaki tek kadın benmişim ve bütün gün bizimmiş gibi öpüyor beni. Dizlerimin bağı çözülde. Heck, iki yüz metre içindeki her diz muhtemelen aynı şeyi yapar. Vay anasını.

Sonunda beni havaya kaldırdığında, kendinden çok memnun görünüyor. "Evet, ben iyi bir arkadaşım, evlat."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Chris ve pembe saçlı kız gittiğinde fark etmedim bile. Mack etraftayken, diğerk herkes önemsiz görünüyor.

Kahkahasının gürültüsü bir zevk dalgası gibi içimden geçiyor. "Seni arıyordum, bebeğim. Hadi, sana öğle yemeğı ismarlayayım."

Dün gece hikâyenin tamamını öğrenmek istediğıme dair yaptığı uyarıyı ancak şimdi hatırlayabiliyorum. İç çekiyorum ve dizüstü bilgisayar çantamın askısıyla oynuyorum. Dün gece doğru düzgün düşünemiyordum ama bugünün ışığında onlara kötü şanstana daha fazla bir açıklama borçlu olduğumu fark ediyorum. "Diğerkleri nerede?"

"Başka görevleri de var ve üçe karşı bir olmasaydı belki daha kolay konuşabilirdin diye düşündüm. Nasıl hissediyorsun?" Beni çimlerin kenarına park etmiş bir motosiklete doğru götürüyor. Siyah ve kenarlarında yumuşak koyu mavi bir degrade var. Şık, zarif ve güçlü. "Eğer senin için de uygunsa köşede bir burgerci var. İlginide çekerse çok iyi milkshake yapıyorlar."

"Ben bir üniversite öğrencisiyim. Beni bedava yemekle kandırdın ama kesinlikle bir milkshake alacağım. Ve ben iyiyim. Biraz ağrım var ama dün gece hissettiğim kadar kötü değil."

O bindi, ben de arkasından tırmandım. Bacağıımı selenin üzerine attığımda yan tarafım biraz zonkluyor ama çok kötü değil. Etrafı iyice kavradıktan sonra

omzumun üzerinden bakıyorum ve üniversitedeki tüm kızların asit yeşili bir kıskançlıkla beni izlediğini görüyorum. Elimi gömleğinin iç kısmında gezdiriyor, karın kaslarının güçlü dalgalanmasını hissediyorum.

Benimkini.

Sonra bir kükreme ile yola çıktık. McAlister's'a gidiyoruz, daha önce gördüğüm ama hiç gitmediğim bir yer çünkü araba olmadan ulaşmak çok zor.

"Jake! Her şey dahil iki burger, patates kızartması ve soğan halkası." Mack sözünü kesti ve bana baktı. "Kusura bakma, farklı bir şey istiyorsan sorun değil. Sadece tahmin etmiştim."

"Hayır, değil. Ama bana bir milkshake borçlusun." "Ne aromalı?"

Kasanın üzerindeki tabelayı inceliyorum. "Vişneli cheesecake."

"İyi seçim," diyor Jake olduğunu tahmin ettiğim adam sırtarak. "Her zamankinden mi, Mack?"

"Bunu biliyorsun."

" zamankinden ne istersin?" Siparişi beklerken sordum. "PB&J."

Yemeğimizi almamız uzun sürmez ve Mack onu dışarıya taşır. şemsiyenin altındaki piknik masasında yiyebilmemiz için bir tepsi. Dudaklarımı ekstra geniş pipetin etrafına sarıp emiyorum. Milkshake'in akmaya başlaması bir saniye sürüyor ama tadı dilime vurduğunda inliyorum. "Bu çok güzel."

Mack boğazından hafifçe boğuk bir ses çıkarır. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Yani..." Bir soğan halkası alıp ikiye böldüm, yumuşak soğan parçasını yedikten sonra tuzlu, kızarmış ekmek içini ketçaba batırıp tek başına yedim. "Nereden başlamalıyım?"

"Peki ya başlangıçta?"

Bu kez onu izleme sırası bende ve başparmağındaki acı sosu yalayan dilinin görüntüsü neredeyse burada ne hakkında konuştuğumuzu unutturuyor.

"Mila, Mullerby kim?" Mack soruyor. "Oda arkadaşının onunla buluşacağını söylediğini duydum ve kulağa hiç de randevu gibi gelmedi."

"Biraz karmaşık bir durum." İçimi çekiyorum, nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum ve hala bir başkasının bana araştırmamı bırakmamı söylemesi için tüm detayları anlatmak istediğimden emin değilim. "Danny adında bir ağabeyim var. Son altı yıldır hapiste."

"Ne için düştü?" Mack merakla ama yargılamadan soruyor.

Az önce bir seri katille akraba olduğumu söylemişim gibi tepki vermeyen biriyle konuşmak güzel. "Bir yeraltı partisinde ot ve E satmaktan yakalandığında on dokuz yaşındaydı. Ailem çok yorgundu ve ona yardım etmeyi reddetti. Sanırım hepimiz birkaç yıl ceza alacağını düşündük ve annemle babam bunun onu korkutup yola getireceğini umdu."

Mack kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Lanet olası sistem böyle çocukları yutuyor, onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor ve sonra onları hiçbir becerileri olmadan ve aynı şekilde sikilmiş bir grup yeni arkadaşla geri tükürüyor."

"Tecrübelerinizden biliyor gibi konuşuyorsunuz."

"Çünkü ben biliyorum." İç çekerek hamburgerini yere bırakıyor. "Öfkeli bir çocuktum Mila. Hapishane yerine risk altındaki gençler için bir programa atılacak kadar genç olduğum için her Allah'ın günü şükrediyorum. Akıl hocam Screaming Eagles'daydı. Zero olmasaydı, şu anda hapiste olurum ama o yaşlı piç, beynimin olgunlaşmasına yetecek kadar uzun süre başımı suyun üstünde tuttu. Bana bir kez baktı ve asla üretken vatandaş kutusuna sığmayacağımı biliyordu, ama bu buna değmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yani evet, sistemin sadece bir şansa ihtiyacı olan insanlara neler yaptığını gördüm ve bu genellikle hoş bir şey değil."

Başımı salladım. "Haklısın, ama Danny için durum daha da kötüydü. Duruşmasını beklerken, birdenbire onu bir sürü başka şeyle suçladılar, silahlı soygun gibi daha kötü şeylerle. Danny ailemize gerçek bir avukat tutmaları için yalvardı ama reddettiler ve birkaç yıl yerine birdenbire otuz sekiz yıla mahkum oldu. Bunun gerçekten olduğunu anladıklarında artık çok geçti. Mahkum edildi ve hapse atıldı. Mullerby onun mahkemece atanmış savunucusuydu."

"Aman Tanrım. Kaç yaşındaydın? On altı mı?"

"On beş. O zamanlar ona yardım edemedim ama bu konuda bir şeyler bana hep yanlış geldi. Danny'nin tüm bu olaylardan suçlu olduğuna hiçbir zaman inanmadım ve şimdi sonunda belki ne olduğunu öğrenebilirim."

Ona planlarımdan, Meghan'ın bana flash belleği nasıl aldığından ve son sınıf gazetecilik projemi Belediye Binası'nda neler olup bittiğine dair bazı ipuçları elde edip edemeyeceğimi görmek için nasıl kullandığımdan bahsediyorum. Mullerby ile yaptığım röportajı dinlemesine izin verdim ve sonra ona saldırıma neden olan mesajı gösterdim. Dersten sonra beni aptalca öpmesi ve beni beslemesi arasında bir yerde, bir şey unutmuş gibiyim. Aslında bu biraz can sıkıcı çünkü sorgulamada iyi olanın ben olmam gerekiyordu.

"Zero'nun senin için yaptığını sen de yapmalısın," diye öneriyorum. "Seninle konuşmak çok kolay."

Gülüyor, derin ve bulaşıcı bir ses. "Evet, öyle. Zero hâlâ ona yardım etmek için orada gönüllü çalışmaya başladım. Sosyal hizmet diplomam var, bebeğim."

Çenem düştü.

"Ne? Hepimizin oturup motorculuk yaparak geçindiğimizi mi sanıyorsunuz? Üye olmak her zaman kulübü ve kardeşlerinizi arkanızda hissetmek demektir ve benim ilk sadakatim Kartal Gözü ve Çılgık Atan Kartallar'a ama çoğumuzun kulüp dışında işleri ve aileleri var çünkü bunu istiyoruz. O hesap mı? FixerUppers? Scrapper'ın babasının bir inşaat şirketi var ve Scrapper onunla çalışıyor. Ekstra paraya ihtiyacı olan pek çok kişi bunu yapıyor."

"Ama sen..." Üçünün bana saldıran adamlarla ne kadar kolay başa çıktıklarını çok net hatırlıyorum.

"Sana bir soru sorayım. Diyelim ki bunu yaptın. Kardeşini hapisten çıkardın. Sence durulup ev satmaya ya da klima tamir etmeye başlar mı?"

"Bunu gerçekten düşünmedim." Benim kafamda Danny sadece Danny, ağabeyim. Geçen gün onu görene kadar kafamda sonsuza dek on dokuz yaşıdaydı. Sadece onu hapisten çıkarmaya odaklandım, sonrasına değil.

Mack omuz silkiyor. "Belki yapar, bilemiyorum ama herkes bunun için biçilmiş kaftan değil. Gönüllülüğe vergi ödeyen daha üretken vatandaşlar yaratmak için başlamadım. Bunu, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar o kalıba asla giremeyecek olan çocuklar hala buna değer olduklarını bilsinler diye yapıyorum. Bir şeyleri savunmayı seçebileceklerini bilsinler diye."

Yemin ederim kalbim göğsümde çarpıyor. "Eğer bu işin aslını öğrenirsem ve Danny dışarı çıkarsa. Ona yardım edecek misin?"

Mack uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet başını sallıyor. "Evet, evet bebeğim. Eğer kabul ederse, ne yapabileceğime bakarım. Ama bilmelisin ki, eğer sonu bizim gibi olursa, bununla yaşayabilir misin?"

On beş yaşındaki ben, kardeşinin bir motosiklet kulübünde olması, kuralların dışında yaşaması ve her gün risk altında olması fikri karşısında yıkılırdım. Ama Scrapper, Reaper ve Mack'i düşündüğümde tek düşünebildiğim, etrafında böyle insanlar olduğu için çok şanslı olduğu. "Evet, yapabilirim."

Arkasına yaslandı ve milkshake'inden derin bir nefes aldı. "Dinle, sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim çünkü biliyorum ki senin yerinde olsaydım, bir motorcunun sana ne söylediği önemli değil, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapardım. Eminim kardeşin de seni aynı şekilde uyarmıştır ve eğer kendi kanından olanları dinlemiyorsan, beni de dinlemeyeceksin. O yüzden sana bunu söyleyeceğim. Biz destek olmadan bok yapamazsın. Anladın mı?"

"Mack... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Neden?" Sırıttıyor.

"Bunu hayat kurtarmak olarak düşün." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana kim dokunursa ölür. Ciddiyim. Ben ikinci bir ama korumam altındaki insanları riske atacaksa olmaz." Ses tonu hafif ama gözlerinde cinayet var. Her kelimesinde ciddi.

"Ve ben de o insanlardan biri miyim?"

"Sevgilim, sikime boşaldığını hissettim ve kartlar kapandığında ve işinin bittiğini düşündüğünde bizi aradın." Bana bir kızartma attı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Şimdi lanet hamburgerini bitir."

REAPER

ŞEF bu sabah yumurta ve domuz pastırması yapıyor ve her şeye rağmen paylaşıyor. Kahvaltımızı kendimiz yapamayacağımızdan değil, ama yiyecek zaten mevcutsa, biz de geri çevirmeyeceğiz. Son gördüğümünden beri saçları parlak bir maviye dönüşmüş olan yaşlı karısı Jewel, yanımızdan geçerken masaya fazladan bir tabak pastırma bırakıyor. "Aç görünüyorsunuz çocuklar."

"Bizi şımartıyorsun Jewel. Eğer babandan bıkarsan ve bir ara vermek istersen-" Scrapper göz kırpmıyor.

"Siktir git!" Şef mutfaktan bağılıyor. "Bunu duydum."

"Terbiyeli ol," diyor Jewel müzikal bir kahkahayla. "Eğer adamıma hıyarlık etmeye devam edersen, biranı sulandırmaya başlayacağım."

"Tamam, tamam, peki." Scrapper ellerini kaldırdı. "Teslim oluyorum. Huysuz ihtiyar sende kalabilir."

O çıkarken biz de dalarız. Bu çok iyi.

Mack homurdanıyor. "Şefi kızdırmayı bırakmalısın. Yemek pişirmeye değmeyeceğimizi düşünmesini istemeyiz."

"Tamam." Scrapper gözlerini deviriyor ve sonra bağılıyor, "Üzgünüm, Şef! Yumurtalar için ölünür."

Tek cevap mutfaktan gelen aşağılayıcı bir homurtu. Mack bana baktı. "Bugün çok sessizsin."

Döndüğünde Mila ile konuştuklarını paylaştı ve o zamandan beri düşünüyorum. "Mila'nın peşinden gelen o şerefsizler iş başındaydı."

Scrapper başını sallar. "Evet, birileri bunun olması için para ödedi. Gerçekten anlamıyorum. Yolsuzluk yeni bir şey değil ve ortada beceriksizlikten başka bir şey olduğunu kanıtlamak için bir mucize olması gerekir."

"Ama oldu, bu da resmin tamamına sahip olmadığımız anlamına geliyor. Yani..." Mack sözünü kesiyor.

"Yani muhtemelen yüzeyin altında daha büyük bir şey var." Bir parça pastırmayı çıtırdatıyorum. "O Mullerby denen herif ya aramayı kendisi yaptı ya da bu pislği harekete geçirdi. Olayın bu şekilde sonuçlanmasından hiç memnun olmayacak. Yine onun peşine düşecekler. Şimdi değilse bile, Mila'nın bu işin peşini bırakmayacağını anladıkları anda."

"Sence onu uyarmalı mıydım?" Mack başını sallar. "Dinlemezdi. Onu kilitlemek zorunda kaldık. Bunun iyi sonuç vereceğini sanmıyorum."

"Hayır, bence doğru olanı yaptın. Ona bir şey olmasını istemiyorum ama günün sonunda o kendi başına bir kadın. Ama kardeşi için savaşıyor ve oturup bir şey olmasını beklemek beni sinirlendiriyor."

Scrapper sırtarak, "Gidip Mullerby'yi ," diyor. Düşünerek başımı eğiyorum.

"Şaka yapıyordum."

Mack dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve sakalını kaşıyor. "Hm. Nerede yaşadığını biliyorum. Mila bana haritada gösterdi."

Scrapper aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Ciddi misin?"

Telefonumu çıkarıp o pislğe baktım. Hank Mullerby iyimser taraklı saçlarıyla şehrin web sitesinden bize bakıyor. Bir suç dehası gibi görünmüyor, ama bu dünyada hiç yumruk atmamış pek çok insan şiddetin gerçekleşmesi için para ödemekten çekinmiyor.

"Bence uğramalıyız." Diğerlerine sırtıyorum. "Kendi sorularımızdan birkaçını sorarız."

"Takvimimde başka bir şey yok. Ben varım." Scrapper da aynı fikirde.

Yeni adaylardan Clink'i Belediye Binası'nı izlemesi ve Mullerby ayrıldığında bize haber vermesi için işe alıyoruz. Çocuk hala uyum sağlayabilecek kadar taze ve yardım etmeye hevesli. O zaman tek yapmamız gereken onunla adamın kendi garajında buluşmayı ayarlamak.

Blackworth'un eteklerinde güzel bir yer. Yirmi yıl önce bir kamu avukatının burada yaşaması garip olmazdı, ama birkaç yıl önce satın aldıysa? Evet, Mila haklı. Malikane değil ama onun fiyat aralığının dışında.

Arabası yanaşıyor ve kapı açılıyor, ardından garajı geliyor. Diğer yönden içeri giriyoruz. Eğer bir suçluysa, çok iyi bir suçlu değil. Kör bir inek kadar gözlemci. Adam kulaklığı takılı halde arabasından iniyor, hemen arkasında üç yabancının olduğuna aldırıyor.

Üçümüz birbirimize eğlenerek bakıyoruz.

Silahımı çekip omzuna vuruyorum.

Mullerby bir kız gibi soluk soluğa kalır ve arkasını döner. Evrak çantasını bırakır ve arabasının yan tarafına doğru geri geri gider. "Kimsin sen? Burada ne işin var? Sanırım yanlış eve geldiniz!"

Scrapper arabasının etrafında dolaşüyor ve garaj kapısını kapatıp bize biraz mahremiyet sağlamak için düğmeye basıyor. "Hiç sanmıyorum dostum. Aradığımız kişinin sen olduğuna eminim."

"Mila Cole ismi bir şey çağrıştırıyor mu?" Silahımın namlusuyla çenesine dokunuyorum.

Mullerby'nin gözleri irileşiyor ve o işe yaramaz kafasında bir anlayış parıltısı görüyorum. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bu benim davalarımından biriyle ilgiliyse, sizi temin ederim ki elimden gelenin en iyisini yaparım."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Mack. "Rol yapmayı bırak. Onunla buluştuğunu biliyoruz. Asıl soru, aradığımız kişi sen misin?"

"Lütfen bana zarar verme," diye inliyor.

"Neden sana zarar verelim ki? Onu tanımıyorsun bile, değil mi?" Scrapper, Mullerby'yi konuşturmaya hevesli bir şekilde avucuna bir yumruk indirir. "Ama bize yalan söylediğinden oldukça eminim. Bir kez daha dene."

Mullerby muhtemelen bir alarma ulaşmayı umarak arabanın yanından aşağı kaymaya çalışır. Mack onu yakasından tutup yerden kaldırıyor ve arabaya çarpıyor. Mullerby homurdanıyor ve

Gözlükler . İşimiz bittiğinde kapıda avukat büyüklüğünde bir göçük olacağından eminim.

"Seninle konuşmamız bitmedi."

"Hayır, durun! Cole... Cole... Geçen gün okul projesi için ofisime gelen bir öğrencim vardı. Bu o olabilir mi? Zavallı kıza bir şey mi oldu?"

Ayaklarının yanındaki yere tükürdüm. "Evet, bok lekesi. Sen. Onun başına sen geldin. Başına gelmediyse bile bizi doğru yöne yönlendirmek için iyi bir zaman."

"Hayır desem bile bana inanır mısın?" Mullerby vahşi gözlerle kekeliyor.

Scraper soruya gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz. Ama dinliyoruz. Ben olsam hızlı konuşurdum çünkü bir şeyleri kırmaya başladığımızda seninle başlayacağız."

"," diye fısıldıyor. "Bak, ofisime geldi. Sicilim hakkında konuştuk. Saçmalamaya başladı ve ben de onu . Eğer saldırıya , belki de yöntemlerini gözden geçirmeye başlaması gerekiyordur. Eminim siz beyler de benimle aynı fikirdesinizdir, genç bir kızın etrafa savurduğu suçlamalar konusunda dikkatli olması gerekir."

Mack ona tekrar vurur ve kafası arabanın tavanına çarpar. "Saldırıya uğradığımı hiç söylemedik. Ne var biliyor musun? Siktir et bu saçmalığı. Bizimle geliyorsun."

"Ne? Hayır, neredesin-"

Cebimden bir bez çıkarıp ağzına tıkıyorum, sonra da koli bandıyla yerine sabitliyorum. "Hadi gidelim. Sanırım çukurda biraz zaman geçirmek ona iyi gelecek."

MILA

"MERHABA?"

"Hey, bebeğim." Reaper'ın karanlık sesi telefonun içinden beni okşuyor. "Senin için bir sürprizimiz var. Kulübe gelmek için vaktin var mı? Gelip seni alacağım."

"Şu anda mı?" Eşofmanlarıma bakıyorum. "Muhtemelen bunu yapabilirim. Ne için?"

Umarım onlar için gerçek pantolon giymeye razı olmamı takdir eder. Yarın ders yok, eğer kalmamı istiyorlarsa.

Onlarla tanışana kadar derin, anlık çekim fikrini hiç anlamamıştım. Şimdi ne zaman onlardan biri etrafımda olsa, hormonlarım sanki 4 Temmuz'daymışım gibi ateşleniyor.

"Muhtemelen telefonda söylemesem daha iyi olur. Sadece hazır ol. Yirmi dakika içinde orada olacağım." Az önce neye imza attığım konusunda kafamı çok karıştırarak telefonu kapattı.

Muhtemelen başka bir partidir, değil mi?

"İyi misin Mila?" Carrie soruyor. "Biraz tuhaf görünüyorsun."

"Evet. Evet, iyiyim. Ben iyiyim. Sadece son dakikada dışarı çıkmaya davet edildim, o kadar..." Dışarıda yaşadığım bavuldan kıyafetlerimi alıp banyoya koşuyorum.

Telefonda söylemek istemediği neydi? Reaper'ın utangaç olduğunu sanmıyorum. Eğer sadece seks için olsaydı, muhtemelen şöyle bir şey homurdanırdı: "Böylece bacaklarını bir eşarba dönüştürebilirim. Telefonu bırak ve yüzüme bak."

Tanrım, Mack, Scrapper ve Reaper gerçekten benim tiplerim değil. Başka birinin bana hırladığını ve benim de bundan hoşlandığımı hayal etmeye çalışıyorum. Tabii ki çıktığımız oldu ama hiç uzun sürmedi. Düşüncesizliğimi, yeni bir hobiye veya ilginç bir araştırmaya bu kadar kolay takılmamı seviyorlar. İlginç ve sevimli. Sonra can sıkıcı oluyor. Sonra bir ayrılık mesajı alıyorum çünkü benimle çıkmaktan bıkmışlar.

Randevumuza gelmek yerine kütüphanede eski bir mikrofiş yığınının üzerine eğildiğimde beni takip et.

Bu yüzden aynı anda üç erkeğe birden aşık olma hatasına düşmeyeceğim. Onlar tehlikeli hayatlar yaşıyor ve ben özel bir şey değilim. Gerçekten değilim. Kulüpteki seksi kadınlar gibi değilim ve Mack kampüse geldiğinde diğer kızların ona nasıl baktığını gördüm. İstedikleri herkese sahip olabilirler.

Sıkılacaklar ve yollarına devam edecekler. Sonra, yaşlı, emekli bir muhabir olduğumda ve anılarımı yazdığımda, aynı anda üç büyük motorcu tarafından romantize edildiğim çılgın günlerimi ve birlikte yaptığımız çılgınca şeyleri yazabilirim. Ama o zamana kadar, bunu atlatacağım.

Sür onları.

Giyinirken kendi şakama kıkır kıkır gülüyorum. Yaz sıcaklığı kırılmaya başladı ve bir süredir ilk kez bulutlar yoğunlaştı. Hava hala sıcak, ama sıcak hava dalgasından çıkmak rahatlatıcı. Neredeyse serin hissettiriyor. Kot pantolonumu ve atletimi giyiyorum ve her ihtimale karşı belime ince bir hırka bağlıyorum. Dışarıdan bir motosikletin gürültüsü geliyor.

"Bu benim aracım! Yola çıkıyoruz!" Bağırıyorum.

Carrie mutfak adasından kaşlarını hafifçe çatarak bana doğru geliyor. El sallıyor. "Birazdan dışarı çıkıyorum. Bu gece geri gelecek misin?"

"Bilmiyorum! Kimseyi uyandırmamaya çalışacağım."

Reaper tam zili çalmak üzereyken ön kapıdan koşarak çıkıyorum ve ona gülümsüyorum. "Geldiğini duydum."

Gülüyor ve ayak parmaklarımın ucuna kadar içimi ürperten bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Sürprizin için hevesli misin?"

"Sabırsızlanıyorum."

"Bence bunu çok aydınlatıcı bulacaksın." Sözlerinden vaat damlıyor ve şimdi daha da merak ediyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Göreceksin."

Öfkelendim ama o sadece sırttı ve bisikletine binmem için eliyle işaret etti. O zaman sıcak sırtını göğsüme yaslaması ve güçlü gümbürtüsünün birleşimi

Bacaklarımın arasındaki motosikleti, sürprizim için beni daha da isteklendiren baş döndürücü bir kombinasyon.

Ama Screaming Eagles yerleşkesine vardığımızda, beni kulüp binasına götürmek yerine dışarıda dolaşıyoruz. Küçük bir grup motorcunun ve tamamen normal bir eve benzeyen bir evin önünde gece birası için birkaç kadının yanından geçiyoruz. Çitlerle çevrili küçük ön bahçede bir salıncak ve trambolin bile var. Partide gördüklerime kıyasla garip bir şekilde evcil görünüyor. Derme çatma bir atış poligonunun, birkaç barakanın yanından geçiyoruz ve sonunda her şeyden çok bir sığınağa benzeyen sağlam bir çimento binanın önünde duruyoruz.

Şüpheyle bakıyorum. "bir seks zindanı falan değil, değil mi?"

Azrail kıkırdar. "Hayır, ama bu keşfetmek istediğin bir şeyse, sadece söz ver. Ne düşünüyorsun? Seni bağlamamızı ve seninle kirli, pis bir şekilde ilişkiye girmemizi ister misin?"

"Şey, söyleyince..." gibi yapıyorum. "Belki."

Çelik bir kapıyı çekerek açıyor ve bizi iki yanında hücreler olan kısa bir koridora götürüyor. Parlak floresan ışıkları çelik parmaklıklardan ve içlerindeki banklardan yansıyor. Burası hiç seksi görünmüyor. Aslında, tam tersi gibi görünüyor. Reaper'a güvenmeme rağmen hayatta kalma içgüdülerim alarma geçiyor.

"Çukura hoş geldiniz. Bu normal turun bir parçası değil ama bazen işe yarıyor. Bugün olduğu gibi." Yaklaşmam için eliyle işaret etti.

"Ne oluyor be?" Sesim ciyak ciyak çıkıyor.

Son hücrede üç kişi var. Mack, Scrapper, ve... Hank Mullerby. Elleri bağlı, ağzı tıkalı, odanın ortasında bir taburede oturuyor. Hücreye girdiğimizde gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Sen..." Beynim çalışmayı durdurdu. Pek çok şeye hazırdım ama bu o değildi. "Onu siz mi kaçırdınız?"

"Sürpriz mi?" Hep birlikte, ayaklarımın dibine ölü bir çingiraklı yılan düşürmüş olmaktan gurur duyan köpekler gibi bakıyorlar.

Evet, jestini takdir ediyorum ama... "İnsanları öylece kaçıramazsın!" Scrapper tuhaf bir şey söylüyormuşum gibi baktı. "Kaçırdığımıza eminim."

"Ama..." Buna ne diyebilirim ki? Çoğu erkek çiçek almayı bile hatırlamaz. "Neden?"

Azrail basitçe, "Seninle uğraştı," diye cevap veriyor.

Mack başını sallar. "Ve sanırım hepimizin ona soracağı bazı sorular var. Kibarca cevap verebilirdi ama bunun yerine onu buraya getirdik, böylece komşuları korkutmadan biraz sohbet edebilirdik."

Reaper güçlü ellerini omuzlarıma koyuyor ve sesi tam kulağıma gelecek şekilde yakınımaya eğiliyor. "Tutsak bir izleyici kitlen var ve cevaplarımızı doğru verdiğinden emin olacağız. İyi polisi mi kötü polisi mi oynamak istiyorsun? Kahretsin, ikisini de oynayabilirsin. Burada kimse seni durdurmayacak. O herif başına ne gelecekse hak ediyor."

Tanrım.

Bir yandan, vücudumdaki tüm ahlaki lifler protesto çığlıkları atıyor. Röportaj yaptığınız kişileri kaçırp ölüm acısı altında cevap vermeye zorlayamazsınız. "Onu öldürmeyeceksiniz, değil mi?"

Çocuklar bir an için birbirlerine bakarlar. Reaper omuz silkiyor, ama Mack cevap veriyor, "Uslu durursa olmaz."

Mullerby gözlerini sımsıkı kapatıyor, sanki uzaklara gitmeyi diliyormuş gibi görünüyor.

"Anlıyorum. Alışık olduğun şey bu değil," diyor Scrapper, Mullerby'nin ağzındaki tıkaçı çıkararak. "Muhtemelen bizim lanet olası psikopatlar olduğumuzu düşünüyorsun. Mülakatta sana hıyarlık etseydi şu anda burada olmazdı ama önce o çizgiyi aştı. Bu herifi korkuttunuz ve o da akıllı bir sıçan olup deliğine saklanmak yerine bir üniversite öğrencisinin üzerine paralı askerleri saldı."

"doğru, ama yine de yanlış." Öyle değil mi?

Mullerby beni izliyor, gözleri faltaşı gibi açık ve göz bebekleri dehşetten simsiyah. Kelimenin tam anlamıyla bu adamın hayatını ellerimde tutuyorum ve onu oraya Reaper, Mack ve Scrapper'ın koyduğunu bilmek biraz korkutucu. Bununla birlikte, bu sadece bir üniversite projesiyle ilgili değil. Kardeşimle ilgili. Diğerleri. Çocuklar doğru şeyi yapıyor olsun ya da olmasın, bu büyük bir fırsat.

"Bay Mullerby, umarım işbirliği yaparsınız." Sesim titriyor. Bu adama hiçbir şey borçlu değilim ama uslu durmazsa ona ne yapacaklarından biraz korkuyorum. "Görüşmemize kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Sertçe yutkunuyor, adem elması gözle görülür şekilde sallanıyor. Vahşi gözleri bir o yana, bir bu yana bakıyor ama kaçış yok. Buradan değil. Ama cevap vermiyor.

"Belki de vaktimizi boşa harcıyorsunuzdur," diye hırlıyor Scrapper. Bir bıçak çıkarıp parmaklarının arasında çeviriyor, doğrudan tehdit etmiyor ama ima kesinlikle orada.

Mullerby hastalanmak üzereymiş gibi görünüyor. "Evet." Reaper devam etmem için eliyle işaret etti.

Cesaretimi topluyorum ve aslında bir oyuna katıldığımı unutmaya çalışıyorum.

Cenevre Sözleşmesi'nin ihlali, devam ediyorum. "Altı yıl önce kardeşimi savundunuz. Ya da belki de kardeşim senin müvekkil listendeydi demeliyim. Bazı küçük uyuşturucu suçlarından birkaç yıl ceza alması gerekirken, durup dururken silahlı soygunla suçlandı. Bu da cezasına onlarca yıl ekledi."

Mullerby başını sallar. "Bu süre içinde masamdan yüzlerce vaka geçti. Hepsini hatırlamamı bekleyemezsiniz. Herkes suçlu olmadıklarını söylüyor, genç bayan. Ben mucize yaratan biri değilim."

"On dokuz yaşındaydı! Elbette kardeşimin hapse girmesini istemedim ama eğer suçluysa bunu kabul edebilirdim. Kayıtları gördüm. Yeni suçlamalara karşı çıkmak için hiçbir şey yapmamışsın. Aslında, onu suçu kabul etmesi için teşvik etmişsiniz. Tek bir kişi bile ona bir mazeret gösterip gösteremeyeceğimizi öğrenmek için arkadaşlarından ya da ailesinden herhangi biriyle görüşmedi." Sesimin titremesine neden olan öfkenin farkına bile varamıyorum. "Olay olduğunda gençtim, ayrıntıları göremeyecek kadar küçüktüm ama unutmadım ve bunun başına gelen tek kişinin kardeşim olmadığını gördüm."

Cevap vermiyor ama bana bakmayı da reddediyor.

"Size verilen davaların kaçının ek suçlamalarla sonuçlanması şaşırtıcı. Eminim polis buna bayılıyordur, değil mi? Yılda kaç dava çözilemiyor çünkü suçu başka biri, sizin buna değmeyeceğini düşündüğünüz biri üstleniyor?"

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldanarak başını öne eğdi.

Reaper belinden uzun namlulu bir silah çıkarır ve onu silmeye başlar. "Bundan emin misin? Eğer doğruysa, söyleyecek bir bok bulamayan tanıdığım ilk avukat sensin."

"Anlamıyorsunuz. Bu benden daha büyük bir şey."

"Şirin." Reaper bir tabure daha çekip üzerine oturdu ve silahını diğer adamın taşaklarına dayadı. "Sanki umurumdaymış gibi söylüyorsun. Eğer senden daha büyükse, bize doğru yönü göster de belki sana bakmaktan vazgeçeriz."

"Tanrım," diye nefes alıyor Mullerby. Sanırım kalbinin küt küt attığını buradan duyabiliyorum. Ya da belki sadece benimkidir. "Ben soru sormam, tamam mı? Bazen belirli bir vakaya çok fazla bakmamam gerektiğini bildiren bir mesaj alıyorum. İnsanları ya da ne için batacaklarını ben seçmiyorum. Tek bildiğim, bana söyleneni yaptığımda banka hesabımın arttığı. O kadar da derin değil."

"O kadar derin değil mi?" Ellerim öyle sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ki tırnaklarım muhtemelen avuçlarımdan kan çekiyor. "Bunlar oynadığınız hayatlar. Hangi davaları atacağını sana kim söylüyor?"

"Onları isimleriyle tanımıyorum."

"Bir şeyler biliyor olmalısın. O kadar da aptal değilsin."

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Bunu bilmek benim yararına değil." Mack elini omzuma koydu. "Bir tur atalım."

"Peki." Geri çekildim, haklı olduğumu teyit etmesi aklımı başımdan aldı. Mesele sadece sistemin kötü ya da yozlaşmış olması değil, onun bunun önemli olmadığını düşünüyor gibi görünmesi. Bunun her zamanki gibi bir iş olduğunu. Hayatımda hiç bir insandan bu kadar tiksinişmemiştim.

Mack bir düğmeyi çevirir gibi, tatlı ve destekleyici halden dehşet verici hale geçiyor. Mullerby'nin kafasının yan tarafını o kadar sert yumrukluyor ki, yaylı küçük kum torbalarına benziyor. "Belki doğruyu söylüyorsun ve merdivenin üstündeki adamı tanımıyorsun ama biriyle nasıl bağlantı kuracağını kesinlikle biliyorsun. Mila'ya zarar vermesi için kimi tuttun?"

Mullerby inliyor. Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse. "Ben ! Elimde sadece bir numara var, yemin ederim. Biri yaklaşırsa o numaraya mesaj atıyorum ve her şey halloluyor."

"Tanrım, çok alçaksın," diye homurdanıyor Azrail. "Kendi pis işlerini bile yapamıyorsun. En azından ben ellerimde ne kadar kan olduğunu biliyorum. Seninkilerde ne kadar var?"

"Bize numarayı ver," diye emrediyor Scrapper.

Yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz oldu. "Bir haftadan fazla yaşamayacağım."

Mack boyuna göre ayağa kalkar. "O günü yaşayamayacağından emin olabiliriz."

"Hayır, lütfen. Ben... sikişeceğim." Mullerby'nin başı yenilgiyle eğilir. "Telefonum cebimde. Numara birkaç haftada bir değişiyor ama yenisini daha yeni aldım. Yemin ederim tek bildiğim bu. Bırakın eve gideyim. İşbirliği yaptım. Eğer biri seninle konuştuğumu öğrenirse, ölürüm."

"Give a Shit'e hoş geldiniz, nüfus: Sen," diyor Scrapper omuz silkerek. "Gitmesine izin verecek miyiz? Yoksa sesini mi keselim?"

"Bırakın onu!" Biri sert bir şey yapmadan önce söylemek için acele ediyorum. Daha sert. "Kimsenin ölmesini istemiyorum. Sadece bilgi istedim ve aldım. Buradan gideceğimiz bir yer var, değil mi? Lütfen." Olanların suç ortağı olduğumu yavaş yavaş anlıyorum. Onunla konuşmayı reddedip çekip gidebilirdim ama kaldım ve berbat yardımlarını kabul ettim.

Adamlar birbirlerine bakar. Mack başını sallıyor, Reaper omuz silkiyor ve ardından Scrapper bıçağıyla öne çıkıyor.

"Hayır! Lütfen! Yemin ederim, sana bildiğim her şeyi anlattım!" Mullerby kıvranıyor ve kıpırdanıyor ama iplerden kurtulması mümkün değil.

"Tanrı aşkına, kıpırdamadan otur. Bağırsaklarını deşmiyorum, ipleri kesiyorum. Ama hareket etmeye devam edersen, kaymayacağımı garanti edemem."

Mullerby donakalır, ta ki bileklerindeki ipler gevşeyip tıslayarak bileklerini sertçe ovuşturana kadar.

Mack duvarı iter. "Onu buradan çıkarın. Sanırım onu eve göndermeden önce sakinleşmesi ve yaptığı boktan seçimler hakkında düşünmesi için biraz zaman vereceğiz."

Scraper başını sallar. "Hadi bebeğim. Gidelim. Numarayı teknik elemanımıza iletacağız. Belki o bir şeyler bulabilir."

Hücreleri geride bıraktığım için çok mutluyum. Reaper'la buluşmaya koştığım ve bunun ne kadar eğlenceli olacağını düşündüğümde bu yana sadece bir saat geçti. Tüm bu süre boyunca Mullerby bir hücrede oturmuş, berbat bir doğum günü hediyesi gibi beni bekliyordu.

Adamlarım deli mi? Muhtemelen, ama benim için endişelendiler ve Mullerby ile konuşmak istediğimi biliyorlardı, bu yüzden bunu gerçekleştirdiler. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

Onların dünyası için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum ama üçünün arkamda olmasının harika bir şey olduğunu inkar edemem.

SCRAPPER

"İYİ MİSİN?" Onu çukurdan çıkarırken elimi Mila'nın sırtına koyuyorum. Bunu söylemeyeceğim ama biz ayrıldıktan sonra Mack ve Reaper Mullerby'nin küçük bir kaza geçirmesi gerektiğine karar verirse, bunun için uykularımı kaçırmayacağım.

Mila çelişkili görünüyor. Sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettirdiklerini hatırlamadan göremediğim dudaklarını ıslatıyor ve başını sallıyor. "Sanırım öyle? Nasıl cevap vereceğimi bilememem kötü mü? Kendimi oldukça medeni biri olarak gördüğüm için bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ne yaptığını bildiğim için kıvrınmasını izlemekten zevk aldım. O korkunç bir adam."

Buna gülüyorum. "Bebeğim, medeni olmak abartılıyor. Böyle bir şey yapmadan ondan hiçbir şey öğrenemezsin. Ve şimdi doğru yolda olduğunu biliyorsun ve adamımız Snark'ın araştırabileceği bir telefon numaramız var."

"Belki yardım edebilirim. Artık bildiğime göre-"

"Bir bok yapmayacaksın." Ses tonum karşısında gözlerini kısıyor ama bu fikrimi değiştirmiyor. "Derslerine git ve hiçbir şey olmamış gibi davran, anladın mı? O pisliğin yaşaması ya da ölmesi umurumda değil ama kendini kurtarmak için çenesini kapalı tutacak ve bu da bize zaman kazandıracak. Olmasını istemediğimiz şey, bağlantısının ihbar edilmesi ve doğruca sana gelmeleri. Eğer işlerine burnunu sokmaya devam edersen, senin ölümünün daha az sorun yaratacağına karar vereceklerdir."

Mila mutlu görünmüyor ama başını sallıyor. "Tamam. Şimdilik. Ama sonra beni karanlıkta bırakmayacağınıza söz verin. Gereksiz riskler almanızı da istemiyorum. Mullerby'yi yakalarken yakalanabilirdiniz ve sonra benim yüzümden herhangi birinize bir şey olursa nasıl hissederdim?"

Bu çok sevimli. "Bizi korumaya mı çalışıyorsun?" "Uh, evet. Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bebeğim, biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Üye olmak hem bir hedef hem de bir kalkan ama insanlar kulübün arkamızda olduğunu biliyor. Asıl izlenmesi gereken sensin." Mila'yı kendime doğru çekiyorum. "Burada kalmak ister misin, yoksa seni eve bırakayım mı? Tabii önce buraya gelmek istemiyorsan, çünkü bunu programımıza sıkıştırabileceğimizden eminim."

Kocaman gözlerle ve inanmaz bir kahkahayla bana bakıyor. "Başka bir sefere erteleyebilir miyim? Reaper beni aldığı anda böyle bir şeyin sürprizim olacağını düşünmüştüm ama sanırım seksim ve savaş suçlarım arasında biraz daha ayrıma ihtiyacım var."

Mila sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi arkamdaki bisiklete yerleşiyor. Yanıma birinin binmesi biraz garip ama belime doladığı kolları çok iyi hissettiriyor. Hiçbirimiz bunun hakkında konuşmadık ama ona özel bir şeymiş gibi davranıyorduk. Sanki bizimmiş gibi. Bunun nereye gittiğini bilmiyorum ama şimdilik sadece nefes almasını sağlamalı ve onu korkutmamaya çalışmalıyız ki öğrenebilelim.

Oraya vardığımızda dairesi yine boştu. Arkadaşı Meghan onu önemsiyor gibi görünüyor ama bu kadar yalnız olması ve herhangi birinin gelip onu kapabileceği lanet bir kanepede yaşaması hoşuma gitmiyor.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor.

"Sen otur. Geçen gece mutfağınızda yolumu öğrendim, hatırladın mı?"

Onu oturma odasına itiyorum ve koltuğa gömülüştüğünü izliyorum, kolları yana sarkıyor ve bacaklarını altına çektiğinde belinin seksi kıvrımı vurgulanıyor. Ona bir bardak su getirdim ve yanına gittim. Oturduğumda bana doğru eğilerek taraf değiştiriyor. Kolumu ona doladım, parmaklarım kalçasında geziniyor.

"Bu neredeyse beni korkuttuğunuzu unutturacak kadar güzel," diyor sessizce, suyundan bir yudum almadan önce. "Bazen."

"Sadece bazen mi?" Gülüp geçmeye çalışıyorum. "Dokunuşumuzu kaybediyor olmalıyız."

Yüzünü bana doğru eğiyor ve dilinin ucunu dışarı çıkarıyor. "Hiç komik değil."

"Hayır, haklısın. Öyle değil." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Herkes bu iş için biçilmiş kaftan değil, bebeğim. Bu hayat belli bir ahlaki esneklik gerektirir. Bu bizim ilk seferimiz değildi. Sadece bize yakın olduğun için bile bir kez incindin. Şu an ortalık sakın ama bir daha olmayacağını garanti edemem. Bu seni dışarı çıkıp Steve adında beyaz çitli bir adam bulmaya itiyor mu?"

Yumuşak bir şekilde kıkırıyor. "Steve'i ailemle tanıştırmak daha kolay olabilir ama sırf onlarla konuşmak istediğim için birini kaçırmı? Bu takip etmesi zor bir hareket."

Parmaklarımın bal rengi saçlarının arasından kaymasına izin verdim, omuzlarına ve aşağıya doğru devam ettim, şeklini izledim. Onu bütün gece keşfedebilirdim. "Aynen öyle. Siktir et Steve'i. Değersiz bok parçası." Elimi kalçasında durdurduğumda, o da kendi elini kalçasına koyuyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Memnuniyetle.

"Ailenle yakın mısın?"

Yüzü buruşuyor. "Hem evet hem hayır. Danny işleri karmaşık hale getirdi. Onlar iyi ebeveynler, ama belki de onun için değil, biliyor musun? Onunla ne yapacaklarını bir türlü bulamadılar ve ne zaman yardım etmeye çalışsalar daha da kötüleşti. Büyüdükçe, sanırım pes ettiler ve her şeyi bana odakladılar. Beni asla suçlamadı ama bunun onu onlara karşı daha da öfkeliendirdiğini söyleyebilirim. On yedi yaşında evi terk etti ve onun adını bile duymak istemediler. McDonald's ile okuluma uğradı ve otoparkta birlikte öğle yemeği yedik, bunun gibi şeyler." Başını kucığıma koymak için biraz aşağı kayıyor.

"Hepsi seni seviyor."

"Sanırım, ama hayatımı ikiye bölmek zorundaymışım gibi hissettim." Burnunu kalçama sürüyor, muhtemelen kafasının arkasının sikime süründüğünün farkında değil.

"Yani yakalandığında bir bok yapmadılar mı?" Biraz kayıyorum, çünkü şu anda ilgilendiği şeyin aletim olduğunu sanmıyorum, onunla neler yapabileceğimi ona göstermek istesem de, ama o beni takip ediyor, geriliyor ve sırtına doğru hareket ediyor, böylece bana bakıyor.

"Hayır. Dinlediğimi bilmedikleri zamanlarda tartıştıklarını ve annemin ağladığını duyabiliyordum ama sonuçlarına katlanması gerektiğine karar verdiler. Ve sonra yeni suçlamaları duyduklarında, sanki pes etmişler ve onun yasını tutmaya başlamışlar gibiydi."

Konuşurken saçlarıyla oynuyorum. "Bunu anlayamıyorum. Biz üç kişiyiz. Hepsi erkek."

"Dur tahmin edeyim. Sen... ortanca çocuk musun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bebeğim. İki kardeşim de dehşet saçıyor ama iyi birer vatandaş oldular. Babam inşaat işinde, biz de yardım edebilecek kadar güçlü olur olmaz işi öğrenmeye başladık. En büyükleri Andy bir mimar ve Bruce da babamın şirketteki ikinci adamı."

"Peki Çılgık Atan Kartallar'a nasıl katıldın?"

"Derin, travmatik bir hikayem olmadığını öğrenseniz hayal kırıklığına uğrar mıydınız? İnşaatta çalışırken, işin belirli kısımları için her zaman çok sayıda geçici işçi getirilir. Bizim için düzenli olarak çalışan bir grup Eagles vardı. Motosikletleri çok seviyordum ve havalı görünüyorlardı, bu yüzden onlar beni benimseyene kadar kendime eziyet ettim. Biraz daha büyüdüğümde kulüp binasına partiler için gelmeye başladım ve bana aday olma şansı sunulduğunda evet dedim. Bir daha da arkama bakmadım."

Parmaklarını benimkilere geçiriyor, gözleri yumuşacık. "Ve ailen bunu sorun etmedi mi?"

"Oh, güven bana, benim geleceğim için düşündükleri şey bu değildi. Bir süre çok kızdılar ama üstesinden geldiler. Biz bir aileyiz."

"Bu güzel olmalı. Ailemin en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yaptıklarını biliyorum ama sanırım bu bana sevgilerinin koşullu olduğunu öğretti. Eğer yeterince hata yaparsam, resimlerim Danny'ninkilerle birlikte kutuya girebilir ve onlar da bensiz yeni bir hayat kurarlar."

"Tanrım, bu boktan."

Mila o kadar savunmasız görünüyor ki eğilip onu öpüyorum. Dudaklarıma gülümsüyor ve ben de bir elimi başının arkasına koyarak onu kendime yaklaşıtıyorum. O da

Açmak için güneş ışığına ihtiyacı olan bir çiçek gibi bana açılıyor. Geri çekildiğimde, alçak ve muhtaç bir sesle beni takip ediyor.

"Durma."

"Biraz dikkat dağıtmak ister misin, bebeğim? Yağmur kontrolünün zamanı geldi mi?" Elimi biraz yana kaydırarak memesinin alt tarafını buluyorum ve sonra iyice avuçlayana kadar yukarı doğru ilerliyorum. Göğüs ucu hem sütyeninin hem de tişörtünün üzerinden sıkıca bastırıyor. Parmaklarımı ucunda gezdiriyorum ve nefesini kesiyorum. "Belki de burası soğuktur."

Bir atarak kıvranıyor. "Sadece ikimiz mi? Buna izin var mı ki?" "Bunu çözebileceğime eminim.

Belki sen bana nasıl çalıştığını hatırlatabilirsin."

Kanepenin diğer ucuna doğru yuvarlanırken onu takip ediyorum.

Durdu, sırtı uçtaki kol minderine dayanmıştı ve ben onu kollarımın arasına hapsetmiş, o kocaman güzel gözlerine bakıyordum. Elini göğsüme dayıyor, sanki beni tutabilirmiş gibi. Umarım kalbimin onun için ne kadar sert attığını hissediyordur. Alt dudağını dişleriyle kapatıyor, mavi gözleri parlıyor.

Ve sonra beni şaşırtacak şekilde, öne doğru atılıp beni öpen kişi o oldu.

MILA

Bir kahkaha atarak geri çekiliyorum, ona gülümsüyorum ve zengin ela gözlerinin uyarılmışlıkla parlamışının tadını çıkarıyorum. "Bu yeterince hatırlatıcı oldu mu?"

Dudaklarını kıvıran seksi gülümseme, o saldırmadan önce flörtümü sadece bir yere kadar zorlayabileceğimi söylüyor. "Emin değilim." Daha yakına eğiliyor. "Biraz hızlı oldu. Belki de bana tekrar göstermelisin..."

Avucum hâlâ göğsünde. Rahat tavırlarına rağmen vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Kendini kontrol altında tutuyor, oynamama izin veriyor. Kalçaları kayıyor, kalçalarımı aralıyor ve sikinin sağlam uzunluğunu tam ortama hizalıyor. Hâlâ tamamen giyinik durumdayız ama bu pozisyonda olmak birçok içgüdüsel düğmeye basıyor. Kendimi fiziksel seviyeden daha derin bir şekilde ona doğru çektiğimi hissedebiliyorum.

"Pratik yapmana yardım edebilirim. Eğer istersen." Sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor ama burada sadece biz varız. Beni gayet iyi duyuyor.

"Oh, gerçekten istiyorum bebeğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Beni sertçe öptüğünde bile beklediğimden daha sıcak ve yumuşak. Büyük eliyle boğazımı ve çenemi kavırıyor, dudaklarımı ayırıp dilini içeri sokarken beni yerimde tutuyor. Güçlü ağırlığı beni kanepeye bastırırken onu elimden geldiğince öpüyorum. Kontrolünü kaybediyor ve göğsünden sert, muhtaç bir hırıltı yükseliyor. Scrapper boştaki eliyle gömleğimi yukarı çekiyor. Ben de aynısını aşağıdan yapıyorum ve iki elimle onun tişörtünü kavırıyorum. Onları bir kenara atmak için ayrılıyoruz. Bana sarılıyor ve ülkesini inceleyen bir kral gibi aşağıya bakıyor.

Gövdesi kaslarla kaplı. Bir tutam göğüs kılı güçlü göğüs kaslarını kaplıyor ve altılı göbeğinin üzerinden aşağı inerek kot pantolonunun içinde kayboluyor. Düz siyah dövme bantları pazılarını çevreliyor. Meme uçlarındaki çiviler onlarla oynamam için bana yalvarıyor. olduğumuzda, gerçekten

herhangi birini istediğim kadar keşfetmem için bana zaman verdi. Bu benim için bir şans. Uzanıp parmağımla bir tanesine hafifçe vurdum. Tısladı.

Hızla geri çekiliyorum. "Seni incittim mi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, bebeğim. Sadece onlarla oynadığında hassaslaşıyorlar, en azından beni ateşlediğinde."

"Yani yaparsam sorun olur mu?" Her iki elimle de fiske vuruyorum.

Keskin, çekilmiş nefesinin tıslamasına bayılıyorum. "Bunu yapmama aldırmadığın sürece sorun yok."

Hâlâ sutyen takıyorum ama daha önce onlar için taktığım ince, seksi bir sutyen ve meme uçlarımı kolayca bulup biraz büküyor. Zevk içimden fişkırıyor, tenimde ve klitorisimde kıvılcımlar çakıyor. Zevkle tıslama sırası bende.

"Sanırım umurumda değil," diye fısıldıyorum, neredeyse bir inilti halinde. Göğsünü keşfediyorum, pürüzsüz teninin, yumuşak göğüs kıllarının gıdıklamasının, altındaki kasların saf gücünün tadını çıkarıyorum.

Meme uçlarımla oynamaya devam ederken beni tekrar öpüyor. Ağzına doğru inliyorum ve sırtımı eğerek göğüslerimi ellerine bastırıyorum. Parmakları sert ve nasırlı, sıkı yaşayan ve sıkı çalışan bir adamdan beklediğim gibi. Farklı, daha iyi hissettiriyor. Birazcık ekstra doku, kalçalarımı onun örtülü ereksiyonunun sertliğine doğru sürtmemi sağlıyor. O sıkı çalışan parmaklarıyla beni keşfediyor ve dokunduğu her yerde sıcak bir ihtiyaç izi bırakıyor. Sütyenim gevşeyene kadar onu çözdüğünü fark etmiyorum bile.

"Siktir..." diyor göğüslerim ortaya çıkarken saygıya varan bir ses tonuyla. Sırt üstü yatmanın onları en iyi şekilde gösterdiğini hiç düşünmemiştim ama onun davranışına bakılırsa hayatında gördüğü en muhteşem çiftler. "Çok güzelsin bebeğim. Çok mükemmel."

Sertçe yutkundum. Böyle iltifatlara alışık değilim ve özellikle yangından sonra kendimi ham ve biraz kırılmış hissediyorum. "I-"

"Kızarıyorsun," diyor sırtarak ve kotumun fermuarını açmaya başlıyor. "Aşağıya kadar inip inmediğini görmek istiyorum."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve rekor bir sürede külotumu çıkarıyor, aynı anda külotumu da alıyor. Bunu oturma odasında, herkesin içeri girebileceği bir yerde yapmamalıydım ama kendimi durdurmaya da zorlayamıyorum. Ellerini ayak bileklerimden kalçalarımın iç kısımlarına doğru kaydırıyor ve ilk defa yara izimi görebiliyor ve hissedebiliyor olması dikkatimi sadece bir saniyeliğine dağıtıyor.

"Kahretsin, bunu tekrar yapmak için ölüyordum ve bu sefer seni tamamen kendime alacağım."

Beni birden öyle bir çekiştiriyor ki gıcırdayorum, beni kanepede oturur halde bırakıyor, o yerde, bacaklarım iki yanında açılmış. Kendinden emin, seksi bir sırıtışla eğiliyor ve dilini kıvrımlarımın arasına sokmadan önce beni açıyor.

Konuşma yeteneğimi kaybetmeden önce tek söyleyebildiğim "Scrapper!" oldu.

İçimden uzun bir inilti çıkıyor ve bir sonraki nefesi emene kadar ciğerlerimi yakıyor. Ve sonra her şeyi tekrar yapıyor. Dilini bu şekilde kullanmayı nereden öğrendiğini bilmiyorum ama buna bayılıyorum. Canım çekiyor. Ona ihtiyacım var. Yumuşak, sıcak ve esnek, sonra onu sertleştiriyor ve içime sokuyor, sanki beni biraz beceriyormuş gibi. Ama onun sikini gördüm. Bu sadece iştah açıcı.

Arkama yaslanıyorum ve ziyafet çekmesine izin veriyorum. Klitorisime dokunmadan hemen önce bir parmağını içeri sokuyor ve ben daha fazlası için aç bir şekilde kanepeyi itiyorum. Acele etmiyor, açıkça zevk alıyor ve acelesi yok. Dilinin her darbesi beni biraz daha yaklaştırıyor, nefesimi biraz ağırlaştırıyor, inlemelerim biraz daha gırtlaktan geliyor. Orgazmım kalçalarımı sıkıyor, aynı anda hem geri çekilmeye hem de yaklaştırmaya çalışıyorum. Ama uzaklaşmamın imkanı yok ve gerçekten uzaklaşmak da istemiyorum. O kadar yoğun ki.

Ellerim sıkıca kenetlenmiş. Biri çığlık atmamak için ağzıma bastırıyor, diğeri ise uçup gitmemi engellemek için kanepenin minderini kavlıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve göğsüm sıkışıyor. Yumruğuma doğru inliyorum ve sonra tüm dünyam patlıyor.

"Scrapper!" Onun adı bir çığlık olarak değil, tüm vücudum kasılırken nefes nefese, çaresiz bir haykırış olarak çıkıyor.

Ve durmuyor. İçimde şok üstüne şok patlıyor, beni ürpertiyor ve dilinin üzerinde kıvraniyorum, ama elleri kalçalarımı tutuyor

tek gördüğüm havai fişekler olana kadar orgazmımı devam ettiriyor ve ben süzülüyorum, düşüyorum ama hiçbir şeye çarpmıyorum. Beni zevkten öldürecek.

Sonunda bıraktığında, ıslak bir bez gibi kanepeye yığıldım ve sıırıslıklam oldum. Tanrım, hiç bu kadar sert boşalmış mıydım bilmiyorum. Gözlerimi açıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, yüzü sularıyla parlıyor. Bu adam tüm evrenimi aldı ve yukarıdan aşağıya fark edemeyeceğim kadar döndürdü.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

"Ne durumdayım? Destek çağırayım mı?" Vücutumda ilerlerken kıkırdıyor, kalçama, göbeğime, göğsüme, köprücük kemiğime öpücükler bırakıyor. Sonra önümde duruyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum ve umurumda değil. Bu sadece dünyamı nasıl sarstığının bir kanıtı. Nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi onu öpüyorum.

Eli cebine dalıyor ve küçük plastik bir paketle çıkıyor. Paketi dişleriyle yırtarak açıyor ve kemerini açıp kot pantolonunu benim için hazır ve damlayan uzun, sert bir siki ortaya çıkaracak kadar aşağı indirmesini şaşkınlıkla izliyorum. Eli şişman ucun üzerinde kayıyor ve kendini sarıp aletini en çok istediğim yere çentiklerken nefesimi tutuyorum.

"Öyle mi?"

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak bana baktığını görmek için bakışlarımı ayırıyorum.

"Evet, evet. Oh, Tanrım, evet."

Gözlerimi kapatıyorum ve beni kalınlığıyla açarak içeri doğru iterken inliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok büyük. Çok bütün.

"Fuuuuuck," diye inliyor. "Neden burada yaşıyorsun? Seni odamda çıplak ve zincirli tutuyor olmalıydım." Kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirerek son birkaç kelimeyi vurguluyor.

"Çok derin," diye nefes nefese kaldım. "Tanrım, çok derinsin."

Bacaklarımı onun etrafına doluyorum, bileklerimi kavrayıp başımın yanına sıkıştırırken topuklarımı sıkı kışına gömüyorum. "Al hepsini," diye tıslıyor kulağıma. "Seni ham olarak hissetmek istiyorum, tatlım. Sadece tenime karşı

Sana vereceğim her damlayı emene kadar. Sana sahip çıkmak istiyorum."

Oh. Edepsiz konuşmalardan hoşlanmadığımı sanıyordum, ama belki de konuşmayı yapan doğru kişi değildi. O çok kirli, çok yoğun. Ve sanki tüm benliğini içime sokmak istercesine beni sikerken hırılıyor. Bu ses tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Çok ilkel. Çok vahşi. Çok seksi.

Her hamlesi beni kanepeye itiyor ve kot pantolonunun kalçalarımaya sürtündüğünü hissedebiliyorum. Ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum, ama tüm vücudu üzerimde esneyip kayarken, altılı karnı beni alırken sertleşip belirginleşirken gerçekten sadece yolculuk için asılıyorum. O kadar derin ki ağrıyor ama iyi anlamda. Bana sahip oluyor. Bana sahip oluyor.

"Yatağında seni düşünerek, sikimi nasıl yuttuğunu hatırlayarak kaç kez mastürbasyon yaptığım hakkında bir fikrin var mı? Seni yine orada istiyorum. Lanet yatağımın her tarafına yayılmış, kızarmış ve bitkin bir halde ve o güzel küçük amcığın lanet çarşafların üzerine damlıyor." Hırıltıları daha da artıyor ve göğsümü avuçlayabilmek için bileklerimden birini bırakıyor. Üzerimdeki ağırlığı saf sıcaklık. Sözleri beni en az kalın siki kadar çıldırtıyor.

Ondan hemen önce patlıyorum. Eğilip derinlere bastırdığında ikinci kez boşalıyorum. Etrafında titriyorum, tüm vücudum sanki onu kurutmaya çalışıyormuşum gibi sikini sıkıyor ve sonra şişiyor ve inliyor. Topuklarımla kıcını sıkarken o lezzetli kalınlık içimde sıcak bir şekilde titreşiyor. Yemin ederim her küçük esnemeyi, şaftından geçen kanın her zonklamasını hissedebiliyorum ve onu o ince kauçuk tabakası olmadan almanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal etmeme izin veriyorum.

Düşüncesi bile bir artçı şok etkisi yaratıyor. Ona yapışıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor, son orgazmını içime boşaltırken onu pençeliyorum. Ağırılıksızım, yıldızları görüyorum ve nefes nefese kalıyorum. Uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz, ortak zevk içinde donup kalıyoruz ama sonunda bitmek zorunda. Kendini dışarı çekiyor ve şimdi gerçekliğe geri döndüğümde, beni ne kadar vahşileştirdiğine şaşırıyorum. Tedbiri elden bırakmaya ne kadar hevesliydim. Onlara karşı dikkatli olmalıyım çünkü kendime güvenilebileceğimden emin değilim.

Yavaş yavaş nefes alıyoruz. Oturma odasının her tarafına dağılmış olan kıyafetlerimi aramaya başladım. Bir porno yıldızı gibi görünüyor.

ve pantolonunun içine geri soktu.

"Ne düşünüyorsun? Bir tanesi yeterli miydi yoksa birleşik pakete mi ihtiyacın var?" Scrapper hâlâ biraz nefes nefese, alay ediyor. Ama sırtışı yaramazca.

Şaka yaptığından eminim ama bu beni endişelendiriyor. "Dinle, bu sorun yaratacak mı? Seks konusunda oldukça rahat olduğunuzu biliyorum." Ve evet, bunu düşünmek biraz canımı acıtıyor. "Ama aranızda herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

Parmağını dudaklarıma koyarak beni durduruyor. "Sikeyim hayır. Onlar benim kan dışında her yönden kardeşim. Pislik gibi davranmaya başlamadığımız sürece kıskançlığa yer yok. İkimizin yaptığı aramızda, senin onlarla yaptığın da öyle. Tabii ki, ben senin o küçük ateşli amını sikerken bana her şeyi detaylıca anlatmak istersen, benden hiçbir itiraz almayacaksın."

Gülüyorum, biraz rahatlamış hissediyorum. Kimse bağlılıkla ilgili bir şey söylemedi ama bu, bir partide takılmaktan biraz daha gerçekçi başladı. "Hayal mi görüyorum? Aramızda bir şeyler var, değil mi?"

"demek istiyorsun?" Omzumu öpüyor.

"Yapışkan olmaya çalışmıyorum, yemin ederim. Bana davranış şeklinizin özel olduğunu hissediyorum. Sanırım..." Sertçe yutkunuyorum, ne söyleyeceği konusunda endişeliyim ama kalbimin motorcuların yol açtığı bir kazaya kurban gitmemesi için bunu açıkça belirtmem gerekiyor. "Bence bunun sadece seks olup olmadığını ve bir anlamı olup olmadığını bana söylemelisin, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ve içinde olmayan bir şeyi okumak istemiyorum."

Bunu duyduğunda gülümsemesi kalbimi yerinden . "Hayır, hiçbir şey hayal . Senden hoşlanıyoruz. Ben senden gerçekten hoşlanıyorum, ama sanırım bu çocuklar için de geçerli."

"Başka biriyle takılmıyor musun?" Ellerime bakarak soruyorum.

"Başka kimse yok." Serçe parmağını benimkinin etrafında dolaştırıyor. "Bu işin nereye gittiğini görene kadar başka kimse olmayacak. Ama bu senin için de geçerli. Ben, Mack ve Reaper? Bir anlaşmamız var. İçimizden birinin ulaşamadığı bir kaşıntıyı kaşıma isteği mi duyuyorsun? O adamın hayatını ellerinde tutuyorsun diyelim çünkü biz paylaşıyoruz."

"Evet öyle," diyorum sırtarak. "Gerçekten iyi, aslında."

Kıçımı tokatlıyor. "Ukala, ne demek istediğimi biliyorsun." "Bir şey öğrenirsen arayacaksın, değil mi?"

"İlk duyan sen olacaksın. İyi şans öpücüğü?" Bir cevap beklemiyor Cevap veriyor, beni hala çıplak olan göğsüne doğru sürüklüyor ve ruhumu boşaltmaya çalışır gibi öpüyor. Bu konuda çok iyi.

Tam o sırada Meghan, Carrie ile birlikte içeri girer. Durup bakıyorlar. Kıyafetlerimiz tekrar üzerimizde -çoğunlukla- ama az önce bir şeyler olduğunu anlamak zor değil. Cassie'nin dudakları gerilir ve odasına girmeden önce Meghan'a bir bakış atar.

Scrapper gülerek, "Bu benim buradan çıkma çağrım," diyor. Meghan'a göz kırpmıyor, sonra yanından geçerken gömleğini kafasına geçiriyor. "Yakında görüşürüz Mila."

Sonra kapıdan çıkıp gitti ve Meghan'la beni birbirimize bakar halde bıraktı. Meme uçlarını gösterip, "Acaba..." dedi.

"Oh evet."

MILA

"MILA, UYANIK MISIN?" Kanepeye oturuyor ve ayağımın altını dürtüyor. Top gibi kıvrılıyorum ve battaniyemin altından ona ters ters bakıyorum. "Bu gıdıklıyor!"

"Bakın, bunun için gerçekten üzgünüm ama daire arayışınızı hızlandırmanız gerekiyor. Yargılayıcı olmaya çalışmıyorum ama burada yaşıyor olsaydınız bile, o motorcuların etrafta olmasından hoşnut olmazdık. Dün gece eve geldiğimizde Carrie çok kızgındı ve o adam-"

"Scrapper."

Gözlerini deviriyor. "Scrapper oturma odamızda kıyafetlerini geri çekiyordu."

Göz ucuyla minderlerin arasında bir renk parıltısı görüyorum. Bu bir prezervatif ambalajı. Oturup gerinerek büyük bir gösteri yapıyorum ve bunu yaparken görmemesi için ambalajı kapıyorum. Çok kötü bir arkadaşım. "Evet, anlıyorum. Özür dilerim."

"Mesele üzgün olmak değil. Dönemin hemen başında iyi bir yer bulmanın zor olduğunu hepimiz anlıyoruz ama sen çabalamıyorsun. En son ne zaman baktın?"

Haklı, bu da beni daha da kötü hissettiriyor ve ona olan biten her şeyi anlatamıyorum bile çünkü tehlikeli olabilir. Oda arkadaşları en başından beri burada kalmama izin verme konusunda şüpheliydiler ve şimdi işleri daha da rahatsız ve tuhaf hale getiriyorum. "Hafta sonuna kadar bir yer bulacağım. Yemin ederim."

"Umarım seks buna değer," diye mırıldanıyor.

Dudağımı kemiriyorum ve diğer tarafa bakıyorum.

"Eee? Öyle mi?"

"Aman Tanrım. Hiçbir fikrin yok," diye fışkırıyorum. "Sanki... Hani hep bir şeyin diyet versiyonunu alırsınız ve ona alışsınız ve iyidir, ama sonra bir gün normal gerçek olanı tekrar tadarsınız ve çooooook daha iyidir? Bu da onun gibi, ama orgazm için."

Bana göz kırpmıyor, ağzı hafifçe açık. "Siktir ." "Pardon? Sen sordun!"

Yüzünü ellerinin arasına alır ve hıçkırıyormuş gibi yapar. "Ama bana söylemek zorunda değildin! Şimdi hayatım boyunca beni bekleyen kutsal bir seks kasesi olduğunu ve bunu asla deneyimleyemeyeceğimi bilerek yaşamak zorunda kalacağım. Birden fazla olduğu için mi? Belki bunu gerçekleştirebilirim."

"Eh." Elimi 'işte böyle' der gibi sallıyorum. "Bence o kısım güzel ama belalı motorcu olayı olmadan aynı şey olmazdı. Cidden, dün gece Scraper'la mı? Sadece o vardı ve..." Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.

"Tam yağlı cheesecake?"

Kendimi burnumun ucuna vuruyorum. "Aynen öyle."

"O zaman neden onların yanına taşınmıyorsun? Bana onların bütün bir şehir bloguna ve şimdi de bizim eski binamıza sahip olduklarını ve senin için yer olmadığını söyleyemezsin?"

"Şu anda harika görünüyorlar, ama onları uzun zamandır tanımıyorum, biliyor musun? Ya onları sürekli gördüğümde işler değişirse? Ya bir daha hiçbir şey yapamazsam ve seks yüzünden bacaklarım uyuşursa?"

Beni itti ve ayağa kalktı. "Seni seviyorum ama seni öldürmeden önce buradan gitmen gerek."

"Biliyorum. Belki bu konuda bir fikirleri olup olmadığını sorarım-" Telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum, bu da anında ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Kim o?" Meghan merakla soruyor. Omuz

silkiyorum. "Alo?"

"Günaydın. Bayan Mila Cole ile mi görüşüyorum?" Diğer uçta derin, ciddi bir ses . İlk izlenimim yaşlı bir adam, belki babam yaşında.

"O benim. Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Oh, özür dilerim. Bu tür aramalara genelde sekreterim bakar. Ben Yargıç Royce Kincaid. Belediye binasında çalışıyorum."

"Yargıç mı?" Belediye binasını duyar duymaz boynumdaki tüyler diken diken olmakla kalmıyor, alarm halinde titriyor. Hoparlörü açtım, böylece bir şey olursa başka biri duymuş olacaktı. "Konu nedir?"

"Kısa keseceğim. Geçen gün bir tür üniversite projesi için Hank Mullerby ile röportaj yapmak üzere burada olduğunuzu duydum?"

Kahretsin. Bunu inkâr edemem. İsmim, kimi görmek için orada olduğumla birlikte kayıt formunda yazıyor. "Doğru, evet."

"Bay Mullerby'nin stres nedeniyle izne ayrıldığını size bildirmek istedim. Birkaç kişiden mülakatınızın pek iyi geçmediğini ve kendisinin oldukça agresif ve kaba olduğunu duydum. Ödevinizi tamamlayamadıysanız kişisel özürlerimi iletmek isterim."

"Daha kolay görüşmelerim oldu." Küçük bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülüyorum ve o da gülüyor. "Umarım iyi olur."

"Oh, ne kadar nazik. Evet, eminim öyle olacaktır."

"Özür dilerim efendim ama beni neden aradığınızı hâlâ anlamış değilim."

"Özür dilerim. Üniversitede okuyan bir torunum var. Zavallı Hank'in davranışını duyduğumda hemen onun için ne kadar zor olacağını düşündüm. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen istemekten çekinmeyin. Eğer başka bir mülakatta şansınızı denemek isterseniz, bu öğleden sonra biraz zamanım var." Söylediği her şey kulağa çok yumuşak ve içten geliyor.

Ve benim BS radarım deli gibi çalışıyor.

Bununla birlikte, eğer bu adam Mullerby'nin peşinde olduğu şeyle bağlantılıysa, söyleyeceklerini görme şansını geri çeviremem. "Bu çok harika bir davranış, Yargıç Kincaid. Teşekkür ederim."

"Lütfen, mahkeme salonu dışında, sadece Bay yeterli. Formaliteleri pek sevmem. Arkadaşlarım bana sadece Royce der."

Haklısın. Ama henüz arkadaş değiliz, değil mi? "Teşekkür ederim, Bay Kincaid. Öğleden sonra saat kaçta?"

Günün son davasını tamamladıktan sonra saat dörtte anlaşıyoruz. Telefonu kapattığımda Meghan'ın kaşları saç çizgisinin altından çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

"Yargıç Kincaid, Mullerby bir pislik olduğu için mi sizi sadece sohbet etmek için aradı?"

"Bu onun için normal mi?"

Çok şüpheli görünüyor. "Pek sayılmaz, ama iyi olabilir mi? Torunu olduğunu hiç duymamıştım ama arkadaş falan da değiliz. Ben dikkatli olurdum. Mullerby'nin izne ayrılmasının nedeni senin soru sorman konusunda paniğe kapılmasıysa hiç şaşırmam."

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri

yok. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Seninle gelmemi ister misin? Soran olursa, birlikte staj yaptığım insanlarla hasret gidermek için orada olduğumu söylerim."

"Hayır!"

Verdiğim cevap karşısında biraz şaşırmış görünüyor.

Tekrar deniyorum. "Teklifin için minnettarım ama isteyeceğim son şey birilerinin aramızda bağlantı kurması. Mullerby'nin flash belleğinin bende olduğu ortaya çıkarsa ve arkadaş olduğumuzu bilirlerse başın büyük belaya girebilir. Ama sorun değil, bu sefer yedeğim olduğundan emin olacağım."

MILA

"BAYAN COLE, gelebildiğiniz için çok mutluyum." Yargıç Kincaid genişçe gülümsüyor ve kocaman bir el uzatıyor. Beni destekleyen üç iri yarı, deri ve kot giyimli adamı görünce gülümsemesi hemen kayboluyor. "Gördüğüm kadarıyla misafir getirmişsiniz."

Yargıç Kincaid altmış yaşlarında görünüyor, düzgün taranmış saçları neredeyse tamamen beyaz. Düzgünce ağda yapılmış bıyığı dışında sinekkaydı traşlı. Dimdik ayakta duruyor ve formda görünüyor. Koyu lacivert takım elbisesi, koyu kırmızı kravatı ve altın kravat iğnesiyle tam üzerine oturuyor. Mack, Scrapper ve Reaper'ı görünce yaşadığı şoku çabucak atlatıyor ve en az öncekiler kadar geniş yeni bir gülümseme takınıyor. Bir politikacı kadar kurnaz.

"Kardeşlerim çok korumacıdır," diyorum, onun sahte gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek. "Ama söz veriyorum röportajı bölmeyecekler. Sadece beni eve sağ salım götürmek için buradalar. Geçen sefer Bay Mullerby'nin bana davranış şeklinden hiç memnun değillerdi." Onlara kardeşlerim dediğimde Azrail homurdanıyor, ama Kincaid muhtemelen bir torun uydurduysa, ben de aşırı korumacı kardeşler uydurabilirim, değil mi? Hiçbirimizin uzaktan yakından benzememesi önemli değil.

Bir şeyler döndüğünü bildiğimi ima ederek kartlarımı çok mu erken gösteriyorum? Yargıcın bu işin bir parçası olup olmadığını bilmiyorum. Eğer değilse, sadece garip görünüyorum, ama eğer öyleyse, belki yararlı bir şeyler öğrenebiliriz.

"Anlıyorum." Aslında anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Peki, ofisime gelin genç bayan. Belki... kardeşleriniz burada bekleyebilir. Makinede kahve var." İşaret ediyor.

"Mila," diye başlıyor Scrapper, takip etmeye hazır görünüyor. Reaper ve Mack de öyle.

"Sorun yok." Elimi bileğine koyup bana güvenmesini istedim. Yargıç ne olsun, bana saldırmayacak.

ofisinin içinde. Hiçbir şey olmasa bile, özellikle de çocuklarım dışarıda beklerken, çok fazla halka açık. "Uzun sürmeyecek."

Heyecanlı görünmeseler de başlarını sallıyorlar. Bunun yerine, ofisinin dışındaki koridorda yerlerini aldılar, yargıca ve bana kaşlarını çatarken güçlü vücutlarıyla sandalyeleri küçücük gösterdiler.

Yargıç Kincaid kapıyı kapattı. "Sana karşı korumacı görünüyorlar." Bu sefer sahte bir gülümseme takınmam gerekmiyor. "Öyleler."

"Screaming Eagles ile bağlantılarınız olduğunu bilmiyordum." Sesi gerçekten hazırlıksız yakalanmış gibi geliyor. Masasının arkasına oturuyor, kollarını masanın üstüne dayıyor ve ellerini kavuşturuyor. "Ne kadar ilginç."

"mi?" Telefonumu çıkardım ve ona ses kayıt cihazını gösterdim. "Kayıt yapsam sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Elbette. İhtiyacınız olacağını düşünmüştüm. Yeter ki bunun eğitim amaçlı gayri resmi bir röportaj olduğunu anlayın. Eğer bunu herhangi bir ticari amaçla kullanmaya kalkışırsanız, yasal işlem başlatırız."

"Tabii ki."

Yeni bilgiler bulma umudum Sahra'dan daha hızlı tükeniyor. Yargıç Kincaid bana son derece iyi ve sıkıcı bir röportaj verdi. Ne zaman Mullerby'yi tam bir erkeklik krizine sokacak türden bir ipucu versem, Kincaid sadece gülümsüyor ve geçip gidiyor. Kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Ve tabii ki, aslında hiçbir şey bilmemesi ihtimali de her zaman var. Yaklaşık on dakika sonra cebinde bir vızıltı duyulur. Akıllı saatini takıyor ve bir bakışta kontrol ediyor. Sanki kendi kendine başını sallıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Korkarım bu toplantıyı biraz kısa kesmek zorundayım, ama umarım bundan değerli bir şey çıkarmışsınızdır. Ne yazık ki bir yargıcın işi asla bitmez."

Kayıt uygulamasını durdurup telefonumu çok kederli görünmemeye çalışıyorum. Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi alacaksam, bu ondan gelmeyecek. Ama denemek zorundaydım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Minnettarım. Eminim çok meşgulsünüzdür."

Kapıyı tutarken bana yine o sahte politikacı gülümsemesini veriyor. Ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi yeniden düşünmeme neden olan gülümseme. "Hiç sorun değil."

Biz dışarı çıkarken adamlar ayağa kalktı. Reaper'ın gözleri şüpheyile benimle Yargıç Kincaid arasında gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Mükemmel bir beyefendiydi." İkna olmuş görünmüyorlar.

"Sizi temin ederim ki kız kardeşiniz zarar görmedi." Yargıç Kincaid usulca kıkırdar. "Çıkış yolunu kendin bulabilecek misin? Asansör koridorun hemen sonunda solda."

Söylemeye gerek yok, asansöre sağ salim ulaştık.

Otoparkta bisikletlere binene kadar gerçekten konuşmuyoruz, beni üçüyle birlikte yürürken gören kimseyi zaten olduğundan daha fazla şüphelendirmek istemiyoruz. Reaper'ın arkasına oturuyorum, geniş sırtını kollarımda ve dar kalçalarını bacaklarımın arasında hissetmek hoşuma gidiyor.

"Gerçekten nasıl geçti abla?" diye soruyor bisikletini çalıştırırken. Gümbürtü bana hemen bir kızın kardeşi hakkında sahip olmaması gereken her türlü fikri veriyor.

"Serseri anlaşması. Bir şey biliyorsa bile, belli etmedi. Mullerby'nin itirafını önüne koymaktan başka her şeyi yaptım ve kılını bile kıpırdatmadı. Eğer yalan söylüyorsa, hazırlıklıydı."

Omuz silkiyor. "Söylediği gibi biri olabilir. Meslektaşları bir pislik olduğu için kendini kötü hisseden yaşlı bir adam. Seni eve götürmemizi ister misin, yoksa..." Asılı kalmasına izin vererek neyi tercih edeceğini açıkça belli ediyor.

"Kulübe uğramak benim için sorun olmaz." Onu daha sıkı sıkıyorum. "Eğer eşlik etmemi sorun etmezsen."

Kulüp binasına vardığımızda beni nelerin beklediğini hayal ediyordum ki arkamızdan motosikletlerin sesini bile bastıran bir kükreme duyuldu. Omzumun üzerinden geriye bakarken parmaklarım Azrail'i sıkıca sarıyor. Ne-

Üç büyük SUV benzeri araç, ama daha bodur ve daha geniş, tam arkamızdan geldi. Simsiyah ve renkli camlı olduklarından içinde kimin olduğunu görmek mümkün değil. Oturduğum yerden , ızgaraları kocaman görünüyor, sanki

lokomotifler üzerimize doğru geliyor. İlk başta bunun önemli bir kişi için konvoy olduğunu düşünüyorum ama arkada yayılma şekilleri görmezden gelinemeyecek kadar tehditkâr. Adamlar birbirlerine işaret ediyor, anlamadığım bir şekilde iletişim kuruyorlar.

Reaper gazı çevirirken gözlerimi sıkıca kapatıp dayanıyorum. Motor çalıştıkça motosikleti öne doğru yalpalıyor. Parmaklarımı ceketinin içine o kadar gömüyorum ki tırnaklarımın kopacağından endişeleniyorum. Şimdi düşmek neredeyse kesin ölüm demek.

İki arabanın arasına sıkışıyoruz, uzanıp ikisine de aynı anda dokunabileceğim kadar yakınız. Sağımızda Mack bir teslimat kamyonetinin hemen önüne geçiyor ve ardından Scrapper arkadan belirerek ikisini de solluyor. Minibüs frene basıyor ve biz onu çok geride bırakmadan önce şoförün bize takla attığını görüyorum.

Trafikte ölmek istercesine ilerliyoruz ama peşimizdeki arabalar pes etmiyor. Arkamızdan yüksek bir metalik gıcırta geliyor ve arkama baktığımda, içlerinden birinin bir arabayı bizi aşağıdaki nehirden ayıran korkuluklara doğru ittiğini görüyorum. Arabanın yan tarafı bir şeye takılıyor ve durup bizi kovalayan büyük araba yanımızdan geçmeden önce bir teneke kutu gibi soyulup açılıyor. Bu adamlar çıldırmış.

Reaper motorda biraz daha güç bulur ve gazı sonuna kadar açar. Ne kadar hızlı gittiğimizi bilmek bile istemiyorum. Mack ve Scrapper hızımızı koruyor ama trafik bulanıklığında yarışırken herkes kendi başının çaresine bakıyor. Başka bir araba yoldan çıkmaya çalışıyor ve metal gıcırdatan bir senfoni içinde kenara itiliyor. Otoyolun iç tarafındaki çimento bariyerlere çarptığında lastiklerinden biri patlıyor ve kaputundan dumanlar çıkmaya başlıyor. Bizi takip eden arabalar yavaşlamadı bile. Reaper ne yaparsa yapsın, tutkal gibi yapışıyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez dua ediyorum. Motosikletlerle manevra yapmak çok daha kolay ama bu hızda en küçük bir hata ya da sürpriz bile bizi kıymaya çevirebilir.

Long River hızla önümüze çıkıyor. Yaklaşan köprünün altında, sıcak hava dalgasından hemen önce yağın sağanak yağmurdan sonra oluşan erozyon nedeniyle su karanlık ve çamurlu bir şekilde çalkalanıyor. Tek yapmamız gereken karşıya geçmek.

Güney Yakası, eğer Çığlık Atan Kartal devriyelerinden biri neler olup bittiğini anlarsa yardım şansımız büyük ölçüde artacak.

Solumuza bakıyorum ve bir arabanın Mack'in arka tekerleğine çarptığını görüyorum. Çığlık atıyorum ve onun şeridin diğer tarafına savrulmasını, toparlanmadan önce neredeyse asfaltta kaymasını izliyorum. Ayağa kalkıyor ama bu onun hızını kesiyor ve görüş alanından çıkıyor. Scrapper bir yumruk kaldırıyor ve muhtemelen Mack'e yardım etmek için geri çekiliyor. Bir an sonra, silah sesleri motor gürültüsünü kesiyor. Umarım ateş eden odur, ateş edilen değil ama bilemiyorum.

Köprü'nün üzerine fırlıyoruz, tekerleklerin sesi dişlerimi birbirine vuran içi boş bir takırtıya dönüşüyor. Bir an sonra aynı yüzeye çarpan araba tekerleklerinin daha derin gümbürtüsünü duyuyorum. Geliyor. Gözlerimi kapatıp bekliyorum.

Arka çamurluğa bir şey çarpınca motosiklet yalpalıyor.

"Reaper!" Çığlık atıyorum, adı rüzgârla ağzımdan fırlıyor.

Önce bir yöne, sonra diğer yöne sapıyor ama ikinci bir araba bizi sağa sıkıştırıyor. Solda, bizi aşağıdaki soğuk nehirden koruyan tek şey olan bir korkuluk var.

Tanrım, öleceğiz ve hepsi benim suçum olacak. Öyle olmalı. Yargıç mı, Mullerby mi yoksa bizi Belediye Binası'nda gören biri mi bilmiyorum ama bunun bağlantılı olmamasına imkan yok.

Reaper, Scrapper ve Mack'in beni güvende tutmaya çalışmaktan başka suçu yok ve ben hepimizi öldürtüyorum. Sonunda Danny haklıydı ama bana bunu söylediğini söyleyecek kadar yaşayacağımı sanmıyorum.

Arabalar yaklaşıyor, kutuyu kapatıyorlar. Tamponumuz tekrar dürtülerek arka tekerleğin dışarı fırlamasına neden oldu. Bir an için mahvolduğumuzu düşünüyorum ama Reaper bizi dik tutmayı başarıyor. Bizi hayatta tutan tek şey onun becerisi ama bu da ancak bir yere kadar işe yarayabilir.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyorlarmış gibi, arkamızdaki araba sert bir şekilde çarpıyor, motosikleti öne ve yana doğru fırlatıyor, böylece ön tekerlek köprü korkuluklarına takılıyor. Reaper'a tutunmak, ikimiz de motordan fırladığımızda yardımcı olmuyor. Bisiklet arabanın altında ezilirken altımızdan gürültülü bir çıtırtı geliyor ve sonra korkulukların üzerinden geçip kontrolden çıkarak köprü'nün altındaki karanlık suya doğru ilerliyoruz.

Sürdüğü sürece eğlenceliydi.

REAPER

SIKTIR! Düşünecek ya da plan yapacak zaman yok. Mila'yı tutuyorum ve kendimi olabildiğince uzun ve dikey tutmaya çalışıyorum, böylece ilk ben vuruyorum. Hâlâ çok acıyor ve dibe batar batmaz Mila'nın beni kavrayışı bir anda kopuyor. Dönüp ona uzanmaya çalışıyorum ama akıntı çok güçlü ve ikimiz de bok rengi suyun içinde aşağıya doğru sallanmaya devam ediyoruz.

Gitmiş.

Çıglık atmak istiyorum ama atarsam bu lanet nehrin tamamını içeceğim. Yüzebiliyor olsa iyi olur yoksa onu öldüreceğim.

Tüm içgüdülerime ters düşüyor ama soğukkanlılığımı koruyor ve akıntıya karşı değil onunla birlikte çalışıyorum. Sonunda ivme azalıyor ve yüzeye doğru ilerleyebiliyorum. Çamurlu suyla karışık havanın ilk nefesini aldığımda ciğerlerim yanıyor. Tanrım, önce beni batırmazlarsa bu akıntı elbiselerimi parçalayacak. Köprü çoktan arkamda kaldı ve hızla gözden kayboluyor. Düşüşün beni öldürmediğine sevinmeliyim, ama kendimi kontrol altına almazsam ya bir kayaya çarpacağım ya da denizde sürükleneceğim.

Peki Mila nerede? Kahretsın.

Kıyıya her yaklaştıma çalıştığımda nehir kulaklarımda uğulduyor.

Akım benim lehime işliyor. Enerji tasarrufu yapmaya çalışıyorum ama kıyafetlerim beni öldürmeye çalışırken bu çok zor. Onu güvende tutacağımızı söylemiştik ve eğer bunu berbat edersem, kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum. Pisliğin teki olabilirim ama her zaman sözümün eri oldum.

Akıntı beni döndürüyor, nefesimi kesecek kadar sert bir şeye çarpıyor, sonra da ben daha tutunamadan beni de beraberinde sürüklüyor. Sanırım hiç kullanılmamış eski ahşap köprülerden birinden arta kalan bir direk.

temizlendi. Bir tane daha görebilmek için tam zamanında kendimi düzeltiyorum ama parmaklarım çürümüş tahtanın üzerinde kayıyor, tutunacak bir şey bulamıyorum.

Burada ölmeyeceğim.

Sonra bir şey görüyorum. Suda sadece bir leke, ama açık renkli ve bazen bir kol sudan çıkıp tekrar sığıyor.

Mila.

Tamamen akıntıya kapılmış, kontrolden çıkmış ve suyun içinde ve dışında sallanıyor. Tüm gücümle yüzüyorum, beni doğruca ona götürmesine izin veriyorum. Ona sesleniyorum ve ağzıma bir ağız dolusu pis su geliyor. Ama bir an için dönüyor ve su üstünde kalmak için mücadele ederken dehşete düşmüş yüzünü görüyorum. Beni duydu mu? Beni gördü mü?

Ve sonra ben oradayım, sanki su bizim birbirimize ait olduğumuza karar vermiş gibi, o kadar ani ki neredeyse kafalarımız çatlayacak. Ama kollarımı ona doladım. "Mila!"

Gözleri açılır ama odaklanamaz. Bir şey söylemeye çalışıyor ama onun yerine akan suda öksürmeye başlıyor.

Sudan çıkabileceğimiz bir yer olup olmadığını görmek için önüme bakıyorum. Nehrin biraz aşağısında eski bir demiryolu köprüsü nehri geçiyor ve nehrin tam ortasında geniş bir destek var. Şansımız varsa tutunacak bir şey, hatta belki bir çıkıntı ya da platform bile olabilir.

Aksi takdirde boku yeriz.

Tabanın parçalanmış bir kısmından bükülmüş paslı bir inşaat demiri parçası çıkıyor ve bir kolumla Mila'yı sımsıkı tutarken diğer kolumu bükerek demiri yakalamaya çalışıyorum. Vurduğumda omzumda bir şey patlıyor ama sonunda duruyoruz. Bizi suyun daha sakin olduğu diğer tarafa doğru çekerken kolumdaki ve omzumdaki kaslar çığlık atıyor. Mila öksürüyor ve henüz neler olduğunu tam olarak anladığından emin değilim ama en azından artık nehirde çılgınca dönmüyoruz.

İnşaat demirini kaldıraç olarak kullanarak ve dayanması için tüm tanrılara dua ederek onu yukarı itmeye çalışıyorum. "Bana yardım etmelisin, kızım. İtebilir misin ya da bir şeye tutunabilir misin?"

Adrenalinden mi yoksa sesimden mi bilinmez, başını sallıyor ve ikinci çubuğu almak için zayıfça uzanıyor. Ben kıcını iterken, kendini yukarı çekmeyi başardı.

ve dar platformun üzerine düşer. Elleri ve dizleri üzerinde sefilce inliyor ve yan yatmadan önce su kusuyor. "Ew," diye inliyor.

"Mila, yardımına ihtiyacım var." Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendimi tek başıma yukarı çekemeyeceğim. Omzumu tekrar yerine oturtmam gerektiğinden eminim ve gücüm tükenmeden önce bunu sadece bir ya da iki kez deneyebileceğim.

Başını sallıyor. "Geliyorum." Kendini kullandığı çubuğa yaslıyor ve sonra elini uzatıyor. "Seni çekip çıkarabilir miyim bilmiyorum."

"Elimde biraz koz var. Sadece biraz-" Ağzıma su doluyor. Hayal kırıklığıyla tükürdüm. "Sadece dayan, tamam mı?"

Başını sallıyor ve el ele tutuşuyoruz. Kahretsin, üşüyor ama her şey sırayla. Suyun altında botum bir şeye takılıyor ve kendimi yukarı çekmek için kalan tüm gücümü kullanıyorum. İnşaat demiri uğursuz bir gıcırtyla bükülüyor ama Mila'yı daha fazla çekersem onu geri çekeceğimden ve bunu tekrar yapacak enerjimiz kalmayacağından korkuyorum.

Ama işe yarıyor. Dişlerini sıkıyor ve kendimi onun yanındaki tabana yuvarlamama izin verecek kadar uzun bir süre için yeterince iyi bir karşı ağırlık oluşturacak kadar yayılıyor. İkimizin yan yana uzanması için ancak yeterli alan var ama yeterli. Sudan çıktık.

Nehrin kim bilir ne kadar aşağısındayız ve burası birinin koşarak geçip bizi görebileceği güzel bölgelerden biri değil, ama hayattayız ve artık boğulmuyoruz.

"İyi misin?"

"E-evet," diye kekeliyor, vücudu kendini toparlamaya çalışırken dişleri birbirine çarpıyor.

"Mila, bir şey yapmam gerek ve bundan hoşlanmayacaksın." "Ne?"

"Omzumu yerine oturtmam lazım."

Bana dehşet içinde bakıyor. "Ben gazetecilik öğrencisiyim! Hemşire değil! Aman Tanrım. Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Bana ne yapacağımı söyle."

Diz çöküp kolumu sarkıtıyorum, daha fazla zarar vermemesi için kaslarımın gevşemesini sağlamaya çalışıyorum. "Bayılıp tekrar suya düşmeme izin verme."

Dişlerimi sıkıyorum ve hallediyorum. Her şeyin yerine oturduğunu hissettiğimde bir mide bulantısı dalgası beni neredeyse düşürüyor. "Lanet olsun!"

"Yakaladım seni!" Mila belimi kavradı ve bana sıkıca sarıldı.

Düşme tehlikem yok, ama sağlam kolumu ona doladım ve sırtına sarıldım. Hâlâ titriyor. "Bebeğim, bence ıslak kıyafetlerimizi çıkarmalıyız. Hâlâ gün ışığı var ve bu şekilde daha çabuk kururlar. Burada daha ne kadar mahsur kalacağımızı bilmiyorum ve güneş battığında hava çok soğuk olacak."

"Sadece beni çıplak görmek istiyorsun." Bana zayıf bir gülümseme verdi.

"Evet, beni yakaladın. Scrapper'ın seni tamamen kendine saklamasını çok kıskandım ve bu da sadece ikimiz için biraz özel zaman geçirmenin en kolay yolu gibi göründü."

Soyunmasına ve kıyafetlerini olabildiğince dağıtmasına yardım ediyorum. Sonra bana geldi. Birkaç dakika sonra, soğuk betonun üzerinde güneş ışığı alan bir yerde oturuyoruz. Ara sıra su fışkırıyor ama o kadar da kötü değil. En azından henüz değil. Onu kucağıma çekiyorum ve kollarımla sarıyorum. Sonunda titremesi yavaşlıyor, sonra da geçiyor. Yüzünü göğsüme yaslıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Biliyor musun," diyorum, "bu gece seni soymayı umuyordum. Ama aklımda bu yoktu."

Her şeye rağmen, yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. Güzel göğüslerinin nasıl sallandığını ve kıcının kucağımda ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Aletimin her şeyin bir yeri ve zamanı olduğunu anlamaması çok kötü.

"Egzersizizi bizi sıcak tutmaya da yardımcı olacağını mı söyleyeceksin?" Şaka yapıyor. Bu iyiye işaret.

Duvara yaklaşıyoruz ve onu spreyin en kötüsünden korumaya çalışıyorum. Kahretsin, her yerim ağrıyor. Lanet olası bir harman makinesinden geçmiş gibi hissediyorum ve bahse girerim Mila da daha iyi hissetmiyordur.

"Kanamam var," diyor parmağıyla yan tarafımda bir yol çizerek.

"Kötü mü görünüyorum?"

"Hayır, sığ. Çoğunlukla acı verici görünüyor."

Gülüşüm kuru. "Belki de öyledir. Bilmiyorum amına koyayım. Hâlâ adrenalinin etkisindeyim. Ama çok kötü görünmüyorsa, şükredeceğim."

İç çekiyor. "Bu şeyden nasıl kurtulacağız?"

Başımı kaldırıp akşam karanlığında tepemde görebildiklerimi inceliyorum. "Emin değilim. Betona tırmanmamızın imkânı yok." Pantolonumda telefonumu arıyorum ama şarjı bitmiş ve çalıştıramıyorum.

Mila, "Bir torba pirincin içine koymam gerekiyor," diyor.

"Kahretsin. Genelde yanımda bir tane bulundururum ama bugün unutmuşum. Seninki nasıl?" "Çantamdaydı."

Hala bisikletimin arkasındaki çantada. Hay sikeyim. "Yapabileceğimiz en iyi şey Şu an tek yapmamız gereken olduğumuz yerde kalmak. Mecbur kalmadıkça tekrar suya girmek istemiyorum ve eğer kaybolduğumuzu bilmiyorlarsa yakında öğreneceklerdir."

Bariz olan "ya olursa" kısmını atlıyorum. O orospu çocukları beni yakaladı, Mack ve Scrapper'ı da yakalayabilirlerdi. Kanlı bir üye olduğumdan beri bu adamlarla birlikte at sürüyorum ve Mack'i bundan çok daha uzun süredir tanıyorum.

Başardılar, tabii ki başardılar.

MILA

"KONUŞ BENİMLE." Reaper'ın içine kıvrılıp gün batımının ilk ışıklarının gökyüzünü renklendirmesini izliyorum. Ne zaman uzaktan bir siren sesi duysam, acaba bizim için mi diye düşünüyorum ama asla öyle olmuyor. Kısmen kurumuş tişörtü üzerimizde eğreti bir battaniye gibi asılı duruyor ama beni sıcak tutan çoğunlukla onun vücut ısısı.

"İyi misin?"

"Tabii ki hayır. Terk edilmiş bir demiryolu köprüsünün altındaki bir destek direğinde mahsur kaldım ve göğsüm biraz ağrıyor. Şimdi konuş benimle de bu konuda fazla düşünmeyeyim."

Bir elini sırtıma vuruyor. "Pekâlâ, ne hakkında? Bu havadan sudan konuşmalarda pek iyi değilimdir."

"Bana gerçek bir şey söyle. Bana kendinden bahset." Kaslı kalçasında şekiller çiziyorum, daha yukarılara çıkmayı arzuluyorum ama bu durumda? Düşüncesi ne kadar eğlenceli olsa da, gerçekliği için biraz fazla stresliyim. Hâlâ kovalamacadan ve neredeyse boğulmaktan dolayı karışık ve gergin hissediyorum.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. "Diplomamı almama bir sınav kaldı. Gelecek ay yapacaktım."

"Ne? Gerçekten mi?" Doğrudum ve şaşkınlıkla ona baktım. "Hiç mezun olmadın mı?"

Azrail suyun karşısındaki bir şeye bakıyor. Omuz silkiyor. "Okulla aram hiçbir zaman pek iyi olmadı. Okulu bırakmaya karar vermiş değilim. Sadece artık rol yapmanın bir anlamı yokmuş gibi görünene kadar başka şeyler yaparak daha fazla zaman geçirdim. Birlikte takıldığım insanlar da okulda değildi, bu yüzden normal görünüyordu."

"Yapacak başka ne bok vardı ki?"

"İçki, sigara, sikiş... Çoğu zaman kendimizden başka kimse için sorun değildik ama sonunda araba çalmaya başladık. Biz bile değildik

Onları satmak ya da başka bir şey, sadece gezinti."

"Kardeşimle iyi anlaşmışsınız gibi geliyor."

Gülüyor. "Evet, muhtemelen. Sonunda bunun için biraz hapis yattım."

Motorcuların sert tipler olduğunu biliyorum ama nedense bu beni yine de şaşırtıyor. "Araba çalmak için mi?"

"Sayılır. Bir gece aptallık ettik ve çok yükseğe nişan aldık. Lanet olası bir Porsche çaldık. O şey tam bir canavardı. Önce ben kullandım, sonra arkadaşlarımdan biri olan Red ile takas ettik. Birkaç bira içmişti, çoğumuz içmiştik. Beşimiz sardalya gibi sıkışmıştık ve Red arabayı uçurdu. Yol açtı, gençtik ve yenilmezdik."

Bir süre sessiz kaldı, korkunç bir şey olduğundan emin olmama yetecek kadar, ama zorlamadım. Bazı şeyler aceleyle getirilmemeli. Yine de bacağını usulca okşuyorum. Burada olduğumu, onu dinlediğimi bilmesini istiyorum. Aklımı rahatsızlığımdan uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.

"Lanet olası bir dönüşü kaçırdı. Hiçbirimiz o kadar beygir gücüne sahip bir şeyi sürmeye alışık değildik. Lastikler teması kaybetti ve bir elektrik trafo kutusuna çarpana kadar savrulduk da savrulduk. Sokak lambaları içindi ya da öyle bir şeydi. Bir önemi yoktu. Her şey lanet olası bir şimşek gibi parladı ve bir de baktım ki araba yanıyor ve arkadaşlarım çığlık atıyordu. Onları dışarı çıkarmaya çalıştım, gerçekten. Red, o... Sanırım çoktan ölmüştü. Hareket etmiyordu. Kapıyı yırtarak açtım ve koltuğu öne doğru çektim ama sonra trafo patladı." Bacağından bile nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. "Geri fırlatıldım. Belki de bu bir , çünkü uyandığımda artık çığlık atmıyorlardı. Hayatta kalan tek kişi bendim. Sonra polisler geldi."

Dikkatlice yer değiştiriyorum, böylece uzanıp parmaklarımı boynundaki ve omzundaki pürüzlü deride gezdirebiliyorum. "Yanıkların buradan mı geliyor?"

"Evet. Daha sonrasına kadar fark etmedim bile, aklım başımda değildi. Biz sadece aptal çocuklardık. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi, bunu kendi kendimize yaptık, değil mi? Yanımızda kimseyi götürmedik. Ama o çocukların hiçbiri bunu hak etmedi, biliyor musun? Ben senin çocuklarından daha şanslıydım.

Kardeşim. Dört yıl boyunca oturdum ama genç olduğum ve sürücü olmadığım için kolay kurtuldum."

"Kolay mı?" Fısıldıyorum ve kolunu öpüyorum. "Kulağa pek öyle gelmiyor. Kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse on yedi. Mack sana ne iş yaptığını anlattı, değil mi? Gençlere yönelik aynı programda tanıştık ama ben çok fena çuvalladım. Yine de Zero benim için konuştu. Daha az ceza almama yardımcı oldu." Bir kez iç çekti, sonra sustu.

"Bu yüzden mi sana Azrail deniyor? Tanrım, hala bunun için kendini cezalandırıyor musun?"

Sadece küçük bir kahkaha. "Evet, oldukça melodramatik, değil mi? Hapisten çıktığım gün tırpanı sırtıma taktım. Birlikte kaldığım adamlardan biri tasarım konusunda bana yardımcı oldu. Kendime hatırlatmak için aldım ama aynı zamanda çok havalı olduğu için. Mack ben hapisteyken de irtibatı koparmadı. Bir tür akıl hocası olarak başladı ama bir süre sonra sadece arkadaş olduk. Bazen o lanet gecede evde kalsaydım hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Belki birlikte Eagles'a katılırdık ama bunu asla bilemeyeceğim. Mack ben çıktıktan sonra bana sponsor oldu. Bu benim ikinci ve bunu mahvetmeyeceğim."

"Hâlâ çocuktun. Kendini suçlayamazsın."

"Gel buraya." Beni daha yakına çekiyor, çıplak bedenlerimizi birbirine bastırıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırarak usulca öpüyor.

Onu sarıp sarmalamak ve her şeyi bir şekilde düzeltmek istiyorum ama bizi öldürmeye çalışan insanlar tarafından otoyoldan çıkarıldıktan sonra akan bir nehrin ortasında dar bir platformda cırılçıplak duruyoruz. Birbirimizi daha iyi tanımak için kalp kalbe konuşmak için ilk tercihim değil, ama neredeyse huzurlu bir yer. Romantik demek biraz abartılı olabilir.

"Mack'ten Danny'yi hapisten çıkarırsak ona yardım etmesini istedim."

"Bu kötü bir fikir değil." İç çekerken Azrail'in nefesi ensemdeki küçük tüyleri gıdıklıyor. "Günün sonunda kendi yolunda yürümek zorunda kalacak ama onu umursayan birinin olması çok büyük bir fark yaratır. Ve sana da sahip olacak."

"Burada ölmezsek demek istiyorsun." Çoğunlukla şaka yapıyorum ama tamamen değil.

"Ölmeyeceğiz amına koyayım. Mecbur kalırsam kıyıya ulaşmaya çalışacağım," diye homurdanıyor.

Nehre geri dönme düşüncesi beni ürpertiyor ve çamur tadı veren bir öksürüğe neden oluyor. "Beni burada tek başıma bırakmaya cüret etme."

Kıkırdıyor ama sesi yorgun geliyor. "Elimden geleni yapacağım. Seni seçenek olarak sadece Mack ve Scrapper'la bırakmaktan nefret ediyorum."

"Aynen öyle. Hepinizin etrafımda olmasına alışıyorum. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için, değil mi?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek bir düğümü düzeltiyorum. "Sizi de bu işe buluşturdığım için özür dilerim. Mack ve Scrapper'ı düşünüp duruyorum. Ya onlar-"

"Durun. Bize istemediğimiz hiçbir şeyi yaptırmadınız. İnsanların neler yapabileceğini senden daha iyi biliyoruz ve onlar büyük çocuklar, ne halt ettiklerini biliyorlar. Bizi köprüden kaçırın her kimse, sana ve bana odaklanmıştı."

O kadar kendinden emin konuşuyor ki ona inanmamak elde değil. Ama yine de... "Bizi nasıl bulacaklar? Ya biz burada sıkışıp kalırsak-"

Reaper beni bir öpücükle susturdu. Eli belimden göğsüme, oradan da boynuma kayıyor ve beni nazikçe yerinde tutuyor. "Bebeğim, dünyaya karşıymışsın gibi hissettiğini biliyorum ama biraz inancın olsun. Çılgık Atan Kartallar gerekirse tüm eyaletteki her taşı yerinden oynatır."

Başımı sallıyorum, ona sokuluyorum.

"Üşüyor musun?"

Sırtımda onun sıcak göğsü varken o kadar da kötü değil, ama şu anda onun yakınımda olması çok iyi hissettiriyor. "Belki biraz? Belki de beni ısıtmalısın?"

"Oh? Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" Aşağıdan bir şey beni dürtüyor ve iki elinin de nerede olduğunu biliyorum.

Kalçalarımı biraz kaydırıyorum, sadece sertleşen sikine sürtünüyorum. "Hareket etmeye devam etmeliyiz, değil mi? Fiziksel aktivite? Kalp atış hızımızı yükseltmeliyiz?"

"Bence bu gerçekten iyi bir fikir." Bir elini uyluğumun iç kısımlarında gezdirerek beni kavlıyor. Güçlü parmaklar merkezime doğru kıvrılıyor. Bir anda

"Benim için bu kadar kaygan olmanı seviyorum." diye fısıldıyor.

Başımı omzuna yaslayıp boştaki elini tutuyorum ve tam göğsüme yerleştiriyorum. "Delirmiş olmalıyım. Düşmemize izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Benimle güvendesin, kızım. İyi demir attığından emin olacağım."

Dokunuşuna boyun eğiyorum ve siki yarığımın üzerinden kayıyor. Tek gereken biraz ayarlama ve sonra içeri itiyor, beni açıyor. Çıplak siki derinlere kayarken nefesim kesiliyor. "Bekle."

"İyi misin?" Kımıldamamak için kendini zor tuttuğundan emin olmama rağmen kıpırdamadan duruyor.

"Evet, tamam. Bana biraz sarıl, seni içimde hissetmeme izin ver."

Bir kolu göğsümde, göğsümü kavıyor ve diğer kolu belime sarılmışken kendimi çok güvende hissediyorum. Parmak uçlarının arasında bir meme ucunu yakalıyor ve onunla oynuyor. Çekiştirdiğinde, içimin derinliklerine ulaşıyor ve cevap veren bir sıcaklık parlaması başlatıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, ona yavaşça biniyorum. İnliyor ve beni yarı yolda karşıyor, ben geri kayarken yukarı itiyor.

Tanrım, bu çok hoş.

"Kahretsin kızım, beni öldüreceksin." Göğüs ucumu şaşkınlıkla ciyaklamama yetecek kadar sert bir şekilde çimdikledi. Acımadı. Gerçekten acımadı.

"Hipotermiye gireceğime ben gireyim daha iyi," diye takılıyorum.

"Seni tokatlamak zorunda bırakma beni." Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor, kalkmama yardım ediyor... sonra beni bırakıyor. Ani desteksizliğe o kadar şaşırıyorum ki, kalın tabanına doğru kayıyorum. İçimden çıkan inilti boğazımın derinliklerinden geliyor.

"Tekrar," diye tıslıyor ve beni tekrar kaldırıyor. Bir dahaki sefere hazırım ama yine de kendimi bırakıyorum. Yavaş, acı verici bir şekilde yukarı doğru kayış ve ardından beni bir anda boştan tamamen doluya götüren keskin düşüş, vücudumdaki her zevkli nöronun aynı anda ateşlenmesini sağlıyor.

Bacaklarımı yakan bir ritme giriyoruz, ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor, çünkü hızını korumak için daha fazla güç harcıyor. Nefesinin daha hızlı ve daha sert geldiğini duyabiliyorum ve kalp atışları sırtıma çarpıyor. Birlikte inliyoruz, ses akan su tarafından bastırılıyor.

Beni kaldırıp indirmeye devam ederken parmaklarını aşığı kaydırıp klitorisimi okşamak için göğsümü bırakıyor. Ona doğru bastırıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıp tüm seksi hislerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bazen nehirden yükselen sprej, üzerime serin damlacıklar saçıyor ve hava onları kurutmadan önce beni ürpertiyor. Her yerim karıncalanıyor ve sikini sürerken kucagında nefes nefese kalıyorum.

Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyoruz, kaçınılmaz serbest bırakılmamıza doğru birbirimize karşı sürtünüyoruz. Aklım karışıyor, içgüdülerim beni ele geçiriyor, daha fazla dayanamayana kadar beni daha da yaklaştırıyor. "Azrail," diye yüksek sesle nefes alıyorum ve sonra aklıma geliyor.

Destek için kalçalarını kavriyorum, parmaklarımı sert etine batırırken omurgam kavisleniyor ve başım omzuna doğru eğiliyor. Kolları beni olduğum yerde kilitliyor ve boşalırken kendimi nehre atmamamı sağlıyor. Gücünü hissetmek, ben onun etrafında patlarken beni tuttuğunu hissetmek için ona karşı mücadele etmekten kendimi alamıyorum. O kadar sıkı sarılıyorum ki, sikini sıkın kanın sabit tınısını hissedebiliyorum. Bir çığlıkla kendimi bırakıyorum ve o da kendini içime sokuyor, beni boşalmaya devam etmeye zorluyor ve sonunda bitkin bir halde ona doğru yığılana kadar boşalmaya devam ediyorum.

"Siktir," diye tıslıyor ve kendini içimden çekip çıkarıyor.

Eliyle birkaç hızlı vuruş yapıyor ve göbeğime, göğüslerime kadar sıçrayan sıcak, kaygan bir sıvı sıçırıyor. Dişleri boynumun yan tarafını hafifçe çimdikliyor ve Azrail ruhunun derinliklerinden inliyor. Parmak uçlarımı karmaşanın içinde kaydırarak döllerini tenime yayıyorum ve sonra sırtarak ona bakıyorum.

"Şu anda kesinlikle üşümüyorum."

Sessizce gülüyor. "Güzel. Daha önce sormalıydım... Temizim, yemin ederim. Asla risk almam ama sen beni delirttin. Senin içinde bitirmenin doğru olup olmadığını bilmiyordum."

Onu öpmek için eğildim. "Ben de öyle. Sana güveniyorum ama bilgin olsun, benim bir RİA'm var."

"Bu durumda..." Tanrım, hâlâ en azından yarı direkte ve beni öyle bir pozisyona getiriyor ki, dölden kayganlaşmış sikini tekrar içime sokabiliyor. Keskin bir nefes alıyorum. "O zaman bunu olabildiğince uzun süre içinde tutacağım."

"Mmmm," diye inliyorum usulca. "Tamam."

Kollarında uyukluyorum, üşümekten çok uzak hissediyorum.

REAPER

Düşme hissiyle , platformdan lanet olası nehre yuvarlanmadan önce kendimi zar zor yakaladım. Tanrım.

Nehir hâlâ akıyor ve daha davetkâr görünmüyor. Mila yanımda uyuyor, üzerinde tişörtünden başka bir şey yok ve beton yatağı yumuşatmak için daha az nemli giysilerimizden bazılarını kullanıyor. Seksi poposu tişörtün altından görünüyor ve elimi yumuşak teninde gezdirme isteğime karşı koyamıyorum. Gün ışığı kayboldu, şüpheler içeri sızdı. Dün gece diğerlerinin bizi bulacağından ne kadar emin olsam da, bunun biraz zaman alabileceğini göz ardı edemem. Mack ve Scrapper kulübe dönmeyi başarmış olsalar bile ne olduğunu görmemiş olabilirler. Yakalandığımızı düşünüyorlarsa, yanlış ipucunu kovalıyor olabilirler.

Mila'nın kalçası avuçlarımın altında sıcak. Ona dokunduğumda uyanmıyor ama huzursuz, mutsuz küçük sesler çıkarıyor. Kötü bir rüya olabilir mi? Öksürüyor ve boğazının derinliklerinde takırdıyor.

Hay sikeyim. Ateşim var gibi ve burada ihtiyacımız olan son şey de bu.

Soluk gözlerini açıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye inliyor, duymak istediğim şekilde değil.

"Biliyorum. Ne kadar kötü?"

"Göğsüm yanıyor. gibi hissediyorum,. Karar bile veremiyorum." Başını kaldırmadan olabildiğince etrafına bakınıyor. "Hâlâ sıkışmış durumdasın, ha? Ben" -yeniden başlamadan önce yüzünü buruşturuyor- "bunun bir rüya olduğunu umuyordum."

"Özür dilerim. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum -ne diyorlar buna? - bir tekneyi canlandırmak için, ama şu ana kadar şansım yok." Çok daha küçük olan tişörtünü tutup suya daldırıyorum. Temiz bir musluğu tercih ederdim ama onun serinlemeye ihtiyacı var. Katlıyorum. "Bunu alnına koy. Seni biraz serinletmeye çalışsın."

"O benim gömleğimdi. Sadece beni çıplak tutmak istiyorsun," diye mırıldanıyor ama itaat ediyor.

"Kızım, haksız değilsin ama konu bu değil. İyileştiğinde ve bir yatağımız olduğunda seni aptal gibi becereceğim, ama şimdilik sadece sana söylediklerimi yap."

"Ooo, patronluk taslıyorsun. Belki de bu hoşuma gidiyordur." Huysuz ve kendini iyi hissetmiyor ama içinde az da olsa ruh kalmış olmasını takdir ediyorum. Kolay kolay pes edecek biri değil, ama lanet olsun, bu ideal bir durum olmaktan çok uzak.

Şansımı düşünerek suya bakıyorum. Kıyıya ulaşabilirsem yardım bulabilirim. Şu anki kadar iyi durumda olmamızın tek nedeni yaz mevsimi olması, ama yiyecek bir şeyimiz yok ve içecek sadece kirli, çamurlu nehir suyu varken, şu an olduğumuzdan daha fazla güçlenemeyiz. Ona kulübün bizi bulana kadar durmayacağını söyledim ve buna hala inanıyorum, ancak bunun çok uzun sürmesi anlamına gelebilecek pek çok değişken var. Nehirde dalgaların savurduğu odunlar gibi savrulmanın anısı hâlâ taze ve kıyı inanılmaz derecede uzak görünüyor, ama sanırım başarmak için iyi bir şansım var.

Ama bu onu burada bırakmak demek ve bu düşünce beni öldürüyor. Sanki ciğerlerine kirli su kaçmış ve vücudu var gücüyle savaşıyor. Bir nehrin ortasında ateşler içinde ve yalnız olmak bana cehennem gibi geliyor. Ya suya yuvarlanırsa?

Ya ben burada öylece otururken öksürük daha da kötüleşir ve ateş beynini yakarsa? Ben doktor değilim ve telefonum olmadan Doktor'u ya da Emily'i arayamam.

Yaparsam da lanet olsun, da lanet olsun. "Hâlâ orada mısın?"

zaman alıyor ama başını sallıyor, sonra da hemen pişman olmuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Beynim ağrıyor," diye inliyor. "Her şey acıyor." Hay sikeyim.

"Mila, beni dinlemeni istiyorum." "Evet," diyor

usulca. "Ben buradayım." "Yardıma ihtiyacın

var."

Kısa bir an için dudakları en küçük gülümsemeye dönüşüyor. "Yok artık," diye mırıldanıyor.

Söyleyeceğim şeyden hoşlanmadığım için derin bir nefes alıyorum. "Sana yardım getirmem gerek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı. "Hayır! Beni yalnız bırakamazsın! Bırakmayacağını söylemiştin!"

Kalbim kırıldı. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum amına koyayım. de bunu yapmak istemiyorum ama kendimi hâlâ çok iyi hissediyorum. Eğer beklersem ve sen daha da kötüleşirsen, şansım azalacak çünkü ben daha zayıf olacağım. Bu bir seçenek değil. Denemek için izin istemiyorum ama neler olduğunu anladığından emin olmak istiyorum. Korkmanı istemiyorum."

Dudaklarını ıslatıyor, sonra başını sallıyor. "Anlıyorum. Nefret ediyorum ama anlıyorum."

Bir parçam onun yıkılmasını, beni kalmaya ikna etmesini istiyor. Lanet olası nehirden korkmuyorum. Bir kere atlattım. Yine yaparım ama onu burada bırakmak istemiyorum. Onun korktuğu ve yalnız olduğu düşüncesi beni kalbimden vuruyor. Ceketimi alıyorum. "İşte, bu çoğunlukla kuru. Üstünde kalsın ve kenardan olabildiğince uzak dur. Yardım bulacağım ve seni buradan çıkaracağım."

Çok nazikçe başını sallıyor. "Sana inanıyorum." Onun güveni beni alçaltıyor.

Botlarıma ve diğer kıyafetlerime kısaca göz gezdiriyorum. Yarısı sırlıslıklam ve nemli arasında bir yerde ve hepsi suda ölü ağırlık olacak. Boxerımı aldım ve tekrar düşürdüm. Özensiz bir gümbürtüyle betona çarptılar. Oh neyse. Hayatımda ilk kez sikimi dışarı çıkarmıyorum.

Mila'ya bakınca içimden daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söylemek geliyor ama daha nötr bir şey seçiyorum. "Senin için geri döneceğim, kızım. Söz veriyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kapalı.

Başımı salladım. Sonra dönüp soğuk suya dalıyorum.

Berbat bir şey. Ne kadar soğuk olduğundan, suyun tadının çamurlu bok gibi olduğundan ve kim bilir neye karşı bacağımda nasıl kötü bir yara açtığımdan bahsedebilirim, ama güçlü olduğunda akıntının beni taşımasına izin vererek ve

sertçe yüzerek, sonunda girdiğim yerden muhtemelen bir mil aşağıdaki kıyıya ulaşmayı başardım. Bir bataklık canavarı gibi kayaların ve çamurun içinden kendimi yukarı çekiyorum. Dipteki çamur ayaklarımı emiyor ve bir hafta boyunca düş almak istiyorum.

Bir kadın çığlık atıyor. Elinde telefonu ve bir bebek arabasının sapını tutuyor. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Tüm çamurlu ihtişamımla kendime bakıyorum ve bir elimi aletimin üzerine koyuyorum. "Telefonun. Ödünç almam lazım."

Gözleri yemek tabağı kadar büyük. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, manzarası hakkında ne hissedeceğine tam olarak karar veremiyor. Anladım. Elimde ne olduğunu biliyorum. "Sen... sen-"

"Biliyorum, tamam mı? Bu benim de en iyi sabahım değil. At gitsin."

Seyahat paketi bebek mendilleriyle birlikte.

Kimi arayacağımı tartışıyorum. Eagle-eye ya da King - Başkan Yardımcımız - en mantıklısı olurdu, ama bilmem gerek.

"Bu da kim lan? Eğer sendeyse, ben-"

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes sonunda serbest kaldı. "Mack, benim."

SCRAPPER

"DİNLENİYOR. Antibiyotikler etkisini gösterene kadar sessiz kalmasına yardımcı olacak bir şey verdim," diyor Doktor ve odasının kapısını kapatıyor. Mila henüz farkında değil ama yeni taşındı.

"İyi olacak mı?" Mack'in çenesi zorlanıyor. Bir kez olsun kaslarıyla çözebileceği bir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğramış durumda. O lanet duyguyu bilirim.

"Öyle olmalı. Her şey düşünüldüğünde şanslı. Ciğerleri çok kötü görünmüyor. Emily biraz sonra onu kontrol edecek. Anladığım kadarıyla şimdilik tek ihtiyacı dinlenmek. Ateşi düştü ama çok yorgun." Azrail'e bakıyor ve tebeşir beyazı bıyık ve sakalının arasından homurdanıyor. "Sen de aynı durumda olmadığın için şanslısın. Omuzlarında oturan bazı cömert melekler vardı."

Azrail karanlık bir şekilde kıkırdar. "Çok fazla yoktu, değil mi?" Doktor acımasızca başını sallar. "Bana kolunu göster."

"Omzum iyi hissediyor. Biraz ağrıyor ama hiçbir şey acıtmıyor ya da batmıyor. İyi olacak."

"Ondan değil. Son tetanos aşını hatırlıyor musun?"

Reaper bana ve Mack'e bakıyor, sanki cevabı biliyormuşuz gibi. "Ben nereden bileyim?"

Doktor başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm." Küçük bir şişe ve bir iğne çıkardı. Ceketinin cebine. Reaper itiraz edemedi Doc onun kolunu tutar ve omzuna saplar. "Siktiğimin motorcuları. Her şeyi keser, deler ve mürekkeplersiniz, ama küçük bir atış için endişelenirsiniz."

"Endişelenmiyordum," diye homurdanan Reaper, Doktor'un uzattığı mendili koluna bastırıyor.

"Mm hmm. Bir şey hissetmeye başlarsan bana haber ver. Eminim sen de o içkiden payına düşeni içmişindir." O da bize bakıyor. "Ona göz kulak olun. Çok ciddiym."

Reaper'ın istediğini gerçekten yapacağından emin olmak için son bir bakış atan Doc, üçümüzü bırakıp gidiyor. Hepimizin orada onunla birlikte olmak istediğimizi biliyorum ama Reaper Mack'in odasına doğru işaret ediyor. "Onu rahatsız etmeden konuşalım."

Mack'in kanepesinin bir ucuna ben oturuyorum, diğer ucuna Reaper oturuyor ve Mack de buzdolabından hepimize bira aldıktan sonra bir sandalye çekiyor. "Ne var ne yok?"

Azrail nereden başlayacağına karar verirken uzun bir nefes çekiyor. "Biraz düşündüm. Neredeyse ölmek insana bir şeyler yapıyor."

Mack'in motorunun bir darbe aldığını görmenin ve bunun onun için son olduğuna ikna olmanın nasıl bir his olduğunu çok net hatırlayarak başımı salladım. Hiçbirimizin o köprüden canlı çıkabileceğinden emin değildim ve neredeyse çıkamıyorduk. Bizi kurtaran tek şey, onlardan kaçmaya çalışmak yerine aniden geri çekildiğimizde, SUV'lerin takip etmek için tam olarak dönememesiydi. Reaper ve Mila'ya daha az odaklanmış olsalardı, burada olmazdık.

Mack başını sallayarak onaylıyor, gözleri ve çenesi sert, duygularını zar zor dizginliyor. "Seni kaybetmek için o zavallı kışına çok fazla emek verdim. Anladın mı?"

Azrail gülüp geçiyor ama bunun onu ne kadar sarstığını duyacak kadar iyi tanıyoruz onu. Başı düşüyor ve omuzları çöküyor, sanki dünden beri ilk kez kendini bırakıyormuş gibi. "Tanrım, endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Siz piçlerin kaçıp kaçmadığını ya da otoyolda sadece kırmızı lekeler olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Mila için kendimi tutmam gerekiyordu ama o lanet sesler yok mu? Yanan lastiklerin ve sızan gazın kokusu?" Aldığı nefes derin ve titrek. "İyi anılar uyandırmıyor diyelim."

Benim de göğsüm sıkışıyor. Reaper ve Mack birbirlerini yıllardır tanıyorlar, bu da onlara farklı bir bağlantı sağlıyor, ancak Mack ve ben daha uzun süredir Eagles'tayız. Reaper katılmadan önce arkadaşlığımızı geliştirmek için birkaç yılımız vardı. O ortaya çıktığında sanki bir parça yerine oturdu. Üçümüz öyle yakındık ki, anlatmaya çalışsam da anlatamam. Onu kaybetmek ikimizin de içinde bir şeyleri kırardı. "Arkanı kolluyoruz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, elindeki biraya odaklanıyor.

Mack elini onun omzuna koyar. "Çok iyiydin dostum. Eskisi gibi değil. Onu kurtardın."

Azrail'in tüm vücudu titrer. "İşte sizinle konuşmak istediğim şey buydu çocuklar. O bizim için iyi. Onu tutmak istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum, ama onu yanlış anlamadığımdan emin olmak istiyorum.

"Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Çok güçlü, kararlı, kalbi doğru yerde. Çok güzel... ve benim kırık kırımı seviyor gibi görünüyor. Eğer beni kabul ederse, bunun nereye gittiğini görmek istiyorum."

"Sanırım hepimiz böyle hissediyoruz," diyor Mack, kaşları çatılıyor. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Benim hesabıma değil. Siz pisliklere hayatım pahasına güveniyorum. Diğer her şeyi birlikte yaparız. Bu gezegende bunun nasıl işe yarayabileceğine dair örneklerle dolu bir yer varsa, orası da Screaming Eagles'ın MC'sidir. Onun mutlu olmasını istiyorum ve eğer bize sahip olursa, bunu gerçekleştirebileceğimizi düşünüyorum." Sırayla bana ve Mack'e bakmak için duraklıyor. "Eğer bu konuda bir şey söylemek istiyorsanız, şimdi tam zamanı."

"Ben varım. Bunun bir soru olduğunu düşünmene bile şaşırdım. Ayrıca, o kadar çok belaya bulaşıyor ki, nefes almasını sağlamak için en az üçümüze ihtiyacı olacak." Ortamı yumuşatmak için onlara sırtıyorum ama onlar da bana ters ters bakıyor. "Çok mu erken? Bakın, şu anda alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var ve ne olursa olsun, bununla tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?"

İkisi de başını sallıyor.

"Peki bu iş bittiğinde hâlâ bizimle olacak mı? Evet."

Mack başını sallar. "Hepimizle birlikte olmaktan hoşlandığını açıkça belirtti. Biz de onunla olmayı seviyoruz. İşe yarayan bir şeyi neden bozmaya çalışayım ki? Eğer bir kadını biriyle paylaşacaksam, bu siz iki piçle olur. Ve evet, o mutlu olmayı hak ediyor. Üçümüz bunu onun için yapabiliriz. Yani evet, ben de varım."

Azrail daha azını beklemiyormuş gibi başını sallar. "Güzel. Tahmin etmiştim ama duymak istedim. Uyanana kadar ona sırayla mı bakacağız? İlk kim kalkacak?"

Elimi kaldırıyorum. "Ben giderim. Ve Reaper, git de uyu. Zombi gibi görünüyorsun."

Mack kıkırdarken o, "Beni bu sabah görmeliydin," diye homurdanıyor. Mack, "Başaracağından emin olacağım," diyor. "Hadi, çamur çocuk."

Kapının önünde ayrılıyoruz ve onu uyandırmamak için sessizce Mila'nın odasına giriyorum.

Huzurlu görünüyor. Rahat. Muhteşem. Bizimki.

MILA

SÜZÜLÜYORUM. Ne tam olarak uyuyorum, ne de tam olarak uyanığım. Öldüm mü ben? Nehirde boğuluyor muyum?

Kuru olmam dışında. Sıcak. Üzerimi bir şey örtüyor ama bu su ya da Azrail'in nemli tişörtü değil. Gözlerim kabuk bağlamış, ovalayarak ama açmaya korkuyorum. Ya bu sadece bir rüyaysa ve ben sayıklıyorsam?

Öldüm mü?

Hayır.

"Günaydın, uykucu."

Göz kapaklarım aralanıyor ve tanıdık, gülümseyen bir yüze bakıyorum. "Mack!"

"Kahretsin güzelim, sonsuza dek uyuyacaksın sandım."

O kadar hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor, ama ben çırılçıplak olduğumu fark edene kadar kocaman kolları beni sarıyor ve sabit tutuyor. Umurumda değil. O beni gördü. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

"Reaper'dan şüphe mi ediyorsun?"

"O iyi mi? Lütfen iyi olduğunu söyle." Mutlu gözyaşları Mack'in gömleğinin önünü ıslatıyor.

Beni daha da sıkıyor, yakınımı bastırıyor. "O iyi. Dövülmüş ve yıpranmış ama iyi. Sen daha kötü durumdaydın. Sanki biri onu bir grup taşla birlikte sıkma makinesine atmış gibi görünüyor."

"Bana neler olduğunu anlat. Bana yardım için yüzmeye çalışması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum ve sonra..." Kafamdaki örümcek ağlarını silkeliyorum ama geriye sadece boşluklar kalıyor, anılar değil. "Kırıntılar ve parçalar var ama neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

Gözleri battaniyeyi göğüslerimi örtmek için çektiğim yere takılıyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Her neyse, Reaper Grant Park'ta sürünerek çıkmayı başardı. Sudan çırilçıplak çıktı ve yuppie bir anneyi telefonunu ödünç vermeye ikna etti. Kulüp yola çıktı ve ben, Scrapper ve birkaç çocuk sana ulaşmayı başardık. Söylemeliyim ki, bizi dehşete düşürdün. Baygındın ve biz yanına inene kadar hayatta mısın yoksa ölü mü hiçbir fikrim yoktu."

Battaniyeleri üzerime çektim. Betonun üzerine kıvrılıp gözlerimi kapadığımı ve bir daha açıp açamayacağımı bilmediğimi çok iyi hatırlıyorum.

"Seni yakaladık bebeğim," diyor usulca. "Doktor -ki sen çıldırmadan önce, aslında lanet olası bir doktor ve sadece bir takma ad değil- seni muayene etti. Ciğerlerinde su olduğunu ve antibiyotikle geçeceğini düşünüyor. Seni mahvetmiş olması şaşırtıcı değil. Long River normalde yeterince bulanıktır ve yağmurdan sonra daha da bulanıklaşır."

"Blegh." Üzerime yapışan kokusunu ve tadını neredeyse alabiliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz sersemledim. Hâlâ . Bunun dışında, harika değil, ama çok daha iyi. Artık hepimizin öleceğini düşünmüyorum."

Mack yüzünü buruşturmadan önce, "Gün daha yeni başlıyor," diyor. "Unut bunu. Dinlenmeniz gerek. Scrapper'ın annesi bir kaza olduğunu ve nehre düştüğünüzü duymuş. Elinde bir kova tavuk çorbasıyla geldi. Yemin ederim, Chef yönetimi ele geçirmeye çalışıyormuş gibi davrandı. Çok komikti."

Ev yapımı çorba mı? Düşüncesi bile son yediğimden bu yana bir gün geçtiğini fark etmemi sağlıyor. "Kulağa harika geliyor. Açlıktan ölüyorum."

"Güzel." Dolaptan bir tencere çıkardı ve mini mutfaktaki sıcak tabağın üzerine koydu.

Bu da beni nerede olduğumu merak etmeye itiyor. Merakla etrafıma bakıyorum. "Burası senin odan mı?"

Scrapper'ın odasına oldukça benziyor ama içinde birinin yaşayamayacağı kadar boş. Köşedeki yataktan başka bir şey yok, önümde küçük bir banyo ve bir ucunda mini mutfak olan bir yaşam alanı. Eski püskü bir kanepe, bir sehpa, birkaç sandalye, bir kitaplık ve başka pek bir şey yok.

"Benimki mi? Hayır. Yeni evine hoş geldin güzelim."

"Ne?" Ama sonra battaniyemin yataкта, sırt çantamın kanepede ve valizimin de yerde olduğunu fark ediyorum. "Telefonum!" Komodinin üzerinde görüyorum ve elime alıyorum. Ekranın alt kısmında bir çatlak var ama her şey hâlâ çalışıyor. Burnumu çektim.

"Sen yokken bir yönetim kararı aldık." Tencereye bir kavanoz çorba atıyor ve karıştırmaya başlıyor. "O dairede kalman hiç kimse için iyi değil. Sana göz kulak olmamızı zorlaştırıyor ve arkadaşlarını tehlikeye atıyorsun. Sanırım her şeyini aldık ama eksik bir şey varsa bize haber ver."

"Ama..." Aslında bunların hepsi mantıklı.

"Kıçını seviyorum, güzelim." Oda şimdiden nefis kokmaya başladı.

"Bir yere ihtiyacım olduğunu biliyorum ama karar vermeden önce bu konuyu konuşmayı umuyordum."

"Harika bir popo. O kalçayla günlerce oynayabilirim." Kıpırdanıyor. "Mack!"

"Mila! Aş bunları bebeğim. Sen bir mahkum değilsin, ve eğer gerçekten istiyorsan Bu iş bittiğinde gidin, bunu konuşacağız."

Bunu edebileceklerini söylemediğini fark ettim. "Derslerim mi?"

"Neyse ki ikimizin hâlâ çalışan bisikletleri var." Bir kaşıkla et suyunun tadına bakıyor, biraz biber ekliyor, sonra yavaşça karıştırmaya devam ediyor.

"Size inanamıyorum çocuklar."

Kapı açıldı. Yorganı çeneme kadar çekiyorum. "Lütfen kapıyı çalın!"

"Ama o zaman manzarayı göremeyebilirim." Scrapper yatağa oturuyor ve beni dikkatlice kucaklıyor. Yorganlar tekrar düşüyor ama onun kollarında olmak o kadar iyi hissettiriyor ki umurumda değil. "Kahretsin, bunu tekrar yapabildiğime sevindim. Çok geç kaldığımızı sanmıştık. Reaper bizi öldürecekti. Seni buraya getirdiğimizden beri sana sarılmak istiyordum ama sen uyurken ürkütücü geliyordu."

"Bekle? Ne zamandır buradayım?" "İki gündür, bebeğim."

"Ne?" Sersem ve pis hissetmeme şaşmamalı. "İki gündür yatakta mıyım?"

"Doktor ilk gün sana ilaç verdi, bu sayılmaz."

Reaper kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri girer. "Seni uyanık görmek çok güzel."

Tanrım, ağlayacağım. "Hepinizin iyi olmasına çok sevindim. Sizi bir daha göremeyeceğim diye endişeleniyordum. Hepinizi yani."

Mack, kafeteryadan çalınmış gibi görünen bir tepside bir kaseyle geliyor. Yanında bir şişe elektrolit su var. "Oturabilir misin?"

Sadece yemek düşüncesi bile bana herhangi bir şey için güç vermeye yetiyor ama Reaper ve Scrapper arkama yastıkları yerleştiriyor, böylece yaslanabileceğim bir şey oluyor. Kaşığa üflüyorum ve tadına bakıyorum. İhtiyacım olan her şey var. Tuzlu, iştah açıcı ve yağlı. "Bu harika. Servis de kusursuz. Beş yıldız, tekrar kalırım."

Scrapper gülüyor. "Anneme söyleyeceğim."

Reaper sandalyelerden birini çevirerek üzerine oturur ve kollarını arkaya yaslar. Mack ve Scrapper yatağın ucunun iki yanında oturuyor. Ve hepsi beni izliyor. Parmağımı tam olarak koyamasam da bir şeyler farklı. Ama doğru geliyor. Belki de hepimiz hayatta olduğumuz için mutluyuzdur. Bilmiyorum. Kaşıkların arasında gülümsüyorum. "Ne var? Siz neye bakıyorsunuz?"

"Sen, ," diyor Mack, kesin bir ifadeyle.

"Evet, ama... Tanrım. Şarkı söylemem ya da şaka yapmam gerektiğini hissediyorum."

Scrapper hınzırca sırıtıyor. "Bizi eğlendirmek istiyorsan, o battaniyenin düşmesine her zaman izin verebilirsin."

"Hayır! Evet. Evet, ama hayır." Kıkırdıyorum. "Şu anda olmaz. Henüz hazır değilim. Yüz kere düş almam lazım."

Reaper sırıtıyor. "Bu konuda sana yardım etmekten çekinmem."

"Bundan hiç şüphe etmedim." Küçük bir iç geçirdim ve çorbayı ittim. Açlıktan ölüyordum ama bu kadar uzun süre yemek yemedikten sonra dolu bir kâseyi kaldıramam. Gözlerim şimdiden düşmeye başladı. Belli ki daha fazla dinlenmeye ihtiyacım var.

Ne olduğunu ve bize kimin saldırđđını bulacağız. Ama önce bir duşa ihtiyaım var. "Pekâlâ çocuklar, sadece kokumdan arınmak istiyorum ve sonra biraz daha uyuyacağım, çünkü çok yorgunum."

Scraper dudaklarını yalıyor. "Yardım ister misin? Gönüllüyüm-"

Elimi kaldırarak onu durduruyorum ama sırtarak. Bu fikre tamamen karşı değilim ama evet dersem kaçınılmaz olarak olacaklar için de kendimi hazır hissetmiyorum. "İdare edebilirim. Belki bir dahaki sefere."

"İyi olabilirim. Ben-"

"Belki de olmayacağım. Şimdi, herkes dışarı. Çorba için de teşekkürler."

İsteksizce dağılıyorlar ve ben duşumu alıyorum. Işığı söndürüp yorganın altına girdiğimde gülümsüyorum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama en başından beri yanımda olduklarını bilsem de, artık bir takım olduğumuzu hissediyorum. Dördümüz birden.

Hayatım boyunca en güvende hissettiğim uykuya daldım.

MILA

Meghan'da kalırken ^{tek istediğim} kendime ait bir odam olmasıydı ama şimdi odam var ve etrafımda insanlar olmasını özleyorum. Dizüstü bilgisayarımı ortak odaya taşıyorum, neredeyse bir haftadır burada olmama rağmen kendimi hâlâ bir yabancı gibi hissediyorum. Mack, Scrapper ve Reaper'ın önceden bir iddiası olduğunu öğrenene kadar üyeler beni tanımakla ilgileniyorlardı. Şimdi yeterince arkadaş canlısılar ama çoğunlukla bilardo oynamak ve televizyon izlemek için beni görmezden geliyorlar.

"Size bir şey getireyim mi?" Jewel soruyor. Kulüp binasındaki barı yöneten adamın yaşlı karısı. Saçları parlak bir safir mavisi ve en başından beri ondan hoşlandım.

"Bir şeyiniz var mı?" diye fısıldamak için eğildim. "Alkolsüz."

Gülüyor ve bana komplocu bir şekilde başını sallıyor. "Meyveli mi mı?" "Meyveli mi?"

"Hemen geliyor." Bir bardak çıkarıyor ve içine buz, hindistan cevizi suyu, ananas suyu ve bir çeşit mavi karıştırıcı dolduruyor.

Bir yudum aldım. "Hiç değil! Ne oldu?"

"Mavi Hawaiian, rom hariç. Summer'ın favorisi ve üçüzlere hamileyken sürekli canı çekiyordu, bu yüzden Şefi malzemeleri saklaması için ikna etmeyi başardık."

"Üçüzler!"

Yüzümdeki şaşkın ve biraz da dehşete düşmüş ifadeyi görmüş olmalı ki başını sallıyor. "Şaka yapmıyorum. Onun ve çocukları adına sevindim ama hayır, teşekkür ederim. Ben havalı Jewel Teyze olmaya devam edeceğim."

Elimde içki, dizüstü bilgisayarımı masalardan birine götürüyorum ve araştırmama geri dönüyorum. Şu anda, flash bellekteki dosyaları sıralamaya geri döndüm.

yararlı bilgiler içermesi olasılığı en yüksek olan sürücü. Mullerby'yi bir daha göreceğimizi sanmıyorum, hele de "izinli" olduğu sürece. Yaptığımız şey için kötü hissetmem gerektiğine dair belirsiz bir his var içimde ama sonra Danny'yi ve parmaklıklar ardındaki diğer insanları hatırlıyorum ve herhangi bir sempati duymakta zorlanıyorum.

"Ders çalışmak iyi gitmiyor mu?" Scrapper yanımdaki sandalyeye kayıyor ve güçlü elinin düz kısmıyla sırtımı ovmaya başlıyor.

Başımı kaldırmadan sallıyorum. "Ders çalışmıyorum. Pek sayılmaz." Dizüstü bilgisayarı ona doğru çeviriyorum ve dosyaları gösteriyorum.

Gözlerini kısarak ekrana bakıyor, sonra yeleğine uzanıyor ve hayal edebileceğim en son şeyi yapıyor. Gözlüklerini çıkardı. "Bebeğim, bilgisayar işlerinden, dosya şifrelemeden ya da her ne diyorsan ondan pek anlamam ama Snark şurada bilardo oynayan adamlardan biri ve o telefon numarası hakkında onunla konuşmamız gerekiyor."

Ne dediğini duyuyorum, ama aynı zamanda ateşli motorcu erkeğimin nasıl Clark Kent'leşerek ateşli inek motorcu erkeğe dönüştüğüne odaklanmış durumdayım. "Gözlük taktığını bilmiyordum."

Yanakları hafifçe kızarır. "Evet. Yıllardır yapıyorum. Uzaktan gayet iyi görebiliyorum, asıl berbat olan okumak. İmajımı mı mahvettim?"

"Hiç de değil." Dudaklarımı yalıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Hoşuma gitti."

"Hmmm. Bunu aklımda tutacağım." Kaşlarını oynatıyor ve bilardo oyuncularının yanına gidip kısa saçlı ve renkli dövmeli bir adamla konuşmak için eğilmeden önce bir öpücük için eğiliyor.

Birlikte geri gelirler.

"Mila, Snark." Scrapper beni işaret ediyor. "Snark, Mila. Telefon numarası olan kız ve içinde bazı dosyalar ya da giremediği bir şey olan bir flash belleği var. Bakmak ister misin?"

Snark bana küçük bir göz kırptı. "İnimden çıktığım için başıma gelen bu. Bir bakayım." Dizüstü bilgisayarı itiyorum.

Biraz tıklıyor, bilgisayarımıyla birlikte geldiğini bile bilmediğim bazı programlardaki dosyaları açıyor, sonra sıkıntıyla homurdanıyor. "Şunları görüyor musun? Sohbet kayıtlarını yedeklemiş gibi görünüyorlar ama şifrelenmişler. Bahse girerim

ama bu biraz zamanımı alacak. Bu ne kadar önemli?"

"Çok," diyor Scrapper ve ilk kez sesi son derece ciddi. "Yapacak işlerin olduğunu biliyorum, ama buna öncelik verebilirsen, içinde senin için seçtiğin bir şişe viski var."

"Kahretsin, büyük silahları getiriyorum." Snark güler. "Elimden geldiğince çabuk halledeceğim. Onu duydun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Evet, tabii ki."

"Mükemmel. Sana istediğim şişenin linkini göndereceğim." Dizüstü bilgisayarından flash belleği çıkarıyor, bir kez fırlatıp tekrar yakalıyor, sonra cebinin dersokuyor. Kendimi yakalamadan önce ona uzanıyorum. "Merak etme," diyor daha ciddi bir şekilde. "Buna çok iyi bakacağım. Güven bana."

Sesindeki özgüven yine tüylerimi diken diken etti. Şu anda her şeyi dizüstü bilgisayarına yedekledim, ancak fiziksel sürücüyü vermek hala yanlış geliyor. Ama bazı dosyaları kırabilirse, o zaman buna değebilir. Danny'yi bir dahaki ziyaretimde iyi haberler istiyorum. Şimdiye kadar sadece onun haklı olduğunu, bunun tek başıma uğraşmak için çok tehlikeli olduğunu kanıtlamayı başardım.

İyi ki artık yalnız değilim.

Snark ayrıldıktan sonra, ortak odaya bakan ofisten merdivenlerden çok daha heybetli bir figür iner. Kartal göz. Onu ortağıyla dans ettiği partiden hatırlıyorum. İtiraf etmeliyim ki dikkatim başka şeylerle dağılmıştı ama bu kırılmış motorcuyu başkasıyla karıştırmak mümkün değil. Uzun boylu, fıçı göğüslü ve üzerinde kendi kesimi olan siyah bir tişört giyiyor, sağ tarafında "Prez" yazan bir yama var. En dikkat çekici yanı ise sadece bir gözünün sağlam olması. Diğerinin gözbebeği yok, sadece beyaz. Bence çoğu insan bunun üzerine bir yama falan takardı, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Ve çelik grisi iyi gözü iki kişiye yetecek kadar keskin. Bize doğru geliyor. Reaper ona sahte bir selam veriyor ama ilk bana bakıyor. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Demek son baş belası sensin. Uzun zamandır kendi kıyafetleriyle eve çıkmayı akıl eden ilk kızsın, hakkını vereyim. Reaper, Mack ve Scrapper iyi adamlar ve senin tehlikeye değer olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden sana karşı dürüst olacağım." Korkunç biri ama sesi ne kadar

bir taş ocağında çalkalanırken, ses tonu kaba değil. "Onlara sadakatini gösterirsen arkanı kollarız ama onlara ya da kulübe ihanet edersen şehri terk etmek için yirmi dört saatin var. Sana düşkün göründükleri için bu kadar nazik davranıyorum."

"Prez!" Scrapper diyor. "Bu gerekli miydi?"

Kartal gözü gülümsüyor. "Siz şerefsizlerin acıklı hikâyesi olan her kızla birlikte olmanıza alıştım, hatta çoğundan hoşlanıyorum ama benim kadını, oğlum, kızım ve torunum bu duvarların içinde. Beni anlıyor musunuz?"

Zor yutkunuyorum.

Ve haklı olduğunu fark ettim. "Sanırım biliyorum. Bana burada yer verdiğiniz için çok minnettarım. Sorun çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum."

Keskin bir havlamayla gülüyor. "Bu iyi bir değişiklik olurdu. Neyle uğraştığına dair raporları gördüm. Sana iyi şanslar. Adamlarımı öldürtmemeye çalış, olur mu? Onları daha yeni eğittim." Burada henüz bilmediğim pek çok şey olduğunu hissediyorum, ancak açık olan şey, bazen sert tonlarına rağmen, bu kulübün bir aile olduğu. Eminim ki bu adamlardan herhangi biri gerekirse başka bir üye için her şeyi yapar.

Hızlı pati adımları linolyum zemin üzerinde sıçrıyor ve bize doğru gelen iri yarı bir boxer köpeğinin hızla yaklaştığını işaret ediyor. Bu kadar mutlu görünmese ve kuyruğu havalanmaya çalışıyormuş gibi sallanmasa dehşete kapılacaktım ama yeterince yaklaşıp yaklaşmaz Kartal Göz çömeliyor ve onu sert bir güreş kucaklamasına çekiyor. "Seni kim dışarı çıkardı, Jüpiter? Ofiste beklemen gerekiyordu." Jüpiter hemen kafasını kucığına sokuyor, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve pantolonuma salyalarını akıtıyor.

Açıkçası, Jüpiter'in kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Şimdi gittin ve yaptın işte. O artık senin sorunun," diye homurdanıyor Kartal Göz. "Yapacak işlerim var."

Ve bununla birlikte dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Scrapper'a bakıyorum. "Şimdi de köpeklerle mi takılıyoruz?"

Omuz silkiyor. "Bana bakma. Onu ben cesaretlendirmedim." Jewel'dan bir bira aldı, sonra beni kolumdan nazikçe çekti. "Hadi gel. Kanepeler daha rahat ve Jüpiter etraftayken hiçbir iş yapamazsın zaten. Flash belleğin Snark'ta, tam da ihtiyacın olan şeyi bulacaktır."

Kanepelerden birine uzanıyoruz ve Jüpiter hemen orada, başını elimin altına sokuyor, böylece tırmalamaya başlayabiliyorum, kuyruğu da kanepeye çarpıyor. Scrapper'ın göğsüne yaslanıyorum, Jupiter melodramatik bir şekilde iç çekip saçlarımı okşamaya başlayana kadar onu yansıtıyorum. Köpeği suçlayamam, bu hoş bir şey.

Diğer üyelerden biri geliyor. Adam iri yarı, sanki bütün ağırlık makinesini kaldırıyor ve her kaldırış arasında protein içeceği içiyor. "Sadece skorları kontrol edeceğim," diyor ve kanepedeki büyük ekran televizyonun kumandasını kapıp açıyor.

"Devam et, Bull," diyor Scrapper. O hâlâ saçlarımı okşuyor, ben de Jüpiter'in kulaklarının arkasını kaşıyorum. Hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz.

"Sesini biraz açabilir misiniz?" Haberlerin sonunun hala açık olduğunu fark ederek soruyorum.

Scrapper bana bir bakış attı. "Senin bir haber televizyonu izleyicisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece Bull internetin büyüsunü kullanmıyor."

"Siktir git, dört göz," diye cevap verir Bull iyi huylu bir şekilde. "O ahmakla devam etmek istediğine emin misin? Büyük ekranlı bir adam hakkında ne derler bilirsin..."

"Hayır, bilmiyoruz. Ne diyorlar?" Scrapper soruyor.

Bull göz kırpmıyor. "Aletleri büyük mü? Bilmiyorum, retorik bir soruydu."

Gülüyorum. "Ben gazetecilik öğrencisiyim, unuttun mu? Bu sadece gazete için makale yazmak anlamına gelmiyor. Televizyon, internet, gazete, hemen hemen her şeyi inceledim. Geleneksel televizyon yayıncılığının bitmek üzere olduğunu düşünüyorum ama de faydalı. Ayrıca, onu Kanal 7'deki stajımdan tanıyorum."

Ella Washington, kıvrırcık siyah saçları ve doğrudan sizinle konuşuyormuş gibi sağlayan harika bir ekran varlığı ile güzel bir kadın. O

geçen yıl oradayken de yetkin biriydi ve kesinlikle kaybetmemiş.

"...Vücut kameraları kamuoyuna açıklandığında daha fazlasını öğreneceğiz." Önündeki gazeteyi kaydırıyor ama ona bakmıyor, sanki o sadece bir dekormuş ve haberleri çoktan kontrol altına almış gibi. "Bu sabah Eyalet Hapishanesi'nde çıkan isyan şu anda tamamen kontrol altında. Olay yerindeki görevliler, tüm aileler bilgilendirilene kadar yaralılar ya da ölümler hakkında bilgi vermiyor, ancak ambulanslar tesiste. Herhangi bir kaçma riski bulunmamakta ve yakınlarda yaşayanların olayın cezaevi duvarlarının dışına taşmasından endişe etmeleri için bir neden bulunmamaktadır."

"Danny. Danny'yi biliyorlar," diye fısıldadım. "Benim için iki kez denediler ve bu işe yaramayınca onun peşine düştüler."

"Bunu bilemezsin," diyor Scrapper.

"Tesadüflere inanır mısın?" "Çünkü artık inandığımı sanmıyorum. İyi olup olmadığını öğrenmem gerek."

MILA

BEBEK BAKICILIĞI YAPIYORUM.

"Hadi, bizimle otur," diyor Summer. Dalgalı kahverengi saçlı güzel kadın yanındaki sandalyeye vuruyor. Onu en kolay Jewel'in benim için hazırladığı içki sayesinde hatırlıyorum. "Oğullarım üçüzlere bakıyor ve ben de yeni biriyle konuşmak için can atıyorum. Kişisel bir şey değil hanımlar. Bugünlerde evden hiç çıkmıyordum gibi hissediyorum."

Emily gülüyor. Gayriresmi olarak Harem Brunch Kulübü dedikleri bu toplantının ev sahibi o. İtiraf etmeliyim ki bu biraz komik. Üç adamı ve iki çocuğuyla birlikte yerleşkenin içindeki evlerden birinde yaşıyor. "Anlıyorum. Grace bir rüya, ama Tyler ve Lucas da küçük mini motorcular."

"Sen iyi misin?" Summer sorar.

"Evet, ben iyiyim." Gülümsüyorum. Çocuklar bazı bağlantılarıyla konuşmaya giderken benim Danny için endişelenmemi engellemeye çalıştıklarını biliyorum ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor. İçinde misket limonu olan gazlı su olduğunu sandığım bir bardak aldım ama tonik suyun altındaki cini saklamak mümkün değil. Emily içeri girdiğimde bana şöyle bir baktı ve bir kapak dolusu daha ekledi.

Buradaki tüm kadınların birlikte oldukları birden fazla erkek var, bu biraz çılgınca görünüyor, ama görünüşe göre bu kulüpte normal bir şey haline gelmiş. Emily ilkiydi ve Kartal Göz'ün hiç mutlu olmadığını söylüyor. Kısım, üç adamının neden aynı kadını istediğini anlamadığı ve bunun sorun yaratacağından endişe ettiği için, ama aynı zamanda onu kaçırdıkları için! Gazetecilikle ilgilenen biri olarak, eski belediye başkanının kızıyla aynı evde olduğumu öğrenmek, onu öldürtmeye çalıştığında gazetelerde okuduğum kızla aynı evde olduğumu öğrenmek, bir rock yıldızıyla tanışmak gibi. İçinde

Aslında buradaki kadınların birçoğunu şehirdeki çeşitli skandallardan tanıyorum.

İsimleri kafamda dönüp duruyor ve ben hâlâ hepsini yerleştirmekte zorlanıyorum. Alessa, Emily'ye en yakın görünen koyu saçlı olan. Eğer doğru anladıysam, kulüpte birden fazla erkeği olan ikinci yaşlı kadındı. Ve dört-dört tane var! Mafya ve motorcu savaşları ve bazı çılgınlıklar hakkında kısa bir hikaye aldım, ama hepsini gerçekten yakalayamadım. Bu insanları tanıdıkça, Kartal Göz'ün beni uyarırken ne demek istediğini daha iyi anlıyorum.

Karşımda saçında kırmızı bir çizgi olan kıvrımlı bir kadın eğiliyor. Kaylee, sanırım. "Gazeteci olmak için çalıştığını duydum. Kulağa gerçekten heyecan verici geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse beklediğimden daha heyecanlıydı." Omuz silkiyorum. "İşler biraz karmaşıklaştı."

Gülüyor. "Hep öyle olur. Nitro, Wraith ve Tank ile tanıştığımda çok eğlenceliydi. Hayatımın daha heyecanlı olmasını diledim."

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye soruyorum.

"Patlamadan ve kaçırılmadan kurtulduktan sonra her şey çok daha iyi oldu."

Emily eğilir. "İkinci kaçırılma olayını unutma. Babam seni yakaladığında."

"Ah, doğru, evet. Ondan sonra çok daha iyi oldu. Şimdi sadece normal düzeyde bir heyecan. Çoğunlukla."

Çenem düştü. Burada yaşayabilir ve hayatımın sonuna kadar anlatacak hikâyelerim olabilir.

"Lafi açılmışken," diye sesleniyor dinlemekte olan Alessa. "Haber var mı Kaylee?"

Kaylee kızarır. "Emin değilim. Geç kaldım ama henüz bir sınava girmedim." Neredeyse özür dilercesine bana bakıyor. "Söz konusu onlar olduğunda, hayatımı kurtarmak için sır saklayamam."

Summer ellerini çırpıyor. "Bu çok heyecan verici! Denemek işin eğlenceli kısmı."

Yeni bir esmer yanıma oturdu. "Kabullenmem gereken çok şey var. O kadar uzun süredir burada değilim ve hala tüm bu dramaya kapılıyorum."

"Shelby, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Phoenix, Havoc ve Sledge ile birlikteyim." "Kaçırıldın mı?"

"Tam olarak değil, ama biri küçük kızımı kaçırdıktan sonra rakip bir kulübe baskın yapmak zorunda kaldıklarında gizlice girdim."

Cin toniğimden derin bir yudum alıyorum. "Doğru, bu mantıklı."

Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anladığımı iddia edemem ama bir şeyler seziyorum. Ve Reaper, Scrapper ve Mack ile anlamaya başladığım şey, tüm bu kadınların erkekleriyle zaten sahip oldukları bir şey. Aileler. Çocuklar, evler. Muhtemelen çoğu insanın göreceği şekilde normal bir hayat değil, ama aynı zamanda, sizi güvende tutmak için kelimenin tam anlamıyla öldürmeye hazır olan ve aynı zamanda siz biraz sosyal zaman geçirirken bebeklere bakacaklarına güvenebileceğiniz üç veya dört büyük dövme motorcuyla birlikte olduğunuzda her şey olabildiğince normal.

Sadece 21 yaşındayım. İki hafta önce yuva kurma fikri, eğer buna yuva kurmak denebilirse, aklımın ucundan bile geçmezdi. Evlenmeyi ya da çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Öncelikle üzerinde çalışmam gereken bir kariyerim var, ama aynı zamanda, ben istemezsem çocukların benden bunların hiçbirini talep etmeyeceğinden de oldukça eminim. Ama fark etmeye başlıyorum, gerçekten fark etmeye başlıyorum, belki bir gün onlarla birlikte olabilirim.

"Seni şok ettik mi?" Summer omzuma dostça bir el koydu. "Reaper, Scrapper ve Mack iyi adamlar. Tüm Çılgık Atan Kartallar öyle ya da en azından bana öyle geliyor. Sertler ama buradaki yoldaşlık, aile hissi gibi bir şey var - daha önce hiç bir şey görmemiştim ve herkesin doğru şeyler söylediği ama yüzeyde korkunç olduğu bir yerde büyüdüm. Burası yüz kat daha iyi."

Gülümsüyorum. "Biraz şok oldum, daha çok bunaldım."

"Merak etme. Onlarla birlikte olmaya karar verirsen hayatından vazgeçmek zorunda değilsin. Faith bir kitapçı işletiyor. Natalie'nin bir fırını var. Emily hemşirelik diplomasını aldı, ben de erken çocukluk diploması üzerinde çalışıyorum.

Eğitim. Hepimizin kendi işleri var. Hamile kalsanız bile - ki etrafta bu kadar çok erkeğin olduğu biliniyor - işi paylaşacak çok daha fazla el var. Bana sorarsanız bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey." Üçüzlerine iyi bakıldığını ve arkadaşlarıyla rahatça vakit geçirebileceğini bilen bir annenin sırtışıyla sırtıyor.

"Hey, sen Mila'sın, değil mi?" Yaşlı kadınlardan biri yanımdaki koltuğa çöküyor ve bana telefonunu gösteriyor. Kahverengi saçları sevimli bir peri kesimiyle şekillendirilmiş ve çelik grisi gözlerini güzelce çerçeveleyen kalın çerçeveli gözlükler takıyor. Ayrıca dostça bir gülümsemesi var. "Ben Faith. Muhtemelen babam Kartal Göz'le tanışmışsındır."

Bu, çelik grisinin neden bu kadar tanıdık geldiğini açıklıyor.

"FixerUppers hesabında adamlarınıza yardım ediyorum. Baktığımı biliyorum." Bilerek sırtıyor ve sanırım yine kızarıyorum.

"Evet, bazen." "Çekinme."

"Tanrım, sana göstermediler, değil mi?"

Derin bir kahkaha patlatıyor. "Şöyle diyelim, hesabı ben takip ediyordum çünkü başlangıçta onlar istemiyordu. Sonra sana sık resimleri göndermeye başladıklarında adamlarımdan biri olan Alpha oradaydı ve beni durdurdu. Şimdi sadece planlama ve çekimlerde onlara yardım ediyorum."

"Hepimiz yardım edebilir miyiz?" diye soruyor Natalie gülerek, fırını olan. Burada kimin kim olduğunu hatırlamaya başlıyorum.

Faith sırtıyor. "Eminim buradaki hepimizin erkeklerimizi filmde ne tür seksi şeyler yaparken görmek istediğimize dair oldukça iyi fikirleri vardır. Beyin fırtınası seansı mı?"

Bir tezahürat yükseliyor ve ardından gün, her biri diğerinden daha kirli ve daha çirkin olan öneri üzerine dönüşüyor. Ve ben de sanki yıllardır arkadaşlarından biriymişim gibi tam ortalarına sürükleniyorum. Screaming Eagles'ın sahip olduğu kardeşlik biraz da kız kardeşlik yaratmış gibi görünüyor.

Belki de çocuklar beni buraya göndermekte haklıydı. Daha fazlasını öğrenene kadar Danny için endişelenmeyi bırakmamın imkanı yok, ama bu kadar üzgün olmak da zor.

Etrafımda bu kızlar gibi bir grup var. Ve yırtılabilir pantolon önerisi gündeme geldiğinde, yardım edemem ama dahil olurum.

Merak etme Danny. Bu işin aslını öğrenene kadar durmayacağım.

MACK

HELLFIRE, deri bir bantla arkadan bağladığı kalın, siyah saçları UZUN BOYLU BİR SIKICIDIR. Her iki kolunda da zincirli bir silah taşıyıp bir orduyu biçebilecek kadar yapılı. Ve askeri geçmişine bakılırsa, muhtemelen en azından bir kez yapmış bile. Bu bahar yaşanan kaostan sonra, paralı askerlik işleriyle tanınan bir kulüp olan Outlaw Sons MC'yi yeniden kurmanın tam ortasında. Ödüller ve görevler alarak ve bunları askeri bir hassasiyetle tamamlayarak para kazanıyorlar. Ve bu nedenle, kirli yeraltı dünyasının, birilerinin -sadece vahşi bir örnek olarak- gerçeğe biraz fazla yaklaştığı için masum bir gazetecilik öğrencisinin canına okuyacak adamlar arayabileceği kısmında her türlü bağlantıya sahipler.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kara kaşlarının altından bana bakıyor. Bir an için kare şeklindeki çenesini tatsız bir şey çiğniyormuş gibi oynattı. "Her zaman insanları hırpalamak için görevlendirmeler geliyor. Onları kabul etmiyoruz, çünkü bu varilin dibini kazımdır. Yüksek risk, düşük ödül ve adamlarımın yeteneklerinin boşa harcanması. Ama evet, her zaman kısa yoldan para kazanmaya istekli birileri vardır."

Sesi, Haydut Oğulları'nın etrafına bir yerleşke inşa ettikleri terk edilmiş bir kilise olan kulüp binalarının içinde yankılanıyor. Pencerele hâlâ vitraylı, bu da yaşamak için öldüren bir grup adamla çelişen garip bir ruhani hava yaratıyor.

"Tek bir iş olduğunu sanmıyorum," diyor Reaper. "Muhtemelen aynı müşteri için ufak tefek işler yapmak üzere bir sözleşme, güvenilecek biri. Peşimizden gelen arabalar ucuz değildi."

Hellfire'ın subaylarından biri olan Ghost başını sallıyor. "Katılıyorum. Gerekli olmadıkça pek çok kişinin bunu öğrenmesi riskini almak istemeyeceklerdir. Onlar için iş alan her yeni kişi, potansiyel olarak tüm operasyonlarını mahvedebilir. Müşteri gerçek bir aptal değilse, her birinin bilinen bir irtibat noktası olmasını isteyeceklerdir."

iş yapılmasını istedikleri zaman. Bırakın bunu düzenli olarak yapmayı, kendinizi ödül tahtalarına koymak bile yeterince riskli."

Hellfire onaylarcasına homurdanıyor. "Yani bu adamları kimin kiraladığını, ne zaman kiralandıklarını ya da kim olduklarını bilmeden mi bulmak istiyorsunuz? Bu büyük bir emir beyler."

Kimse Outlaw Sons ve Screaming Eagles'ın en iyi arkadaşlar olduğunu iddia etmeyecek, ancak kulüp binalarını ele geçirmeye çalışan eski Pit Vipers grubundan geri almalarına yardımcı olmamızın ardından içten içe bir saygı oluştu. Söylentilere göre onlar evi temizledikten sonra geriye kalan grup sıkı, profesyonel ve özüne sadık.

"Bunu çözemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Hellfire'a sırtıyorum. "Belediye binasında bir karışıklık olduğunu biliyoruz ve kesinlikle Mullerby adında bir adam kayıplara karıştı. Yani demek istediğim, eğer siz beceremiyorsanız, aramaya devam edeceğiz, ama-"

Hayalet alaycı bir şekilde homurdanır. "Siktir , Mack."

"Sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum.

Hellfire bir kolunu uzatarak Ghost'u geride tutuyor, belli ki yanıma gelip şüphecilik hakkında tam olarak ne düşündüğünü bana göstermek istiyor. Belindeki bıçakları çekmese bile, o da benimle boy ölçüşebilir, onun hakkında bu kadarını biliyorum. Sokakta konuşulanlara göre yıllarını kimsenin bahsetmekten hoşlanmadığı askeri gruplardan birinde geçirmiş, herkesin türden kirli işler yapmış. Ama Hellfire'ın hareketi üzerine, öldürücü bir bakış fırlatıyor. Ben de gülümsüyorum.

" etme," diye hırılıyor Hellfire. "Senin için bilgi alacağız. Sadece bir fiyata karar vermeliyiz."

Scrapper alay ediyor. "Bize ödetecek misin? Bunun bir iyilik olduğunu sanıyordum."

Hellfire bir kaşını kaldırır. "Senden bir iyilik mi, yoksa Kartal Göz'den bir iyilik mi? Her iki kulübümüzü de etkileyen meselelerde birlikte çalışabiliriz. Sizler doğrudan yardım istiyorsunuz. Bu bedava olmaz." Sırtıyor. "Bunu araştırmaya ne dersiniz, eğer Kartalgöz bu iyiliği kabul ederse, bu konuyu kapatalım, kabul etmezse de bir fiyat pazarlığı yaparız."

"İyi. Ne kadar sürer?"

"Sadece ne kadar güvendiğimi göstermek için, hemen çalışmaya başlayacağız. Hiçbir şeyi garanti edemem ama birkaç gün içinde sizin için bir şeyler hazırlayacağımızı sanıyorum. Olur mu?"

"Anlaştık."

Outlaw Sons kulüp binasından çıkarken Scrapper omuz silkiyor. "Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Bir avuç soğuk piç olmalarına rağmen bu adamları sevmem yanlış mı?"

Kilisenin girişindeki koro balkonunun altından geçerken Azrail, "Cehennem Ateşi boktan anlamaz," diyor. "Ve Oğullar iyi iş çıkarıyor. Az ya da çok bizim tarafımızda olmalarına sevindim."

"Mila'ya söyleyecek miyiz?"

Başımı salladım. "Elimizde bir şey olana kadar bekleyelim. Zavallı kız nehrin ortasındaki bir köprü ayağının üzerinde neredeyse çıplak ölüyordu ve şimdi erkek kardeşi bir hapishane isyanına karışmış olabilir de olmayabilir de. Sons'ın ihtiyacımız olan bilgiyi bulacağını umuyorum, ama bulamazlarsa kızımıza boş yere umut vermiş olacağız."

İkisi de homurdanarak onaylıyor.

Sikeyim. Bizim kız. Kulağa hoş geliyor. Hepimiz bunu yapmaya karar verdik, ama böyle şeyler beni gerçekliğiyle vuruyor. Ama nefret etmiyorum.

İlk tanıştığımız andan itibaren onda bir şeyler vardı. Hem eski dairesine girdiğinde hem de sonrasında bizi görmeye geldiğinde şansını denemek istemesi. Çoğu kız kuyruğunu kıstırıp kaçırdı ve ben de onu suçlamazdım ama o çok meraklıydı. Şimdi onun parmağında oynuyoruz. Elbette onu güvende tutmak için yardım ederdim, ama onunla birlikte bize saldırdıklarında?

Artık kişisel bir şey oldu.

MILA

Yüz ifadelerinden ciddi bir şeyler olduğunu anlıyorum. Scrapper bana nasıl bilardo oynanacağını öğretirken Snark aşağı indi ve Reaper ile Mack'e bir şeyler fısıldadı. Göz ucuyla bana bakmaları beni hemen gerdi. O kadar ki istakamı bırakıp onlara doğru yürüdüm.

"Ne? Danny'ydi, değil mi? Söyle bana! Bana kötü haber vermek istemediğini biliyorum ama bilmem gerekiyorsa, bilmem gerekir."

Mack başını koridora doğru sallayarak, "Hadi odana gidelim," diyor. "O... tamam." Bu hiç hoşuma gitmedi.

Scrapper da benim kadar şaşkın görünüyor ama durumu anlıyor ve kulüp binasında güvende olduğumdan emin olmama rağmen bana bir koruma ekibi gibi odama kadar eşlik ediyorlar. Tüm bunlar sinirlerimi geriyor. Mack kapıyı arkamızdan kapatırken, Reaper beni koltuğa çekip kucağına oturtuyor, böylece beni sıkıca kavırıyor.

"Bu kadar melodram yeter çocuklar," diyorum, havayı biraz yumuşatmaya çalışarak. Bunun hafifletilebilecek bir şey olduğunu umuyorum.

Mack karşıma oturuyor, Scrapper ise benim ve Reaper'ın yanındaki kanepeye çöküyor. Mack'in elinde telefonu var ama ekranın benden uzağa baktığından emin olmaya çalışıyor. "Snark, Mullerby ile iletişime geçmek için kullandığın e-posta hesabını takip ediyor, tehlikeli ya da olağandışı bir şey var mı diye bakıyor. Bunu biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Onlar önerdi ve mantıklı geldi. Zaten sadece okul için kullandığım bir hesap. Bilgisayarınıza ne sokmaya çalışacaklarını asla bilemezsiniz. Snark'ın bunu saygılı bir şekilde yapacağına güveniyorum. "Neden? Bir şey mi geldi?"

" oldu," diyor Reaper sessizce. Gergin bir şekilde. Altında duymaya alışık olmadığım, kaynayan bir öfke var. "Birkaç saat önce bir video gönderildi. Arayabilirsin ama görmenin senin için iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Eşyalarını karıştırmak istemiyoruz ama yine de Snark'a mailinden sildirdik. Bu... grafik."

"Ama Danny'yi de içeriyor," diyor Mack.

Aman Tanrım. "O... o değil-"

"O da işin içinde ama bildiğimiz kadarıyla hâlâ hayatta." Mack'in cevabını ifade ediş şekli rahatlamayı zorlaştırıyor.

"Neden bana söylemiyorsun? Ne kadar endişelendiğimi biliyorsun. Sadece bana ne gönderdiklerini söyle." Boğazımda plaj topu gibi bir yumru var.

Mack'in ifadesi kapanıyor, sanki bu işi halletmek için kendini kapatması gerekiyormuş gibi. "Video Danny'nin Mullerby'yi öldürdüğünü ve ardından birkaç gardiyanın içeri dalıp onu dövdüğünü gösteriyor."

Gözlerimi kırıştırdım, bunu algılayamadım. Danny'm mi? Mullerby? Nasıl olur da aynı yerde olurlar? Nasıl mı? Tüm bu sorular, ama tek üretebildiğim, "Ne... ne?"

"Video oldukça açık," diyor Mack başını sallayarak. "Eğer bu sahteyse, iyi iş çıkarmışlar ve Eagle-eye'in bağlantılarının söylediğine göre, isyanın suçunu buna yüklüyorlar. Kardeşinin eski avukatının hapishaneyi ziyaret edeceğini duyduğunu, silah almak için bir gardiyanı etkisiz hale getirdiğini ve isyanı bir kılıf olarak başlattığını, sonra da Mullerby'nin izini sürüp intikam için onu öldürdüğünü söyleyecekler."

"Hayır." Başımı sallıyorum, inanmayı reddediyorum. "Hayır. Göster bana. Bu sahte. Danny'yi benim kadar tanımıyorsun. Sana sahte olduğunu söyleyebilirim. Söz veriyorum."

Mack ve Reaper arasında yanıp sönen şüpheli bakışları özlemiyorum ve Scrapper'ın da özlemediğinden eminim. Görmek zorundayım. Kaçırdıkları bir şeyi göreceğim. Danny bile olmayabilir. Yapay zeka bugünlerde gerçekten etkileyici olmaya başladı.

Mack telefonu elime tutuşturdu. Video çoktan yüklendi, yani tek yapmam gereken başlatmak. Cesaretimi toplamam beş saniye sürüyor.

Sonra dokunuyorum.

Kamera tavana yakın bir yere sabitlenmiş, CCTV gibi. Duman var, bir şey patlıyor. İnsanlar arka planda öfkeyle bağırıyor ama çekimde yoklar. Video farklı bir kameraya kesilir. Mullerby bir odada bekliyor, ileri geri volta atıyor. Tedirgin görünüyor ve ellerini sıkıyor. Kapı açılır ve Danny içeri girer. Hapishane üniforması yırtılmış ama şimdilik yara almamış görünüyor. Yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şey. Sanki onu kendisi yapan her şeyi kapatmış gibi.

"Kimsin sen? Lütfen! Ben hapishanede çalışmıyorum bile. Aradığınız kişi ben değilim."

Danny başını eğiyor. "Beni tanımadın mı? Otuz sekiz yıldır arkasıdayım. Ve hepsi senin suçun." Elini beline atar ve bir silah çıkararak Mullerby'ye doğrultur.

Ekrana bağırıyorum. "Hayır, Danny! Ne yapıyorsun?"

Danny tetiği çekmeden önce Mullerby'nin bağırdığı son şey "Hayır!" olur. Her yere kan sıçrar ve Mullerby yere yığılır, kafatasının harap olmuş enkazı merhametle omzunun arkasına gizlenmiştir.

"Hak ettiğini buldun," diye homurdanıyor Danny.

Her şey çok mantıklı. Ona intikam için bir fırsat verildi ve o da bunu kullandı ama bana zorla yapılmış gibi geldi. Bu bir tutku suçu değildi. Danny gerçekten Mullerby'yi ele geçirmek için yıllardır plan yapıyor olsaydı, sesi biraz daha, ne bileyim, heyecanlı çıkmaz mıydı? Ama kardeşimi artık ne kadar iyi tanıyorum?

Mullerby düştükten hemen sonra üç muhafız odaya dalar. Danny'ye silahını bırakması için bağırırlar. Danny bırakır ve gardiyanlar onu yere yatırır. Danny mücadele ediyor ve gardiyanlar biber gazı ve coplarını çıkarıyor. Başka tarafa bakıyorum ama ses devam ediyor. Danny'nin acı dolu homurtuları ve dövülürken çıkardığı hayvani sesler.

Video aniden kesiliyor. Tuttuğum nefesimi ani bir solukla bırakıyorum. Parmaklarım Reaper'a o kadar sert batıyor ki canımı acıtıyor olmalı. Parmak eklemlerim bembeyaz ve tırnaklarım bükülmekten ağrıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Azrail. "Ona göstermememiz gerektiğini biliyordum."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum ve bunun faydasız olacağını biliyorum. "Hayır. Bunu görmem gerekiyordu. Tanrım. Ne oldu? Mullerby'nin izinli olduğunu sanıyordum. Neden hapishaneyi ziyaret etsin ki? Benim tanıdığım Danny bu değil. Sorun çıkarır ve tutuklanırdı ama asla kaba ya da şiddet yanlısı değildi. Bu yüzden bırakın birini soğukkanlılıkla öldürmeyi, silahlı soygundan sorumlu olduğuna bile inanmadım."

Reaper beni sıkıyor. "Hapishane seni değiştirir. Güven bana, biliyorum."

"Hâlâ e-postanın gerçekten nereden geldiğini araştırıyoruz. Video dışındaki tek şey, çeneni kapalı tutarsan dışarı çıkmayacağına dair bir uyarıydı." Mack telefonunu çeker.

Scraper şüpheyle homurdanıyor. "Ona tuzak kurulduğunu mu düşünüyorsun? Belli ki bu bir tehdit olarak filme alınmış. Eğer bu görüntüler ortaya çıkarsa Danny'yi ömür boyu hapse atarlar, tabii idam cezası vermezlerse."

"Bunun olmasına izin veremem."

"Kesinlikle yapmayacağız," diye onaylıyor Reaper. "O şerefsizlerin her birini bulacağız ve-"

Ama ben onu durdurdum. "Hayır."

Mack'in kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Hayır mı?"

"Bu sadece daha fazla insana zarar verecek. Danny'ye daha fazla zarar vermemeleri için ne yapabiliriz? Ya onu öldürürlerse? Ya bizi öldürürlerse?"

Scraper öfkeyle doğruldu. "Birinin senin saçının teline zarar vermesine izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Beni her zaman koruyamazsın. Ne düşünüyordum ki? Ben bir hiçim ve böyle bir şeyin üstesinden gelebileceğimi mi düşündüm? Sanki her şeyi açığa çıkaracak kişi ben olacaktım gibi. Danny haklıydı. Eminim ilk deneyen ben bile değilimdir, sadece diğerlerini kimse duymamıştır, çünkü ya ölmüşlerdir ya da susturulmuşlardır." Her şey çok umutsuz geliyor. "Devam edemem."

Reaper iç geçiriyor ama ben yüzümü göğsüne gömüp bana sarılmasına izin verirken hiçbir şey söylemiyor.

"Hayır," diyor Mack, sesi derin ve ölümçül. Ölçülü. Düşünüyor, tepki vermiyor. "Hayır, bunun yalan olmasına izin vermeyeceğiz, ama bunu yapmayacağız."

Mack elini kalçama koymak için uzandı. "Eğer senden korkmasalardı, gün ışığına çıkardığın şeylerden korkmasalardı, bunların hiçbirisiyle uğraşmazlardı. Adalet sistemindeki yolsuzluklar hakkında avazınız çıktığı kadar bağırmanıza ve yaparken de size gülmelerine izin verirlerdi. Bu

Bu şekilde tepki vermeleri, onları korkuttuğunuz anlamına geliyor. K  seye sıkışmış bir hayvan gibi saldırganlaşıyorlar."

"Ama... ya her şey ters giderse?" Sadece uslu durursam Danny'nin iyi olacağını düşünmek istiyorum ama o iyi değil. Otuz yıldan fazla bir süre daha hapiste kalacak. Ve eğer adamlar haklıysa, tüm bunlardan sonra bile güvende değiliz.

Scrapper eğilip başımın üstünü öpüyor. "Dördümüz birlikteyken, ne kadar yanlış gidebilir ki?"

Herkes kadar beni de şaşırtan kısa bir kahkaha attım. "Liste mi istiyorsun? Diğer yaşlı kadınlarla konuşurken birçok fikir edindim."

"Anlaşma şu," diyor Reaper. "Bu mesele c  z  lene kadar, üzerimizde asılı kalacak. Belki bir şey olmayacak, ama bilemeyeceğiz ve bu doğru olduğu sürece, korunduğumuzdan emin olmadan, açığa   ıkmadığımızdan emin olmadan bir daha hiçbir şey yapamayacağız. Bir noktada gardımızı düşüreceğiz. Biz her seferinde başarılı olmalıyız, onlar ise sadece bir kez başarılı olmalı."

Bu beni ürpertiyor. "Peki ne yapacağız?"

"Başlangıç olarak, Danny'yi hapishanede izleyeceğiz. Planımız, biz bu işi c  zerken birilerinin bıçağına hedef olmamasını sağlayabilecek bağlantılarımızın olduğu bir yerde onu tek kişilik hücreye koymak. Snark ona verdiğin flash bellekteki dosyaların şifresini c  zmeye başladı ve kas gücü olarak kimi kullandıklarını bulmak için yardım istedik." Benimle göz göze geldi, fırtınalı lacivert göz bebekleri öfkeyle dolup taşıyordu. "Seni zorlayamayız. Sana pes etmemeni söyleyemeyiz. Ama artık her şey senin elinde değil. Geçen gün bize saldırıp seni ve Reaper'ı köprüden attıklarında hata yaptılar. Bu artık sadece kardeşinle ilgili değil. Bu bok cevapsız kalamaz."

"Bizimle sıkışıp kaldın," diyor Azrail. "Ve senin incindiğini görmek istemiyoruz. Bırak da seni bildiğimiz en iyi şekilde koruyalım. Hayat her zaman bir risktir, ama sen tüm bu saçmalıklar olmadan yaşamayı hak ediyorsun."

"Korkuyorum." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama şu anda hissettiğim tek şey bu. İşleyebildiğim tek şey. "  ok korkuyorum."

"Bebeğim, bu çok korkunç." Scrapper saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu yüzden bizi buraya getirdin. Çünkü biz daha da korkutucuyuz ve senin tarafındayız. Yani korktuğun zaman yanında olacağız. Ve her şeyi yoluna koyacağız."

Oh, vay canına. Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Benim alışık olduğumdan çok daha basit bir adalet türünden bahsediyor. Korkutucu ama aynı zamanda bu işte artık yalnız olmadığımı ve Mack, Scrapper ve Reaper'ın arkasında Screaming Eagles'ın olduğunu bilmek rahatlatıcı.

"Başarabilecek miyiz?" Beni kucaklarına çekerlerken soruyorum.

"Ya yaparsın ya da denerken ölürsün," diye cevap veriyor Azrail. Ve bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor.

MILA

Gözlerimi kaldırdığımda Mack'i tam karşımda buluyorum. Bir eli hâlâ kalçamda, diğer eliyle de sanırım beni rahatlatmak için elimi tutuyor.

Eğildim ve onu öptüm.

Bir an için inisiyatifi ele almama şaşırmış gibi görünüyor ama sonra öpücüğümü tutkuyla karşılıyor. Temasa ihtiyacım var, onları karşımda hissetmeye ihtiyacım var, sırf kendimi insan gibi hissedebilmek için. Üçünün de bedenleri arasında beşik gibi hissetmeye ve onları geçmeden hiçbir şeyin bana ulaşamayacağını bilmeye.

Bağlantıyı kopardığımız anda dönüp Scraper'ı buluyorum. O hazır, başımı ellerinin arasına alıp beni kendine çekiyor. Ben ona açılana ve dilini benimkiyle karıştırana kadar dili dudaklarımı okşuyor. Öpüşürken kollarını kavırıyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Okyanustaki serbest bir dalgıç gibi nefes nefese kaldığımda, Reaper'a dönüyorum. Dudaklarımız kabaca buluşuyor ve beni kucağına oturtuyor, böylece dar kalçalarına . Parmakları yanlarıma girerken kollarımı boynuna doluyorum, beni asla bırakmayacağına dair acı veren bir söz. Ayrıldığımızda dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşuyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Sadece..." Her türlü rahatsız edici düşünce içime doluyor. Titreyen bir nefes alıyorum, sonra doğrudan onun seksi gözlerindeki karanlığa bakıyorum. "Bana karşı iyi ol. Bana unuttur, en azından bir süreliğine. Yeniden insan gibi hissetmemi sağla."

"Emin misin?" Mack tam arkamdan soruyor. Sırtımı ona yaslıyorum, Reaper gömleğimi çıkarmaya başlarken arkama yaslanıyorum.

"Sormayı kes. Lütfen."

Gömleğim yere düştüğünde, Scraper eğiliyor. "Seninle ilgileneceğiz," diyor sert bir fısıltıyla. "Şimdi ve sonra."

Öne doğru eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Tek istediğim bu."

Sütyenim gevşedi. Bu sefer zeki parmakları olan Mack mi yoksa Scrapper mı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey hepimizin burada olması. Dantelli kumaşı silkeleyip çıkarıyorum ve Reaper'ın gözlerinin göğüslerimin sallanışını nasıl takip ettiğini görünce küçük bir kahkaha atıyorum.

Mack'in gömleği uçarak yanımdan geçip bir sandalyenin üzerine düşüyor. Scrapper'ın kemer tokasını açma sesi solumda duyuluyor. İki elimi de Reaper'ın tişörtünün altına sokup yukarı doğru itiyorum ve avuçlarımı kaslı karın kaslarının ve göğsünün geniş düzlemlerinin üzerinde kaydırıyorum. Neredeyse boynuna geldiğinde, benim için çekip çıkarıyor, kalın, siyah saçları yerine dökülürken akıyor. Yüzümü boynuna gömüp oradaki eti ısıyor ve öpüyorum.

Mack büyük elleriyle göğüslerimi yakalamak için uzanıyor. Başparmaklarını meme uçlarımda üzerinde nazikçe ileri geri gezdirirken avuçlarına mükemmel bir şekilde oturuyorlar ve her karıncalandırıyorlar. Başımın tepesini öperken sertliği sırtımın küçük kısmına çarpıyor ve kalın sakalı saçlarımı okşayarak kafa derimi gıcıklıyor.

Scrapper yanımdaki kanepeye düşüyor, ucunda parlayan bir damla vaatle ağırlı bir şekilde sertleşiyor. Dikkatle izlerken yavaşça kendini okşuyor, sanki bir sıra istiyor ama henüz nereye uyacağından emin değil ve beni acele ettirmek istemiyor. Ama Reaper'ın yine de pantolonunu çıkarması gerekiyor, bu yüzden onun kucağından yuvarlanıp Scrapper'ınkine giriyorum. Kendimi ona doğru itiyorum, sert uzunluğunu aramıza hapsediyorum, o kadar yakın ki ellerimi güçlü omuzlarına dayayıp kalçalarımı esnettiğimde klitorisim yan tarafına sürtünüyor. Güzel bir his. Elleri kırımın yanaklarını kavıyor, beni ona karşı yukarı ve aşağı kaldırmaya yardım ediyor.

Mack beni arkamdan çekiyor, böylece kalçalarım Scrapper'a sürtünürken bile, beni yukarıdan öpmeye devam etmesine izin vermek için geriye doğru eğildim. Bir ağız meme ucumun etrafına yerleşiyor ve Reaper'ın da beni yakaladığını biliyorum. Dördümüz yine birlikteyiz ama bu ilk seferden farklı. Artık birbirimiz için bir anlam ifade ediyoruz ve en azından şimdilik daha hassas hissettiriyor. Eminim işler çığırından çıkacaktır ama bu başlangıç için güzel bir yol. Ve kaba doğalarına rağmen, neye ihtiyacım olduğunu görecektir kadar beni iyi anlamalarını seviyorum. Belki de sonunda başaracağız.

Reaper göğüslerini değiştiriyor, her iki tarafıma da aynı muameleyi yaptığından emin olurken kirli sakalı tenimi çiziyor. Hayatta ve birlikte olduğumuzun bir başka işareti. şu anda hepsini istiyorum. Onların ilgisinde boğulmak istiyorum.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Başka bir şey. Kendimi iterek Scrapper'ın kucağından yuvarlanıyorum ve başladığım yerden kanepenin diğer ucuna iniyorum. Bacaklarımı açtım ve kalçalarımı onlara doğru kaydıldım. "Öp beni," diyorum, ne demek istediğimin anlaşılmasını umarak.

Mack sırtarak kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Bacaklarımı dizlerimin hemen arkasından kavıyor ve neredeyse ikiye katlanana kadar geriye iterek beni ona açıyor. Dünyamı uçurmak üzere olduğunu bilen bir adamın güveniyle bana gülümsüyor, sonra dilini kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Büyük olan sadece aleti değil. Dilinin her aynı anda dokunduğuna yemin edebilirim, ta ki ucunu klitorisimin üzerinde gezdirip beni nefessiz bırakana kadar. Sonra tekrar yapmak için içeri giriyor. Gözlerimi kapatıp işini yapmasına izin veriyorum, her ustaca hareketinde içime dolan duyuusal sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Tanrım, o çok iyi.

Islak sıcaklık her iki meme ucumu da çevreliyor. Hünerli parmaklar boynumun arkasına ve saçlarımın arasına kayarken, diğerleri kalkık uyluğumun arkasından kalçama ve kıkımın kıvrımına doğru ilerliyor. Baktığında sol göğsümde Reaper, sağ göğsümde ise Scrapper vücudumu keşfediyorlar. İçlerinden biri tam sırtımın alt kısmında beni kedi yavrusu gibi mırıldanmaya iten o noktayı buluyor.

Çok sertler. Neredeyse acı verici görünüyor, ama acele etmiyorlar. Sadece bana odaklanıyorlar. Beni iyi hissettiriyorlar. Buna bayılıyorum ama tapınılmak güzel olsa da asıl keyif etkileşimde, birlikte hareket etmenin mucizesinde. Bu yüzden Reaper ve Scrapper'a uzanıyorum, her birini elime alıyorum.

Aynı anda inliyorlar, sesleri göğüslerimde titreşiyor. Siklerinin etrafında mırıldandığımda böyle mi hissediyorum? Bundan neden hoşlandıklarını anlıyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, okşamaya başlarken hislerin beni sarmasına izin veriyorum. Parmaklarımın altında nabızlarının atmasını, avuç içlerim prekumlarını yakalayıp sıcak tenlerine yayarken nasıl kayganlaştıklarını, kalın damarlarından kan akarken kalp atışlarını hissedebildiğime yemin .

Mack kalın dilini içime daldırıyor, hassas dudaklarımdan klitorisime doğru boyamadan önce beni bir dolduruyor. Etrafında tekrar eden girdaplı bir desene girdiğinde, takdirle inliyorum. Beni her seferinde bir yalamayla oraya götürürken orgazmım gittikçe hızlanıyor.

"Lanet olsun, sakinleşmezsen her yerine ateş edeceğim," diye inliyor Scrapper ve kendini elimden çekiyor. "Elin sihirli amına koyayım."

Eğilip beni sertçe öpüyor ve Mack'in dişleri klitorisimin etrafına gelip dilini sıkışmış yumrunun üzerinde gezdirmeden hemen önce nazikçe ama sıkıca ısırırken Reaper'a olan hakimiyetimi kaybediyorum.

Scrapper'ın ağızına doğru inliyorum, üçünün arasında patlarken tutunmak için kollarımı boynuna doluyorum. Tüm vücudum titriyor, neredeyse ateşim olduğu zamanki gibi, ama bu sefer içimden akan sıcaklık saf zevk. Karnım mekik çekiyormuşum gibi esniyor, kaslarım geriliyor. Eğer beni tutuyor olmasalardı, bu koltuktan fırlayabilirdim.

Sonunda dünyaya geri döndüğümde, hepsi beni öpüyordu. Göğüslerimi, dudaklarımı, kalçalarımın iç kısımlarını, beni nazikçe aşağı indiriyorlar. Ama benim naziklikle işim bitti. Üçü de çelik gibi sağlam ve onlara içimde ihtiyacım var.

"Becer beni. Herhangi birinizi. Kim olduğu umurumda değil. Hepinizi." Emirleri sert nefesler arasında zorla söylüyorum ve onlar gülüyorlar.

"Seni insan gibi hissettiriyor muyuz?" Scrapper soruyor, "Yoksa sadece hayvanı mı ortaya çıkarıyoruz?"

Koluna bir tokat attım. "Kapa çeneni ve gir." Yine gülüyor.

"Otoriter olman hoşuma gidiyor."

Prezervatifi çıkarmak için kotunu kaldırıyor ama ben bileğini tutuyorum. "Hayır."

Karşılığında sorgulayan bir kaş kaldırışı alıyorum. "Hayır mı?"

"Ben güvendeyim. Seni çıplak istiyorum. Her . Ten tene. Dolduğunu hissetmek istiyorum beni." Parmaklarımı göğsünde gezdirerek meme ucu halkalarından birine dokunuyorum. "Bana sahip çık. Beni senin yap."

Prezervatif paketi bir daha görülmemek üzere odanın diğer ucuna uçar.

Scrapper Mack'i iterek bacaklarımın arasına yerleşmesini sağlıyor. Kendini tutuyor, sikinin parlayan başını kıvrımlarıma doğrultarak onları ayırıyor ve bana sürtünüyor. İçime girmiyor, henüz değil, ama tek gereken birazcık dürtmek. "Emin misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum. Reaper ilk kez korunmasız gittiğim bir yerdirdi ama bunu bilerek yapmamıştım. Kendimizi o ana kaptırmıştık. Bu sefer kasıtlı. RİA'mın hamile kalmamı engelleyeceğini biliyorum, ama bunun hissi, teslimiyet -aramızda hiçbir şey hayal edemeyeceğim kadar yakınlaştığımızı bilmek...

"Becer beni, Scrapper."

Bir iniltiyle içime girdi. Beni etrafına yayıyor, sıcak ten sıcak tene karşı. Tek kayganlaştırıcı biziz ve ben onun için çok kaygıyım. Bu kadar farklı hissettireceğini düşünmezsiniz ve belki de sadece aklımdadır, ama bacaklarımı etrafına sararken daha çiğ, daha kirli-seksi hissediyorum ve beni daha hızlı sikmesi için onu teşvik ediyorum. Daha sert.

Diğer ikisi yavaşça kendilerini okşuyor, iki yanıma doğru hareket ediyor, böylece ikisini de elime alıp ağzıma yaklaştırabiliyorum. Mack ile başlıyorum, dilimi kalın kafasının üzerinde gezdiriyorum ve tuzlu tadını alıyorum. Sonra Reaper'a dönüyorum ve Scrapper'ın güçlü itişleriyle sarsılırken onu olabildiğince içeri çekerek Mack'e geri dönmeden önce dilimi tepeyi şafttan ayıran kalın etrafında iki kez döndürerek onu emiyorum.

Kendimi bir porno yıldızı gibi hissediyorum ve bunu oynuyorum, takdirimi mırıldanıyorum ve adamlara gülümserken takaslar arasında dudaklarımı yalıyorum. Gözlerinin beni takip edişine bakılırsa, doğru yaptığımdan eminim. Sonra tekrar, onlar kolay bir izleyici kitlesi. Bahse girerim insanlar böyle bir şeyi görmek için para öderler, kariyer değiştirmekle ilgilendiğimden değil, ama seksi bir düşünce. Bana kulüpteki sergi odasını hatırlatıyor. Cesaret edebilir miyim? Emin değilim ama bir dahaki sefere oynadığımızda kesinlikle ekranı açacağız.

"Lanet olsun, yaklaşıyorum," diye iniliyor Scrapper. Şaşırmadım da. Beni kanepeye doğru itiyor, kalçaları her hamlede uyluklarımın arkasına sertçe vuruyor. Mack ve Reaper göğüslerimle oynamıyor olsalardı, her yerde zıplıyor olurlardı.

Scrapper'ın inlemesine ve kendini derinlere itmesine bayılıyorum. Bunu yapamamam gerektiğini biliyorum ama kalın dölünün sıcaklığını hissettiğimden ve içimi kapladığından kesinlikle eminim. Kendini içimde kaybederken shaftının nasıl zonkladığını ve seğirdiğini kesinlikle hissediyorum.

"Siktir, bu iyiydi," diye inliyor içimden çıkarken. Reaper onun yerini aldığında ve kendini içeri soktuğunda ancak yoldan çekilmişti.

"Sakıncası yok mu?" Fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Sen yapmazsan olmaz." Ben ve Scrapper'ın karışımı her şeyi daha da kayganlaştırıyor, ama o yine de esnek. Hepsi öyle. Ne kadar hazır olursam olayım, böyle erkeklere asla tam olarak uyum sağlayamayacağım, ama bu onların sevdiğim yanlarından biri.

Ben sol elimle Mack'i okşarken, sağ elimle de Scrapper'ı çağırıyorum. Hâlâ yarı sertliği geçmiş, biraz gevşemiş ama uzun ve kalın. Ve onu ağzımda istiyorum. Bunu fark ettiğinde gözlerinin kocaman açılmasına ve ardından geniş bir gülümsemeye bayılıyorum.

"Siktir, bebeğim, kirlenmene bayılıyorum."

Onu içeri çekiyorum ve bizim tadımızı alıyor. Tuzlu, terli, erkeksi. İçime çekebildiğim kadar çekerken, parmak uçlarımla taşaklarını okşuyorum. Onu ikinci bir tur için ayağa kaldırabilir miyim bilmiyorum ama kesinlikle denemeye hazırım.

Sonra ağzımı sabırla sırasını bekleyen Mack'e çeviriyorum. Sonra tekrar, gözlerinin kalınlığının etrafındaki dudaklarım arasında ve Reaper'ın beni bir gitmesi gerekiyormuş gibi sürdüğü yere gidip gelme şekli, belki de o kadar sabırlı değildir.

Partide bile bu kadar sıcak, bu kadar dağınık olduğunu hatırlamıyorum. Reaper'ın kalın siki içimi okşuyor ve biliyorum ki Scrapper'ın etrafından akıyor, kalçalarımın içini parlatıyor. Benimle ve birbirleriyle bu kadar rahat olmalarını seviyorum. Başlarda, kendimi aralarında bölünmüş hissedip hissetmeyeceğimi, üç erkekle birlikte olmanın her biriyle ilişkiyi sürdürmeye çalışmak ve eşit olarak nasıl paylaşacağımı bulmak anlamına gelip gelmeyeceğini merak ettim ama bu ondan daha büyük bir şey. Biz bir bütünüz. Sadece ben ve onlar değil, dördümüz varız ve birlikte her şeyi yapabiliriz.

Tam yağlı vişneli cheesecake.

Diyete geri dönüş yok.

"Siktir," diye tıslıyor Azrail. İticileri daha hızlı, daha sert ve daha düzensiz hale geliyor. Parmaklarını kalçalarımın geçiriyor ve her hamlesinde beni kendine doğru çekiyor. Yaklaştığı çok açık.

"," diye fısıldıyorum. "İçime gel."

İnliyor, kalçalarımın o kadar sert bastırıyor ki kanepe gıcırıyor. Beni daha da özensiz bir hale getirirken tekrar tekrar nabız atıyor. Parmaklarımı onun kalın, siyah saçlarına gömüyorum ve derin bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Birbirimizi yiyip bitiriyoruz, iki ucumuzdan bağlıyız.

O dışarı kayıyor ve ben kendimi hissetmek için bacaklarımın arasına uzanıyorum. Çok kaygan, çok sıcak.

Dönerlerken kıkırdıyorlar ve Mack pozisyonunu alıyor. Kendini tutuyor, sonra büyük kafayı ileri geri kaydırarak hepimizle kayganlaştırıyor.

Yine de kıcıma çarptığında gözlerim kocaman oluyor. "Bekle, tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum-"

"Güzelim, sadece senin için iyi ve hazır olduğumdan emin oluyorum. Bunun için gerçek kayganlaştırıcıya ihtiyacımız var. Yani bu sefer değil." Ve sonra tekrar amıma dayandı, girişime hafifçe bastırdı. O içeri süzülürken ben de onun için açılıyorum.

Bu sefer değil mi? Ama belki başka bir zaman? Bunun için hazır olduğumdan emin değilim, ama sonra tekrar... Olasılıkları eğlendirmek için yeterince porno izledim. Üçünün birden içimde olması nasıl olurdu?

Mack beni ikiye ayırıp köküne kadar bastırırken bunu düşünecek zaman bırakmıyor. Ellerim tutunacak bir şey ararken boğazımın derinliklerinde inliyorum. Scrapper bana neredeyse tam direğe geri dönen horozunu verirken, beni beslemeye hazırlanırken Reaper'ın uyluğunu buluyorum. Şimdi üçümüzün birlikte tadına baktığımı bilerek onu açıp ağızma alıyorum.

Scrapper'ı yakınımın çekiyorum ve onunla Reaper arasında geçiş yapıyorum. Yapabilirsem onları tekrar boşaltmak istiyorum. Kişisel bir meydan okuma gibi. Beni boşaltma konusunda çok iyiler ve ben de bu iyiliğe karşılık vermeliyim. Geçen sefer, Mack neredeyse rahatsız edici bir esnemeydi, ama bu sefer boyutu kesinlikle muhteşem. Dudaklarımı diğer iki favori sikimin etrafına kilitliyorum ve onları sarsıp emiyorum.

Sanki yaşamak için onlara ihtiyacım varmış gibi. Onların memnun inlemeleri, Mack konsantre olmamı gittikçe zorlaştırsa da en azından kötü bir iş çıkarmadığımı gösteriyor.

Sadece düzüşerek boşalmayı hiçbir zaman kolay bulmadım, ama zaten bir kez boşaldıktan sonra ve arka arkaya üçüncü adamla ve tüm bunların vahşi seksiliğinden sonra, bunun tekrar olacağından oldukça eminim. Her birinde bana tam olarak uyan bir şey var, mükemmel bir şekilde, sanki hepsi benim için özel olarak yapılmış gibi. Ruh eşlerine pek inanmam ama eğer böyle bir şey varsa, onların ruh eşim olduğuna eminim.

"Siktir, Mila," diye inliyor Scrapper. Yine yaklaştı.

Mack ismine sadık kalarak beni bir kamyon gibi dövüyor. Her itiş beni sertçe sarsıyor, kalınlığı damlayıp tenimi serinletmek için içimdeki spermi bastırıyor. Ağzımdan çıkmasına ve Scrapper'ı içine almasına izin verdiğimde Reaper inliyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Bu sefer göğüslerim zıplıyor ama umurumda değil. Hepimiz kuruyana kadar umurumda değil.

Her şey zirveye ulaşıyor ve sonra bir anda dönüyor. İçimde akıp giden sıcak dalgalar aniden çekirdeğimde çarpışıyor. Göz kapaklarımın iç kısımlarında havai fişekler patlarken, Mack sahip olduğu şeyle beni dolduruyor ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle bırakıyor. Scrapper sessiz bir "Siktir," diye küfrediyor ve sonra göğüslerimin üzerine sıcak ve ıslak bir şey sıçırıyor. Reaper sadece tıslıyor ve sonra tüm vücudum Mack'in fışkıran sikinin etrafında gerilirken, dilimin üzerine dökülen ikinci yükünün tadını .

İstesek de daha iyi bir zamanlama yapamazdık.

Sonunda etrafıma baktığımda, odanın ortasında bir bomba patlamış gibi görünüyor, her yerde kıyafetler ve hepimiz ağır nefes alıyor ve aptallar gibi sırtıyoruz.

Scrapper memnun bir iç çekişle, "Bu şimdiye kadar parçası olduğum en ateşli şey," diyor.

O haklı. İlk birlikteliğimiz akıllara durgunluk vericiydi, ama şimdi daha fazlası olduğuna göre? Şimdi tek gecelik bir ilişkiden çok daha farklı bir seviyede bağ kurduğumuza göre? Tanrım, bu çok etkileyiciydi. Ama henüz konuşmaya hazır değilim, o yüzden sadece başımı salladım.

"Kanepeyi değiştirmemiz gerekebilir," diye belirtiyor Reaper.

"Aman Tanrım." Ve sonra gülmeye başladım, duramadım. Buna ihtiyaım vardı. Bir rahatlama, kendimi tekrar topraklamanın bir yolu. Ve ne olursa olsun arkamda çocuklar olduğunu hatırlamak için. Sonunda kahaahalarımı kontrol altına aldığımda, banyoya doğru elimle işaret ediyorum. "Belki siz büyük, güçlü adamlardan biri havlu getirebilir?"

Onun yerine Mack beni güçlü kollarının arasına aldı. "Duşa ne dersin?"

Bu da kulağa hoş geliyor ve şaşırtıcı bir şekilde, biraz dar olsa ve gerçek duşta kimin duracağını değiştirmemiz gerekse bile drdmz de oraya sığdırmayı başardık. Birlikte çalıştığımızda yapamayacağımız hiçbir şey olmadığının bir başka kanıtı.

MILA

"BİZİM İÇİN NEYİNİZ VAR?" diye sorar Azrail.

Scraper ortak salondaki koltuklardan birine oturuyor ve beni kucağına çekiyor. Görünüşe göre Jüpiter beni hatırlıyor, çünkü oturur oturmaz yanıma atlıyor ve başını kalçama yaslayıp kocaman umut dolu gözlerle bana bakıyor. Ben de tabii ki kulaklarının arkasını kaşıyorum. Kartal-göz ortalıkta görünmüyor ama beni duyup köpeği ofisinden çıkarmış olabileceğini hiç sanmıyorum.

Snark cebinden flaş belleği çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Jüpiter bir ikram olması ihtimaline karşı canlanıyor ama ben daha hızlıyım. "Pekâlâ, hem telefon numarasını hem de flash bellekteki sohbet kayıtlarını buldum."

Jüpiter'in kulaklarını kaşımayı bırakmıyorum, ama bu adamları sırtımdan indirmemize yardımcı olabilecek ve bu süreçte Danny'yi güvende tutmayı umabilecek bir şey için meraklı ve istekli bir şekilde oturuyorum.

"Bunun izini sürmek beklediğimden çok daha zor oldu. Her türlü telekom düğümünden geçmek, bazı ICE'leri kırmak, bazı gerçek fiziksel kabloların izini sürmek zorunda kaldım."

"Uydurmayı bırak ve bize detayları ver," diye sözünü kesiyor Azrail.

Snark hiç de üzgün değilmiş gibi sırtarak devam ediyor: "İyi ama bunun derinlere gömülü olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Ama telefon numarası, sistemde yolumu bulduğumda, Yargıç Royce Kincaid'in ofisi tarafından sağlandı. Tanıdık geldi mi?"

"Orospu çocuğu," diye homurdanır Mack. "O adamın sahtekâr olduğunu biliyordum."

"Ya da ofisinden biri öyle," diyor Snark. "Özellikle ona kadar izini süremedim. Sadece belediye binasında, onun ofisinde çalışan biri bu numarayı oluşturmayı başarmış ve yönetiyor. Bu sadece peşinde olduğunuz kişinin bir casus olduğu anlamına gelebilir."

Scrapper kaşlarını çatır. "Yine de bu Mullerby ile Kincaid'in ofisi arasında bir bağlantı olduğu anlamına geliyor ve suçluluğu kanıtlanana kadar herkesin masum olduğunu varsaymak zorunda değiliz. Bana sorarsanız, adamımız o."

"Ve böyle düşünmekte haklısınız," diye devam ediyor Snark ve sırtışı daha da genişliyor, eğer bu mümkünse, "Çünkü Mila'nın flash belleğindeki sohbet kayıtları, şefin öpücüyüdü. Bunları bulmakla iyi iş çıkardın. Ayrıca o puding pornosu da bir şeydi, değil mi? Anlamıyorum ama anlamamazlıktan da gelemiyorum, anlıyor musun?"

Üç adamım da gözlerini kırıştırdı. "Puding pornosu mu?" diye soruyor Reaper, sesi gerçekten ama gerçekten şaşkın geliyor.

"Dava için önemli değil. Eminim Mila size bunu anlatabilir." Reaper bana döndü.

"Puding pornosu mu?"

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz. Snark, ne buldun?"

"Bence Mullerby harcanabilir olduğunu biliyordu ve biraz sigorta istedi - ona yaptığı tüm iyilikler için. Bu sohbet kayıtları onunla..." Bacaklarının üzerinde davul çalıyor. "Royce Kincaid. Görünüşe göre Mullerby sohbetleri kaydetmek için bir tür üçüncü parti şey kullanmış, çünkü bu uygulama genellikle görüldükleri anda onları siler. Bundan daha derine indiğinden de eminim, henüz çözemediğim pek çok dosya var ama merdivenin ilk iki basamağı elimizde. Bu da gösteriyor ki, dijital iz bırakmama konusunda kimseye güvenmeyin."

Mack başını sallar. "Sen bu davadayken değil tabii. İzninizle telefonumdaki her şeyi sileceğim."

"Çok geç. Her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum," diye bağıyor Snark.

Scrapper onu tersler. "Siktir git. Bize kayıtlarda ne olduğunu söyle."

"Mullerby açgözlü bir orospu çocuğuydu. Kincaid köstebeğini iyi seçmiş. Sanırım yıllardır terfiler için göz ardı edildiğinizde, hiçbir yere gitmiyor gibi görüldüğünüzde ve istediğiniz kadar para kazanmadığınızda, ara sıra davayı otobüsün altına atmaya evet demek kolaydır. Kahretsin, denediği davalarda bile iyi değildi. Totem direğinin dibinde olmasına şaşmamalı. Her neyse, neredeyse on yıllık sohbet kayıtlarım var. Hepsini gözden geçirmek biraz zaman aldı.

açıkça iletişim kurmadı. Ve tüm dosyaların şifresini çözmek tam bir ayıydı, size söyleyeyim." Scrapper'a bakıyor. "Bu arada bana bir viski borçlusun."

"Evet, evet." Scrapper onu sallıyor. "Size iki şişe getireceğim. Sadece bu boku damlatmayı bırak ve bize ihtiyacımız olan bilgiyi ver."

"Bu kayıtlarda Kincaid'i uzun süre hapse atmaya yetecek kadar suçlayıcı kanıt olduğunu büyük bir güvenle söyleyebilirim."

Reaper bana baktı. "Kulağa bir ifşa için mükemmel geliyor, değil mi?"

Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. Kardeşimi mahveden sistemi tüm dünyaya ifşa etmek için halka açıklayabileceğim gerçek kanıtlar, gerçek içerikler. Ama bu gerçekten büyük bir soruna yol açıyor. "Bu harika ama Danny ne olacak? Eğer bunu kamuoyuna açıklarsam - ki açıklamak zorundayım, çünkü polisler yargıcı tutuklamak yerine bunu örtbas edecekler - o zaman tehdit oldukça açık. O video..." Düşüncemi bile bitiremiyorum.

Mack benden daha emin bir şekilde, "Bir yolunu bulacağız," diyor. Kanıtları bir araya getirmekle başlayalım, sen de bazı ayrıntılar için çocuklarla benim endişelenmemize izin ver. Snark, tüm bunları bize anlayabileceğimiz bir formatta anlatabilir misin? Sizin bu şifreli dosyalarınızla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tabii ki."

Aklıma bir şey geldi. "Mullerby kim olduğunu bilmediğini iddia etmemiş miydi? Eğer bu kayıtlar ondaysa-"

"Orospu çocuğu yalan söyledi. Ona uyguladığımız tedaviden sonra yalan söylemeye devam ettiğine göre çok korkmuş olmalı." Scrapper başını sallar.

Mack bir şeyler daha söylemek için nefesini tutmuşken telefonu çalar. Telefona bakar. "Huh. Bir bok olmaya başladı mı, hepsi birden oluyor." Düğmeye dokunur. "Hellfire, konuş benimle."

Hellfire'ın kim olduğunu ya da neden önemli olduğunu bilmiyorum, ama çocuklar öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyorlar, bu yüzden sabırsızlıkla aramanın bitmesini bekliyorum.

Mack telefonu kapattığında, bir antilopun üzerine atlamadan önce dişlerini gösteren bir aslan gibi gülümsüyor. "Elimde isimler var. Bir bağlantım var. Hellfire ve adamları hakkında çok şey söyleyebilirsiniz ama onlar ne yaptıklarını biliyorlar."

"Paraya değer mi?" diye soruyor Reaper.

"Oh lanet olası evet."

Tamam, yeter. " oluyor?"

"Seni döven o piçleri hatırlıyor musun?" diye soruyor Scrapper. Başımı sallıyorum. Onları unutmak zor. "Artık kim olduklarını biliyoruz."

Mack ekliyor: "Ve onları kimin işe aldığını biliyoruz. Daha doğrusu patronlarıyla hangi telefon numarasıyla iletişim kurduklarını."

"Zaten aşına bir telefon numarası olamaz, değil mi?" diye soruyor Snark gülerek.

"Bunu sorman komik." Mack yumruğunu avucunun içine sokup büküyor. "Belli belirsiz tanıdık geliyor ama doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için bu çocuklarla konuşmamız gerekeceğinden eminim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Snark'ın sesi neredeyse neşeyle hevesli çıkıyor.

Reaper bana bakıyor ve ifadesi bir fırtına bulutundan daha karanlık bir hal alıyor. Sesi o kadar sert ki tüylerim diken diken oluyor. "Hayır, sanırım bunu halledebiliriz. Kişisel bir dokunuş gerektiren yarım kalmış bir işimiz var. Henüz onları nerede bulacağımızı bilmiyoruz ama bu bir başlangıç."

Adamlar bana karşı ne kadar nazik olabiliyor, tehlikeli adamlar olduklarını unutmak kolay. Ama artık nazik falan değil.

"Mila," diyor Mack. "Snark ve Faith ile çalış. Tüm bilgileri bir araya getirin ve davanızı oluşturmaya ve medyaya dönüştürmeye başlayın. Daha sonra partiyi başlatmak için buna ihtiyacımız olacak. Kanal 7'deki bağlantınla konuş. Adı neydi?"

"Ella." Başımı salladım. Bu okul için düşündüğüm gibi gitmiyor ama bu artık benim bitirme projemle ilgili değil. Bir şeyleri harekete geçiriyoruz ve bu hiçbir şey yapmamaktan çok daha iyi hissettiriyor.

"Güzel. Onu gemiye alın. Bir planım var ve-"

Yeni, hırıltılı bir ses araya giriyor. "Benim çatımın altında planlar yapıyorsun, köpeğimi rehin tutuyorsun ve ben lanet partiye davet edilmeyorum bile, öyle mi?" Kartal-göz tepemizde dikiliyor, şişkin kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Neler oluyor?"

"Tam da konuşmak istediğimiz adam aslında," diyor Reaper. "Hızlı hareket etmeliyiz. Adamlarınız Mila'nın kardeşini bu iş sonuçlanana kadar güvenli bir yere koymaya hazır mı?"

"Tabii ki."

Toplantıyı bitirdiğimizde, bir planın ana hatları ortaya çıkmış olur. Ama benim için en önemlisi, kanıtları bir araya getirmeli ve sunulabilir hale getirmeliyim. Bu kasabadaki polisler işe yaramazın da ötesinde ve kime güvenebileceğimizi bilmiyorum. Bunu güvenli bir şekilde yapmanın tek yolu, çürümeye doğru bir ışık tutmaktır, böylece yetkililerin tepki vermekten başka seçeneği kalmaz.

MILA

"ELLA, beni dinlemeye ve bu konuda yardım etmeye istekli olmana çok sevindim."

Son üç saattir, topladığım her şeyi gerçekten sunulabilecek bir hale getirmek için çalışıyoruz. Birkaç isim ve bazı belirsiz suçlamalara sahip olmak başka bir şey, gerçek bir haber yayını için gerekli olanlara sahip olmak başka bir şey. Bilgilerin üzerinden geçtikçe Ella ve ekibi daha da heyecanlandı.

Kalın siyah bukleleri ve yoğun, neredeyse siyah gözleriyle uzun boylu, zarif bir kadın olan Ella Washington, TV için yapılmış gülümsemesini bize yöneltiyor. "Mila, elbette! Stajın için bizimle çalışmanı çok sevdim ve bunu ortaya çıkarmana yardımcı olmam için beni ve Kanal 7'yi seçtiğin için çok mutluyum. Bundan sonra saklanmak diye bir şey olmayacak. Adın ve yüzün halkın içinde olacak. Bununla başa çıkmaya hazır olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, kararlıydım. "Benim için mesele sadece hikâye değil. Ailem ve değer verdiğim insanlar da bu işin içinde."

Keskin bir şekilde nefes veriyor, küçük bir kahkaha atıyor. "Anlıyorum. Desteğiniz bunu açıkça ortaya koydu."

Gözleri arkamda Bull ve Mad Dog adında iki motorcuyla birlikte duran Scrapper'ın üzerinde geziniyor. Şu anda bir numaralı kural hiç kimsenin tek başına olmaması. Bu üç iri yarı motorcu televizyon stüdyosunda mesai saatleri dışında pek de uygun görünmüyorlar ama burada onlarla kendimi çok daha güvende hissediyorum. Reaper ve Mack'in de burada olmasını isterdim ama biz bunu bir araya getirirken onlar başka ipuçlarını takip ediyorlar. Herhangi bir kardeşin bana onların davrandığı gibi davranacağına söz verdiler. Ben güvendedim. Sadece tüm çocuklarımı istiyorum.

"Bu şovu yola koyalım," diyor Faith, o da burada bizimle birlikte, hazır olur olmaz sosyal medyamıza bir şeyler göndermeye hazır.

Ella Faith'e bakar. "Sadece Kanal 7'nin ilk yayın hakkına sahip olduğunu unutmayın." Ella'yı severim ve habercilik konusunda ciddi olduğunu düşünüyorum,

ama aynı zamanda kanaldaki işi konusunda da ciddi.

Faith gözlerini devirir. "Tabii ki. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Hadi birkaç kötü adamı duvara çivileyelim."

"Tamam, ekip!" Ella herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyor. Gecenin geç bir saati olmasına rağmen, sabah haberlerinde yayınlanacak bölümün hazırlanmasına yardımcı olacak insanları topladı.

Çalışmamın gerçekten yayınlanacak olması beni hala etkilemedi. Araştırmamın, ne kadar gelişigüzel ve çılgınca olsa da, herkesin görmesi için dışarıya çıkacağını. Geçtiğimiz yaz evde iyileşme sürecindeyken, bunun nasıl sonuçlanacağına dair bir sürü fikrim vardı ve bu onların hiçbirine yakın bile değil.

"Baban Danny'yi güvenli bir yere götürdü mü?" Faith'e fısıldadım. Oğullarımın üçü de Kartal Göz bir şeylerin olacağını söylediğinde olacağına ısrar ediyordu ama yine de endişelenmem gerekiyordu. Ben onun küçük kız kardeşiyim. Bu işler böyle yürüyor.

Faith başını sallar. "Merak etme, şu anda hücre hapsinde güvende. Babamın arkadaşlarından biri bu gece orada çalışıyor ve bir şey olmasına izin vermeyecektir."

"Mila." Ella, bazı çalışanlarının bilgilerimizi insanların gerçekten ilgisini çekecek bir sunuma dönüştürmekle meşgul olduğu düzenleme iş istasyonundan beni çağırıyor.

İşte başlıyoruz.

Bir kadın getirdiklerimi ekranda kullanabileceği bir formatta düzenlemeye, resimleri bir araya getirmeye ve en önemli alıntılar ve imaları seçmeye çalışırken, Ella beni yan odada kurulan yeşil ekranlı ses ve video götürüyor. Böyle haberler için her şey birbirine yakın tutuluyor. Neredeyse tüm verilerin iş istasyonundan iş istasyonuna aktığını ve her bir kişinin bunları bir araya getirirken üzerine düşeni yaptığını görebiliyorsunuz. Bu heyecan verici. Umarım bir gün ben de böyle bir şeyle çalışırım.

Ama şu anda, etrafımda olup biten teknik beceri ve profesyonelliğin içine çekilmeme izin veremem. Bu Danny ve sistem tarafından haksızlığa uğrayan diğer insanlar için. Umarım bunu bir iş için yaparken bunun tam ortasında olmanın nasıl bir his olduğunu .

iş. Hikaye ne kadar büyükse, o kadar çok insanın hikayenin ortasında sıkışıp kaldığını hatırlamak.

Bir makyaj ekibi hareketli bir makyaj masasıyla gelip beni ekran için hazırlamaya başlıyor. Tek yapabildiğim burada oturmak ve sabırsızca ayaklarımı vurarak bunun olmasına izin vermek. Ella'nın birkaç dakika sonra beni sokacağı küçük röportaj için buna ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bu kesinlikle en sevdiğim kısım değil. Scrapper bir kilo makyajla bana sırtırken, ben sadece gerçeklere ulaşmak istiyorum. İşte bu yüzden tüm bunları araştıran kişi olmak istiyorum, oturup rapor eden kişi değil ve bu yüzden mezun olduğumda basılı ya da internete yöneliyorum, ama ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

"İyi mi?" diye soruyor rimel sürmeyi ve allık sürmeyi yeni bitirmiş olan adam geri çekilirken.

Ciddi bir ofis elbisesi giyen boynuz çerçeveli gözlükleri olan bir kadın beni öylesine yoğun bir dikkatle süzüyor ki, başıyla onaylayana kadar kıpırdamaya cesaret edemiyorum. "Yeterince iyi."

Kendimi kırgın hissedip hissetmemem gerektiğine karar verecek zamanım yokken, beni tamamen hazır olduğu belli olan Ella'nın karşısındaki pozisyona . Destek ve onay için gülümsüyor. "Harika görünüyorsun. İyi olacaksın."

Sahne korkum yok. Son birkaç haftadır yaşadıklarımla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Gülümseyip başımı sallıyorum çünkü o da bunu bekliyor. Tüm bu deneyim o kadar aceleye gelmiş ve o kadar gerçeküstü hissettiriyor ki nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyorum.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor Scrapper sahnenin hemen dışından. Onun yanında Faith telefonu her şeyi kaydediyor, kendi çıkışına hazırlanıyor. Sırıttıyor. "Kendini daha sık böyle süslemelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Nefesini tutma, kendimi gerçek bir oyuncak bebek gibi hissediyorum."

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum, hepsi bu." Dudaklarını fermuarla kapatma hareketi yapıyor, sonra göz kırptıyor.

Ve sonra röportajına başlarken dikkatim Ella'nın üzerindeydi. Tüm konsantrasyonumu onun sorularını yanıtlamaya ve televizyonda ne yaptığımı gerçekten biliyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum, henüz diplomasını bile almamış, burnunu ait olmadığı yere sokan bir öğrenci gibi değil.

Her soru için birkaç çekim yapıyoruz, ta ki kamera ekibi bize onay verene kadar.

Tam sandalyemden kalkıyordum ki basın stüdyosunun dışındaki koridorda büyük bir gürültü koptu. Tüm kafalar gürültüye dönerken bir an için her şey durdu. "Scrapper?"

"Araştırıyorum, bebeğim. Geride dur."

O, Bull ve Mad Dog dış stüdyonun kapısına yaklaşırlar. Scrapper kapıyı dikkatlice açıyor ve dışarıya bakıyor. Beynim doğrudan en kötü senaryoya gidiyor ama muhtemelen yanlış yerleştirilmiş bir şeydi. Buraya gelirken stüdyo deposunda bir sürü ekipman ve dekorun yanından geçtik.

"Bir şey görüyor musun?" diye soruyor Bull. Silahını çekmemişti ama kesik elinin yanını geriye itmiş ve elini kabzaya dayamıştı. Arkasındaysanız pek belli olmuyor, belki buradakiler henüz fark etmemişlerdir ama beni tedirgin ettiği kesin.

"Henüz bir şey yok. Ben-"

Ve işte o zaman koridorda bir şey patlıyor.

REAPER

"VARIM." Snark'ın bu iki kelimeye yüklediği dram bana eski bir hacker filmi gibi bir şey düşündürüyor. Bunu bilerek söylediğine eminim ve ben ve Mack doğru yanıtı bilemediğimizde biraz sinirlenmiş görünüyor. "Her neyse. Gelin bakın."

Omzunun üzerinden okumak için arkasında toplanıyoruz. Tek gördüğüm yeşil yazıların olduğu siyah pencereler arasında gidip gelirken yazdığı komutlar bana kalırsa lanet olası bir büyü. Bir bilgisayarda bu kadar çok noktalama işareti olduğunu bilmiyordum.

"Pekâlâ, tüm zamanını siber uzayda geçirmeyen bizler için... neye bakıyoruz böyle?" Mack sakalını kaşıyor, sanki bir anlam ifade etmesini bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak ekrana bakıyor.

"Önemli bir yargıç olmasına rağmen Kincaid'in ev ağı güvenliği oldukça zayıf. WAP protokolü güncel değil ve daha yüksek bit şifreleme algoritmasına geçmemiş."

Boğazımı temizliyorum.

"Siktir git. Burada zafer anımın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Siktiğimin Filistinlileri. Her neyse, Yargıç Kincaid'in ev ağına girdim. Orada olan her şeyi artık görebiliyorum. Orada depoladığı her şeye erişebilirim. Ve eğer burada bozabileceğim bir şey varsa, bozacağım." Aramızı taramak için ekrandan başını kaldırıyor. "Hadi ama çocuklar, bu çok zor. Küçük bir teşekkür? Alkış? Bir şeyler?"

"Danny'nin video dosyasından kurtulabilir misin? Kartal-göz onu ulaşılamaz kılmak için şimdilik hücreye naklettirdi ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Snark hemen ciddileşir. O videoyu o da görmüş. "Elindeki tüm kopyaların burada olduğuna söz veremem ama buradaysa, icabına bakarım. Güven bana."

Omzunu okşadım. "İyi işti." "Gördün mü? O kadar zor muydu?"

Onu kendi haline bırakıyoruz. Ona yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok. ne halt yiyorsa yesin. Düzeltmesi gereken bir şey varsa, o zaman düzeltir. Bu kadar basit. Snark benim olabileceğimden daha zeki.

Ben ve Mack merdivenlerden ortak salona inerken telefonu çaldı.

"Cehennem Ateşi ne istiyor? Ona ödeme yaptım," diye düşünüyor ve biz yürümeye devam ederken düğmeye dokunuyor. "Konuş benimle, Cehennem Ateşi."

Bitirmesini beklerken ona meraklı bir bakış attım.

"Öyle mi? Emin misin? Ve onlar... oh orospu çocuğu. Siktir. Pekala, uyardığın için teşekkürler. Dikkatli sür dostum." Telefonu cebine sokar, sonra dönüp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı doğru yönelir. Omzunun üzerinden bağırır. "Ne dikiliyorsun lan orada. Hadi, Prez'le konuşmamız lazım, hemen."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Mack ciddi olduğunu düşünüyorsa, çok ciddidir. Hemen onun yanındayım.

Kapıyı çarparak açıyor ve Miriam'ın Kartal Göz'ün kucağından fırlamasına neden oluyor. Yüzü kızarmış ve Prez'in bize gönderdiği bakışlar bizi oracıkta parçalayabilir. "İyi bir şey olsa iyi olur," diyor en tehlikeli ses tonuyla. Bahse girerim o ve Miriam hayatlarında neredeyse bir yaşında bir çocuk varken pek fazla yalnız kalamıyordur. Ben de kızardım.

"Mila tehlikede," diye tersliyor Mack beni içeri buyur ederken. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Kahretsin, neler oluyor?

"Öyleyse neden buradasın ve onu kurtarmaya koşmuyorsun? Bunun için benim iznime ihtiyacın yok. Scraper nerede?"

"Mila ile. Bull ve Mad Dog da orada ama kulüp desteğine ihtiyacımız var. Bu ondan daha büyük bir şey."

"Bundan daha fazlasına mı ihtiyacın var? Mack, neler oluyor? Tam olarak neye ihtiyacın var?"

Mack başını sallar. "Oraya gidiyorum. Mila Kanal 7 stüdyolarında vermeye hazırlanıyor. Hellfire ve adamlarından, bu saldırıyı gerçekleştiren serserilerin izini sürmelerini istedik.

küçük bir teşekkür kartı gönderebilmek için yargıçla birlikte çalışıyoruz. Kartal olduğumuzu bile bile bize neredeyse kendi sahamızda saldırdılar."

Kartal-göz başını sallar. "Şu ana kadar seninleyim."

"Şey, bizi tekrar aradı. Görünüşe göre ödül panolarında insanlar için bir çağrı yapılmış, çok para değerinde acele bir teklif. Oğullar bunun şüpheli olduğunu düşünmüş, bu yüzden kokusunu almışlar ve hedefin stüdyo olduğunu öğrenmişler. Kim bilir kimler ortaya çıkmadan önce oraya gitmeliyiz. Birileri haberi yaymış ve onu sağ salim çıkarmak için üçümüzden çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Kartal-göz düşünceli bir şekilde başını sallar. "Pekala, yapmamız gereken-"

"Faith de orada," diye ekliyorum. Prez her iki durumda da yok değil, ama kızının da başının belada olduğunu bilmenin zararı olmaz.

"Orospu çocuğu," diye . "Neye ihtiyacımız var?"

"Gücü yeten herkes," diyor Mack. "Bu lanet olası bir karmaşa olacak. Yargıç Kincaid'i de görmeliyiz. Bahse girerim Snark nerede olduğunu bulabilir."

Kartal-göz başını sallar. "İyi düşünmüşsün. Subayları çağıracağım. Bulduğunuz çocukları toplamaya başlayın. On dakika içinde ortak salonda toplanın." Bir düğmeye basıyor ve yerleşkede hızlı bir alarm çalıyor.

Mack ve ben endişeli bakışlar atıyoruz. Atlara binip stüdyoya gitmeden önceki her dakika çok fazla gibi geliyor. Her ne oluyorsa, orada olmamız gerekiyor. Kahretsin, çoktan başlamış olabilir. Ortak salona doğru koşarken, kardeşler çoktan içeri doluşmaya başladı. Kartallar bir kez harekete geçti mi, her şey çok hızlı olur. Telefonumu çıkarıp Mila'ya dokunuyorum.

Çalıyor, çalıyor ve lanet olası çalıyor.

Scraper'a geçiyorum. Aynı lanet şey. Kahretsin, çoktan düşmüş olamazlar. Bull'u deniyorum ve üç bip sesinden sonra, diğer uçta onun sesi var. Hoparlörü açıyorum. "Buraya gelin," diye başladı. "İçeride barikat kurduk ve Scraper bir tane düşürdü, ama bu piçler hayır cevabını kabul etmekte gerçekten çok kötüler."

Sikeyim.

"Kulüp geliyor kardeşim. Sadece . Ve lanet olsun... Mila'yı güvende tut."

"Herkesi güvende tutuyorum. Hemen buraya gel." Arka planda silah sesi gibi yüksek bir çatırtı duyulur.

" kalın. Olabildiğince çabuk orada olalım. Hepimiz." "Lanet bir randevuya benziyor." Telefon sustu.

Mack kafesteki bir hayvan gibi hırlıyor. "Her birini öldüreceğim o piçlerin. Beyinlerini uçurun." Genelde çabuk sinirlenen Scrapper'dır ama Mack sinirlendiğinde gerçekten çok sinirlenir.

Kilise hızlı bir iştir. Oradaki herkes telefon çağrısını duydu. En son gelenlerin yeri hemen dolduruluyor. Snark evin güvenlik kamerası görüntülerinden Yargıç Kincaid'in evde olduğunu teyit eder. Kartal Göz, Temizlik Ekibi ve Uyumsuzlar'ı ona göz kulak olmaları ve gitmediğinden emin olmaları için görevlendirir. Bir sonraki emir için nefes almaya vakit bulamadan kapıdan çıkarlar.

Basitçe bir komut, "Atlara . Çığlık Atan Kartallar biniyor."

MILA

BİR PATLAMA DAHA OLUYOR ve ben yine çığlık atarak Mad Dog'un bize kalkan olması için yan yatırdıėı masaların arkasına saklanıyorum. Gerçekten pahalı bilgisayar ekipmanlarına benzeyen Őeyler yere dūŐuyor ama endiŐelenmemiz gereken daha būyūk Őeyler var. Neden tek bir mola bile veremiyoruz?

Faith yanımda, beni yere yatırmak için elini başıma koymuş. "Kendini açığa ıkarma. O kapı sonsuza dek dayanmayacak."

"Biliyorum. Alakgōnūllūlūk. Bana bakıcılık yapacaėına kendin için endiŐelen. Eėer benim yūzūmden incinirsen..."

"Bana bir olmaz. Neredeyse tūm hayatım boyunca motorcularla yaŐadım." Yanını dūrtüyorum. "Bu seni kurŐun geçirmez yapmaz."

Kulaklarımız ınlamayı bıraktığında Bull, "Kartallar yolda," diye bağırıyor. Scrapper ve Mad Dog'la birlikte kapıya barikat kurmak için bulabildiği her Őeyi kapının Őnūne yığıyor. "Onlar gelene kadar dayanmalıyız."

Bu bize hemen yardımcı olmuyor ama Mack ve Reaper'ın geleceğini bilmek beni biraz da olsa iyi hissettiriyor. Nefes almaya odaklanıyorum. Bunu atlatacağım. Hepimiz kurtulacağız.

"Burada sıkıŐıp kalmaktan nefret ediyorum," diye yakınıyorum ve bunu yaparken kendi sesimden nefret ediyorum. "Őzūr dilerim. Sızlanmanın sırası değil."

Faith başını sallar. "Sorun değil. Ben de nefret ediyorum. Ama merak ettiğim Şey bizi burada bulacaklarını nasıl bildikleri. Biri ağzından kaçırmıŐ olmalı."

Odaya bakarken baŐımı salladım. Bir sūrū ekip var. Ella diėer masalardan birinin arkasında, makyajımı yapan adamla bir araya toplanmıŐ. Bazı teknisyenler stūdyoda barikat kurmuŐ. Burada on-on beŐ kiŐi var. Bu bir hata mıydı? Bir haber kuruluşunda bu iŐin içinde olan insanlar olduėunu hayal etmek o kadar da çılgınca deėil. Eminim biz sadece

yüzey. Asıl soru, kimdi o? Kimse yaka kartında 'hain' yazarak ortalıkta dolaşmıyor.

"Belki kim olduğunu bulabiliriz? Bir şekilde?"

"Artık bunun bir önemi var mı? Sadece gözlerimizi açık tutmalıyız ki kimse bizimkileri şaşırtmasın. Ya da aslında... belki..." Telefonunu çıkarıp FixerUppers hesabını açıyor.

"Şimdi mi?"

Bana gülümsüyor. "Hadi ama, Bayan Araştırmacı Muhabir. Zamana ayak uydurmak zorundasınız. Eğer çok sayıda insana ulaşabileceğiniz bir kanalınız varsa, canlı yayına geçme zamanı gelmiştir." Kamera simgesine dokunuyor. Sanki yanıt olarak başka bir şey patlıyor ve kapı barikatı sallanıyor. Dışarıda ne haltlar dönüyor?

Yardım zamanında gelecek mi?

Faith bana el sallıyor. "Buraya gel."

O selfie kamerasını bize doğrulturken ben de yanına sıkışıyorum. İzleyici sayımı çoktan başladı. Eminim fiziksel iş yapan yarı çıplak motorcular olmadığımız için kafaları gerçekten karışmıştır. Beklediklerinden daha fazlasını elde etmek üzereler.

"Hey, tüm Screaming Eagles hayranları. Size şu anda FixerUppers'ın yaptıklarını gösteremediğim için üzgünüm ama daha büyük bir şey oluyor ve bunu görmezden gelmemek için canlı yayın yapıyoruz. Bu yayını paylaşabildiğiniz herkesle paylaşın, çünkü bu çok büyük bir olay! Çılgınca şeyler görmek üzeresiniz." Telefonu biraz çevirerek barikatları ve nasıl gizlendiğimizi gösteriyor. "Bu bir tatbikat değil çocuklar. Motorcular bu kokuşmuş şehrin sunduğu en iyi yolsuzlukla çatıştığında böyle olur." Sözlerini vurgulayan bir patlama sesi daha duyuldu.

Rakamlar yukarı doğru yarışıyor, daha hızlı ve daha hızlı. yayılıyor olmalı ve sahte olduğunu düşünseler bile, herkes eski moda bir çöplük yangınının içinde.

"Hadi Mila, bize işin iç yüzünü anlat. Neler oluyor?" Telefonu bana doğru çeviriyor.

Ne? Ben mi? Ben mi? Sanırım buna hazırım. "Um... şu anda Kanal 7 Haber Stüdyoları'ndayız, size tüm hikayeyi ama sadece tüm hikayeyi veren kanal." Telefon numaralarını hatırladığım için biraz etkilendim. "Haberlerde patlayacak, belediyemiz ve yerel yönetimdeki ciddi yolsuzlukları ortaya çıkaracak bir ifşaat üzerinde çalışıyorduk. Rüşvet, cinayet, saldırılar, bozulan adalet, isyanlar. Her şey elimizde." Faith'in elinden telefonu alıyorum, böylece kamerayı kapıya doğrultabiliyorum. "Ve birileri bizi durdurmaya karar verdi. Kapıyı kapattık ama içeri girmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Bir şey kapıya çarparak ahşabı parçaladı. "Bu noktada polise güvenebilir miyiz, onu bile bilmiyorum. Bu şimdi, bu canlı ve bu tehlikeli."

İnsanlara başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Profesyonel kalmak mı yoksa yardım için çılgık atmak mı daha çok dikkat çeker? Eğer insanlar kanunsuz davranmaya karar verirse, daha fazlası zarar görecektir. Polis gelirse, kimin tarafını tutacaklar? "Lütfen bu haberi yayın ama mesafenizi koruyun. İnsanlar silahlı ve kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Faith telefonu benden kapıyor ve kamerayı koruyucularımıza doğrultarak görevi devralıyor. "İyi haber şu ki Çılgık Atan Kartallar bizi korumak için buradalar. Sizi tanıştırmama izin verin. Scrapper adını yumruklarıyla bir katil olduğu için aldı. Bir kavgadan geri adım atmaz ve şu anda da atmayacağı kesin. Boğa, o bir boğa gibi inşa edilmiştir. Şu gövdeye bakın bayanlar. Vegan olduğuna inanabiliyor musunuz? Proteinlerinizi alır ve kendinizi nasıl geliştireceğinizi bilerseniz, siz de etsiz bir canavara dönüşebilirsiniz." Yüzünü buruşturuyor. "Bu berbattı. Bull'la gideriz. Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Lanet olası bir kuşatmanın ortasında nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?" Fısıldıyorum. Deli mi yoksa bu sosyal medya işlerinde o kadar iyi olmadığım için kıskanıyor muyum bilmiyorum.

Omuz silkiyor ve devam ediyor. "Peki ya şuradaki? Bu Mad Dog. Bir şeye dişlerini geçirdi mi, ya o şey ölene ya da kendisi ölene kadar bırakmaz. Aranızda onun gibi olmak isteyen var mı? Ben çoktan kapılmamış olsaydım, kesinlikle isterdim!"

Ella koşarak geldi. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz? Bu bizim özelimiz."

Ona öyle bir bakıyorum ki, başımızın ciddi bir belada olduğunun farkında mı acaba? "Eğer ölürssek ayrıcalıklı olmanın bir anlamı kalmaz!"

Faith telefonunu çeviriyor, böylece Ella da fotoğrafa giriyor. "Bunu bir ortak çalışma ya da crossover ya da nasıl adlandırmak istersen öyle yapacağız. Hemen başlayın. Şu andan daha iyi bir zaman yok, çünkü birazdan ölebiliriz."

Ella'nın koyu ten rengi bile bu düşünceyle sararıyor ama kendini çabucak toparlıyor. Hemen haber spikeri sesine bürünüyor. "Merhaba. Ben Kanal 7'den Ella Washington. "FixerUppers'a" -alttaki hesap adına göz atıyor- "neler olup bittiğini anlamaya çalışırken mekanlarını benimle paylaştıkları için teşekkür ederim. Bu önemli bir haber ve eğer... eğer durum gerçekten vahim bir hal alırsa bunun ortaya çıkmaması riskini alamayız. Yetkililer arandı ve güvenilir bir kaynaktan yardımın yolda olduğunu öğrendim. Herkesin Kanal 7 stüdyolarından uzak durması gerektiğini tekrarlamak istiyorum. Yaşanmakta olan durum tehlikeli, kontrolsüz ve bir tür kuşatma altındayız. Lütfen evde kalın ve güvende olun. Bırakın bununla yetkili makamlar ilgilensin."

Faith telefonu geri çeker. "Ve bu arada, Screaming Eagles'daki en seksi motorculardan bazılarının çalışmalarını göreceksiniz, kim-"

Devasa bir şey kapıya çarparak menteşelerini koparıyor ve barikatın büyük bir kısmını geriye doğru fırlatıyor. Enkaz masamızın kalkanına çarparken çığlık atıp eğildik.

Faith geniş gözlerle kameraya bakıyor, toz ve duman sızıyor. "İşler ciddileşti."

MACK

Elliden fazla motosikletin gürültüsü şehrin sokaklarında bir aslan sürüsünün geçişi gibi yankılanıyor. Bu gümbürtü beni rahatlatıyor, sayıca fazla olmanın verdiği güven duygusuna kapılmamı sağlıyor ve aksiyondan önceki gerginliğimin bir kısmını alıyor. Eagles ve bir MC'de olmak hakkında sevdiğim çok şey var, ancak hiçbir şey çelik ve kauçuktan yapılmış bir ata binme hissinin yerini tutamaz. Screaming Eagles'ı hiç olsaydım bile, yine de bunu yapıyor olurdum.

Kartal-göz haklı. Herkese bu iş için çok yaşlandığını söyleyip dursa da, içinde her zaman bir operasyon daha yapma isteği var gibi görünüyor. Bir gün çökecek ve o zaman bile bırakacağından şüpheliyim. Yanındaki King'in bir gün görevi devralması için uğraşıyor ama ne zaman bunun yakında gerçekleşeceğini düşünsem Prez hepimizi yanıltmaya devam ediyor. Umarım önümüzdeki yıllarda da bizi haksız çıkarmaya devam eder.

Blackworth'a giden köprüyü geçiyoruz. Burası Giordano bölgesi, ama saldırdığımızı düşünmemeleri için birinin önceden haber verdiğini varsayıyorum. Bugünlerde aramız iyi, ama eğer kaçınabilirsen mafyayı şaşırtmak istemezsin. Ve ihtiyacımız olan son şey daha oraya varmadan bir silahlı çatışmaya girmek. Yine de daha dik oturuyorum ve gözlerimi dört açıyorum.

Daha hızlı gitmek istiyorum. Bu bölgeden çıkmak, tabii, ama Mila'nın olduğu yerde olmak istiyorum. Bu sıradan bir yolculuk değil, hem de hiç değil ve lanet olsun, gazı sonuna kadar açmak istiyorum. Ama biz bir ordu olarak daha güçlüyüz ve elli kişi birden yola çıkarsak kesinlikle işleri berbat ederiz.

Reaper sağımda, eski aracı yeniden inşa edilirken kiralık bir araca biniyor. Scrapper'ın solumda olmasını özlüyorum ama o Mila'nın yanında ve onun için en iyi yer orası. Yakında biz de orada olacağız.

Ya da denerken öl.

Şehir merkezine girdiğimizde adrenalinin yükseliyor. Harekete yaklaşıyoruz ve vücudum bunu anlıyor - tam ortasında olmak istiyor

Bunun. Birisi kadınıımızı tehdit ediyor ve onu güvende tutmak için gerekirse tüm dünyayı yakarım.

Ve sonra oradayız. Stüdyolarının önündeki Kanal 7 otoparkının girişini koruyan büyük ferforje demir kapılar menteşelerinden sökülmiş. Kızımız için gelen her kimse dalga geçmiyor.

Ne yazık ki onlar için, ben de değilim.

Kanal 7 binası küçük bir gökdelen. Katların çoğu karanlık ama önünde park etmiş tonlarca araç var. Bu işi kim başlattıysa küçük bir ordu çağırarak kadar para harcamış. Organize olmasalar bile yine de tehlikeliler. Çılgık Atan Kartallar düzeni, ucunda Kartal Gözü olan kükreyen bir yılan gibi ön girişe saldırıyor. Hepsi de sert yüzlü ve bellerinde silahları olan tehlikeli adamlar olan kardeşlerim, biz yayılırken motorlarını yavaşlatıyorlar. İçeride saklanmak için çırpınan insanlar görüyorum. Buna bir kuşatma muamelesi yapmamız ve Mila'nın bulunduğu yere onu dışarı çıkararak kadar çabuk ulaşmaya çalışmamız gerekecek.

Sağımda bir mermi havada çılgık atıyor ve sonra oyun başlıyor.

Ben ve Reaper otoparklar arasındaki beton bariyerin diğer tarafına geçip kendimizi yere atıyoruz ve demir çekerken siper alıyoruz. Bariyerin üzerinden ateş eden birini arıyorum. İki kat yukarıdaki bir pencerede bir gölge var, pompalı tüfek kaldırıyor gibi görünüyor. Umarım haklıyım. Tetiği çekiyorum, namlu yaz gecesinde parlıyor. Cam kırıldı ve biri çılgık attı. Tetikçi gözden kayboldu. En azından temas kurmuşum gibi görünüyor, ama içeri girmeliyiz.

"Hazır mısın?"

"kadar," diye yanıtlıyor Azrail. "Hadi dans edelim."

"Önden buyurun." Bariyerin üzerinden atlıyoruz ve eğri büğrü koşuyoruz. Mermiler ayaklarımızın etrafındaki çakılları tekmeliyor, ama polisler ön tarafa bir sürü araba park etmişler ve biz girişe hücum ederken bizi koruyorlar. Bu, boktan bir yargıçtan beklediğimden daha fazlası. Peki bunu kim organize ediyor?

Mila güvende olana kadar açıkçası umurumda değil ama eninde sonunda bu sorulmaya değer bir soru olacak.

Tüm kulüp ileri atılır, bazı mangalar koruma sağlarken diğerleri koşar, sonra yer değiştirir. MC'de çok sayıda eski asker var ve bu belli oluyor.

Havaya uçurulmuş olan ön kapılardan içeri giriyoruz. Bull'la konuşurken arka planda patlamalar olmasına şaşmamalı. Siktir, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Gürültülü bir çatırtının ardından yüzümün yanından geçen bir silah sesi duyuldu, o kadar yakındı ki sakalımı yırttığını hissedebildiğime yemin edebilirim. "Koru beni!" Bağırıyorum ve mermer bir sütunun arkasına atlıyorum.

Stüdyonun ilk katı devasa bir resepsiyon alanı. Zemin mermer, tavan mermer, sütunlar mermer. Resepsiyon bile mermerden. Benim tarzım değil ama eminim çok pahalıdır. Oda neredeyse bir arena gibi inşa edilmiş, her tarafta farklı alanlara ya da asansörlere çıkan merdivenler var.

Koyu renk giyimli bir adam bir tezgâhın arkasından diğerine atlamaya çalışıyor, kesinlikle bizimkilerden biri değil. Reaper'ın silahı bir kez havlıyor ve adam yepyeni bir yöne doğru geriye savrulurken çığlık atıyor. Silahı yerde takırdıyor ve onu geri almak için ayağa kalkacağını sanmıyorum. "İyi atış."

"Nereye gidiyoruz?" "Hiçbir fikrim yok. Aramayı deneyeceğim."

"Gözümü dört açacağım."

Mila'yı deniyorum ama cevap yok. Scrapper ve Bull da aynı şekilde. Hay sikeyim. Faith'i deniyorum. Ama şarjı bitmiş gibi hemen kapanıyor ve bende de Mad Dog'un numarası yok. "Hiçbir şey yok."

Telefonum çalıyor. Mila'dan. Sadece bir mesaj. FixerUppers. Ne oluyor lan?

Her ihtimale karşı uygulamayı açıyorum.

Ve lanet olası bir canlı yayın bul.

MILA

"FAITH, DUCK!" Çığlık atıyorum.

Kendini yere atıyor ve bir an sonra silah sesleri duyuluyor. Birkaç tavan döşemesi yerinden sökülerek arkamızdaki zemine çarpıyor. "Lanet olsun, çok yakındı," diye titreyerek nefes alıyor.

Telefonu düşürdüğü anda yakalıyorum ve neler olduğunu göstermek için kullanıyorum. İzleyicilerin sayısı on binleri buldu, umarım kendi ölümlerimizi yayınlamak üzere değildir. Hiç değilse bu koşullara aykırı olmalı.

"Çocuklar," diyorum ekrana doğru, arkamızdaki kapılardan geriye kalanları görebilecekleri şekilde nişan alarak. "İzliyor musunuz bilmiyorum ama üçüncü kattayız. Batı... batı mı?" Hızlıca başını sallayan Ella'ya bakıyorum. "Batı stüdyosu. Kapıyı kırdılar ama Scrapper, Bull ve Mad Dog şimdilik onları dışarıda tutuyor. Ama acilen yardıma ihtiyacımız var, yoksa buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek. O yüzden... lütfen acele edin?"

Bir kurşun daha ve telefonun üstünü sıyrıp elimden düşürüyor. Faith telefona atlarken şaşkınlıkla çığlık atıyorum. "Bir şey yok!"

Hiçbir yerimin dışarı çıkmadığından kesinlikle emin olarak kığımın üstüne düşüyorum.

"Mila!" diye bağıyor Scrapper. Çığlığımı duymuş olmalı.

"Ben iyiyim, ben iyiyim!" Ben bağıyorum.

"Eğer bundan kurtulursak, adamlarımla bir tur performans değerlendirmesi yapmak için motorcularınızı ödünç alabilir miyim?" diye feveran ediyor Ella. "Burada olacağımızı başka kimse bilmiyordu ve ben de iyi bir ekip seçtiğimi sanıyordum. Belli ki birileri konuşuyor ve bu benim katlanacağım bir şey değil."

"Eminim seve seve yaparlar," diye onaylıyorum.

"Kızlar, gitmeliyiz," diye bağıyor Bull, bu sırada Mad Dog enkaz halindeki kapıdan birkaç el ateş ediyor. "Buradan gidebileceğimiz bir yer var mı?"

Faith ve ben Ella'ya bakıyoruz. Bilen biri varsa, o da odur.

Dudaklarını ıslatıyor. "Eğer o kapıdan çıkabilirsek, sola ayrılan koridor bir ofis kanadına açılıyor. En azından orada saklanacak çok yer olabilir. Eğer şanslıysak yangın merdiveninden çıkabiliriz."

Scraper sırtıyor. "İyi düşünmüşsün. Bir açıklık yaratmaya çalışacağız, tamam mı? Herkes buraya gelsin ve kaçmaya hazırlansın."

Alçakta durarak, Scraper'ın arkasındaki kapı çerçevesinin hemen yanında durana kadar duvarları takip ediyoruz. Bull ve Mad Dog diğer taraftalar ve Scraper iki eliyle taşıyabileceği kadar büyük bir yangın söndürücü bulmuş.

"Hazır mısın?" diye bağıyor. "Hazır olsan iyi olur."

Yangın söndürücüyü kapıdan içeri fırlatır. Hemen bir silah ateşlenir ve ardından tüm koridor yoğun beyaz dumanla dolar.

"Gidin," diye bağıyor Bull ve koridora doğru birkaç el ateş ediyor. Gidiyoruz.

Önce ben kendimi içeri atıyorum, Faith ve Ella da peşimden geliyor. Arkamızda, mürettebat bizi yakından takip ediyor. Kolumla yüzümü kapatıyorum, yangın söndürme tozunu çok fazla solumamaya çalışıyorum. Biri öksürüyor, bir silah patlıyor ve biri küfrediyor. Umarım bizden biri değildir. Kontrol edecek zaman yok.

Hayatım buna bağıymış gibi koşuyorum, çünkü öyle. Tanrım, umarım tüm bunları araştırarak doğru şeyi yapmışımdır. Ve umarım kendimi ve başkalarını öldürmem.

Buluttan dışarı fırlıyoruz ama koridorun sonundaki kapı ağır görünüyor ve kapalı. "Devam et," diye bağıyor Ella. "Anahtar kartım var."

Geçmesine izin verdim ve o da kapının yanındaki okuyucudan geçti. Kodu için birkaç kez hızlıca dokundu ve kapı açıldı. Tanrıya şükür. Ben iterek açtım, Faith, Ella ve ekip de onu takip etti. Sonra kapıyı açık tuttuk, motorcu korumalarımızı bekledik ve dumanın içinden gelen silah seslerini duymamazlıktan gelmeye çalıştık.

Söndürücü dumanı yayılmaya devam ettikçe, görmek gittikçe zorlaşır.

"Scraper!" Bağırıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? "Bu taraftan! Hadi!"

"Umarım bunu görüyorsunuz," diyor Faith arkamdan, muhtemelen telefona doğru.
"Kahramanlarımızın dışarı çıkmasını bekliyoruz-"

Bull, Mad Dog'u da peşinden sürükleyerek dumandan dışarı fırlar. "Çekil yolumdan!"

Geçebilmesi için kenara çekiliyoruz ve cilalı zeminde bıraktığı kanlı izi görmezden gelmek mümkün değil. Bok, bok, bok. "Scraper nerede?"

Bull'un yüz ifadesi gerginleşir. "Bilmiyorum. Onu dumanda kaybettim. Biri Mad Dog'u stabilize etmeme yardım etsin ki Scraper için geri dönebileyim. İlk yardımda iyi olan var mı?"

Film ekibinden birkaç kişi atlıyor, muhtemelen benim hissettiğim kadar işe yaramaz olmadıkları için mutlular.

"Scraper?"

Ella kapıyı tuttu ve belli ki kapatmak için can atıyor. Önünde durduğumdan emin oluyorum.

"Scraper!"

REAPER

"Tanrım, Mila, külotunu çıkarma, geliyorum!" Faith kamerayı ona doğrulturken Scrapper bağıyor. Duman bulutunun içinden fırlayan bir mermi, arkasından bir duman akımı sürükleyerek kafasını birkaç santimle ısıtıyor.

İşi biter bitmez kapıyı çarparak kapatıyorlar ve ben ve Mack rahat bir nefes alıyoruz. Faith, Mila'nın kendini ona nasıl attığını ve onu korkuttuğu için göğsüne vururken sonraki öpüşme seansını çok ayrıntılı bir şekilde yakalıyor.

Mack telefonu Faith'in akışıyla birlikte sol elinde, silahını da sağ elinde tutuyor. "Onları yakaladığımızda, onu öldüreceğim."

"Ona önce ben ulaşırsam olmaz. , üçüncü kat."

Lanet asansöre binmeyeceğiz, ama merdivenler hemen yanında. Onlara binmeden önce arkamızdaki adamlara el sallıyorum. Preacher, Crash ve Blade, her birinin elinde kötü görünümlü birer bıçakla en yakınımızdalar. "Faith'in FixerUppers hesabını izle, tamam mı? Hani ortalığı yakıp yıktığımız videoları gönderdiği hesap. Yayın yapıyorlar. Yayılın. Bina istila edilmiş durumda ama gideceğimiz yer üçüncü kattaki ofisler."

Adamlar başlarını sallayıp emirler yağdırmaya başlıyor. Bazıları telefonlarını çıkarıp, alabildikleri kadar rehberlik için yayını kullanıyorlar. Merdivenlerden yukarı koşmaya başladığımızda bile binanın etrafından silah sesleri geliyor. Kartallar paralı askerlerle çatışmaya girdi ve onlara kadınlarımız için gelen şerefsizlerle nasıl başa çıkacağımızı göstereceğiz.

Mack ve ben önden gidiyoruz, onları Screaming Eagles'ın sağlıklı bir kısmı takip ediyor. Umarım askerler hazırlıklıdır, çünkü bir sürü kızgın üye ve bir sürü yüklü donanım onlara doğru geliyor.

İkinci kat, üçüncü kat ve sonra merdiven boşluğundaki kapıdan bakıyoruz. Birkaç adam oradaydı ve iki silah sesi duyduktan sonra

Değil. Umarım Kanal 7 kapılarındaki cama çok bağlı değildir. Eğer öyleyse, daha sonra bize fatura edebilirler. Biz ödemeyeceğiz ama onlar deneyebilirler.

Mack ve ben kapıları iterek açarken odalarımızı temizliyoruz. Birinin yan tarafına tekme attıktan sonra bile iki paralı asker de hareketsiz yatıyor. Mack diğerini ayağıyla devirdi. "İyi atıştı. Hadi gidelim."

Bize yardımcı olacak onca şey varken, asansörün yanında bir ziyaretçi haritası var. Stüdyoyu, solundaki koridoru ve sonra koştukları ofisleri bulmak uzun sürmüyor. "Bu taraftan."

Koridordan aşağı koşuyoruz, silahlarımız hazır. Blade ve Alpha peşimizde, Ripper ve Animal da arkamızdan geliyor.

Koridorlar insan fareler için yapılmış lanet bir labirent gibi. Bir insan neden böyle bir yerde çalışır ki? Burada yaptıkları işle ilgili bir sorunum yok - Kanal 7 bu şehirdeki en dengeli haber kanallarından , ancak çalışanlarınızı böyle büyük bir kutuda saklamaktan daha iyi bir yol olmalı. Bana haftanın her günü açık yol verin.

"Siktir!" Mack labirentin bir köşesinden dönüyor, sonra hemen geri çekiliyor ve onu takip etmemem için kolunu dışarı atıyor. Silah sesleri onun bulunduğu yerin karşısındaki duvarda bir dizi delik açıyor. "Bekliyorlardı amina koyayım."

Kahretsin. El bombası falan getirmeliydik. İşler biraz aceleye geldi.

"Ne yapacağız? John Woo gibi davranıp koridorda ağır çekimde uçmak istiyorum ama hepsiyle aynı anda başa çıkabileceğimden emin değilim."

Mack kıkırdıyor. Köşede sessizlik hakim, bu da muhtemelen bizim tekrar ortaya çıkmamızı bekledikleri anlamına geliyor. Etrafa bakıyorum. Koridorda ofis kapıları sıralanıyor. Bir tanesinin dışında bir mantar pano ve üzerine iliştirilmiş bir takvim var, köşede de birkaç tane yedek var. Birisi sahibine mesaj bırakmak isterse diye sanırım. Tüm iğneleri alıp bir avuç dolusu yapıyorum.

"Ne oluyor lan? Ofis malzemeleri mi?" diye fısıldıyor Blade. Bıçakları hazır ama bu menzilli bir durum.

"Hayır, sadece dikkat dağıtma. Topçular? Hazır mısınız?"

Mack, Alpha, Ripper ve Animal başlarını sallar. Blade sırtıyor. "Bahse girerim önce ben bir tane alırım."

"Bahis yok." Raptiyeleri koridorun aşağısına fırlatıyorum ve duvara çarpıp takırdadıklarında, silahımla öne doğru eğiliyorum. Üç kişiydiler, koridorun diğer köşelerinde kısmen gizlenmişlerdi ama sese doğru eğilmişlerdi. Pimlerin sesiyle birlikte iki el ateş ediliyor ve ardından paralı askerlerden biri boğazına saplanmış bir bıçakla geriye doğru düşüyor. Elimi çoktan hareket ettirdim, tetiği iki kez çektim. Diğer herkes de öyle. Bizi bekleyen diğer iki serseri geriye doğru döndü. Vurduklarımın herhangi birinin bana ait olup olmadığı hakkında bir fikrim yok ama hareketsiz yattıkları sürece bunun bir önemi yok.

Kurtarmamız gereken bir kız var.

Hızlı ama temkinli bir şekilde ilerleyerek sona ulaşıyoruz. Geri kalanımız yönümüzü bulurken Blade mide bulandırıcı bir sesle bıçağını geri alıyor. Koridorun sonunda, havada hâlâ bir miktar yangın söndürücü tozu var ve arkasında, menteşelerinden hâlâ sallanan birkaç parçayla parçalanmış stüdyonun kapısı var. Ama bunu zaten biliyorduk. Bu beni korkutmuyor. Asıl korkutan köşeyi dönünce ne olacağı.

Sanki işaret verilmiş gibi, hem Mack'in telefonundan hem de ileriden bir patlama sesi duyulur.

MILA

KAPI İÇERİ DOĞRU PATLADI, parçaları ofis manzarasına fırladı ve ardından kabaran kara bir bulut geldi. Faith, Ella ve Scrapper'la birlikte arka tarafta saklandığımız için, siper olarak kullandığımız gri bölme duvarının herhangi bir şeye dayanma şansı olduğunu sanmıyorum. Ama umarım en azından bizi bulmaları biraz daha zor olur. Bu, yangın gecesine çok benziyor ama her şeye rağmen Scrapper, Reaper ve Mack'in beni kurtaracaklarına güveniyorum.

Ekibin geri kalanı arazinin geri kalanına dağılmış durumda. Bull ilk yardım bilen insanlarla birlikte, Mad Dog'un kan kaybından ölmemesini sağlamaya çalışıyor. Tanrım, lütfen ölmesine izin verme.

Onu ya da Bull'u tanımıyorum bile, sadece büyük ekrandaki haberleri sevdiğini biliyorum ama onlar Screaming Eagles'ın üyeleri. Scrapper, Reaper ve Mack onları kardeş olarak görüyor. Benim yüzümden öldüklerini düşünmek bile istemiyorum.

"Her şeyi berbat ettim." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama ağzımdan kaçırıldı.

Scrapper, "Aptalca şeyler söylediğin için seni dizime yatırıp dövmem gerekiyorsa, bunu buradan çıktıktan sonra yapacağım, bunu bilesin," diye tıslıyor. "Bunu biz seçtik, sen değil. Şimdi kapa çeneni."

Buradan bakınca kaç kişi olduklarını bilmiyorum ama bir sürü gibiler. Burada sadece Scrapper ve Bull varken pek şansımız olduğunu sanmıyorum ama belki süvariler o kadar da değildir. Keşke biri bana mesaj falan gönderse. Umarım iyi bir nedeni vardır ve kimsenin yayınıımızı görmemiş olması değildir.

"Çok sessiz ol," diye fısıldıyor Scrapper. "Ben onların dikkatini dağıtacağım."

Sonra kabin duvarının etrafından dolaştı ve üçümüzü gerçekten açıkta bıraktı.

Nefesimi tutuyorum ve kulaklarımı zorluyorum. Binanın etrafında silahlar patlıyor. Bu desteğimizin burada olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa binadaki insanları infaz mı ediyorlar? Tanrım, umarım değildir. Ama hiçbiri burada değil, en azından şu anda.

Donuk bir gümbürtü, sessiz bir homurtu ve sonra yine sessizlik. Muhtemelen Scrapper iş başındadır? Onlardan biri bizden birini bulursa çok daha fazla gürültü çıkacağını hayal ediyorum. Kabin labirentinde bir kedi fare oyunu, ama o kadar da sessiz değiller, birbirlerinin yerlerini takip etmek için düzenli olarak birbirlerine çağrı gönderiyorlar. Sayıların verdiği güvene sahipler.

"Carl? Sesini kes dostum." Seslerden biri aniden endişeli geliyor. "Carl!"

Umarım Scrapper'ın bayılttığı adam budur.

"Köşeyi dönünce. , silahlarınızı kaldırın." Yine aynı ses, belli ki grubun lideri. "Hector."

"İşte." Ses Bull ve Mad Dog'dan geliyor. Sonra ani bir çığlık. "Bir tane buldum!"

Ekipten biri, ama onları tanımıyorum. Tanrım, eğer insanlar benim yüzümden ölüyorsa ve ben onların kim olduğunu bile bilmiyorsam, bu ne kadar korkunç bir şey? Onu öldürmemeleri için hüngür hüngür ağlaması bile kalbimi parçalıyor.

"Baltala onu. Tanık yok." "Anladım,

bo-"

Bir silah onu keser, ardından bir gümbürtü ve çığlık gelir. Boğa mı? Olabilir mi?

"Orospu çocuğu. bulun ve öldürün. Kabini devirmeye başla Duvarlar. Buraya oyun oynamaya gelmedik." Emrinin ardından bir duvarın yıkılma sesi duyuldu.

Neredeyse anında, birisi haykırır, "Lütfen beni öldürmeyin! Lütfen! Ben sadece işimi yapıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey söylemeyeceğim. Hiçbir şey görmedim. Yemin ederim." Ardından çaresiz bir hıçkırık geldi. Buna daha fazla dayanamayacağım.

Ayağa kalkıyorum.

"Mila!" diye bağırdı Faith ve Ella aynı anda.

"Ben buradayım. Peşinde olduğun kişi benim. Onlara zarar vermek zorunda değilsin."

Ekibin lideri, kare çeneli ve tam taktik teçhizatlı iri bir adam. Taşıdığı silah bir tankı vurmak için kullanılabilecek gibi görünüyor. Etrafında beş adam var, ayrıca odanın etrafına yayılmış, hala duvarları yıkma sürecinde olan birkaç kişi daha var. Beni gördüğünde acımasızca sırtıttı. "Çok asilsin. Ne yazık ki senin için, maaşımın bir kısmı tanık bırakmamayı içeriyor. Yani işimi kolaylaştırdığın için minnettar olsam da, pek bir şey kazanmadın bebeğim. Buraya işleri berbat etmeye geldik, her kimsen onu bulmaya değil." Tüfeğini kaldırdı ve bana doğrulttu.

"Hayır, yapamazsın-"

Büyük bir patlama sesi duyuyorum ve bunun son olduğundan emin bir şekilde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Düşmemem dışında. Hiçbir şey bana çarpmıyor ya da beni geriye fırlatmıyor. Beynim hala kafatasımın içinde sağlam görünüyor.

Tekrar bakıyorum, tam zamanında ekip liderinin boş gözleriyle bakışlarımı eşleştiriyorum. Hiçbir şeye bakmıyor ama alnından koyu kırmızı bir kan damlası sızıyor. Bir dakikadan fazla olamaz ama yere yığılıp elinde dumanı tüten bir silahla Reaper'ı ve hemen arkasında onu hiç görmediğim şekilde öfkeli görünen Mack'i görene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Üçü arasında sakın olan, mantıklı olan oydu. Sosyal hizmet görevlisi, Tanrı aşkına. Ama bu öldürücü bir surat. Büyük oyuncak ayım bir boz ayıya dönüştü.

Sanırım takım liderini destekleyen adamlar da silahlarını kaldırdıklarında bunu . Ama çok yavaşÇok çok yavaş. Mack bir kükreyle üzerlerine atılıyor, kollarını iki yana açıp dördünü birden deviriyor ve hepsini hücrenin duvarları tarafından gizlenen öfkeli uzuvlar yığınının içine fırlatıyor. "Mack!" diye bağıriyorum ve Faith ile Ella beni durduramadan ileri doğru koşmaya başlıyorum.

Üç adım atmıştım ki kalın bir kol etrafımı sarıp beni bölmelerden birinin içine çekti. Scrapper kulağıma fısıldayana kadar ağzımı kapatan eli tekmelemeye ve ısırmaya çalışıyorum, "Bu kesinlikle bir şaplak, bebeğim. Sana uslu durmanı söylemiştim."

O olduğunu bilmek beni daha çok savaşmaya itiyor. Mack'i tüm o adamlarla nasıl yalnız bırakamayacağımızı anlamıyor mu? Ve ağzımı tuttuğu için ona bir şey söyleyemiyorum bile. Tek yapabildiğim silah seslerini, iniltileri, çığlıkları ve sadece Mack'in tam çıldırma modunda olabileceği bir kükremeyi dinlemek. Scrapper'ın tutuşu demir gibi.

Serserilerden biri köşeden dönerken Scrapper'ın kalın muştalarla kaplı yumruğu tam suratına çarpar. Adam iki, üç adım geriye doğru savruluyor, sonra bir yığın halinde yere yığılıyor. "Kahretsin kızım, seni güvende tutmamı kolaylaştırmıyorsun. şimdi kapa çeneni. Bazıları hâlâ buralarda saklanıyor. Hepsi ön tarafta değil."

Başka kimse bizi bulmaya gelmiyor ama çatışma sesleri yoğun, ta ki aniden durana kadar. Birkaç dakika daha sessizlik oldu ve sonra Reaper bağırdı, "Temiz."

Scrapper yine de gitmeme izin vermiyor. Etrafına dikkatlice bakıyor, emin olmadığı yerlerle arama giriyor ve beni ön tarafa doğru taşıyor. Sonunda beni bırakmadan önce Mack ve Reaper'ın olduğu yere kadar gitmemiz gerekiyor. Burada bir yığın kötü adam var ve onlara çok yakından bakmamak için çok belirgin bir çaba sarf ediyorum.

Kollarımı aynı anda hem Reaper'a hem de Mack'e doluyorum ama muhtemelen aynı anda iki ağaca sarılmaya çalışan bir sincaba benziyorum. Ama umurumda değil. Çatışmalar başladığından beri tuttuğum hıçkırıklar, Mack beni kucağına alıp göğsüne yaslayana kadar bedenimi sarsıyor. Gömleğini tutup kendimi ona bastırıyorum ve içimi tamamen boşaltıyorum.

Sonra üçü de etrafımda, tekrar güvende hissedebilmem için beni sıkıştırıyorlar. Arka planda Faith'e de aynı muamelenin yapıldığını belli belirsiz fark ediyorum. Brunch'ta bana onların isimlerini söylemişti-Alpha ve Blade, sanırım. Ripper'ı kulübe ilk girdiğimde bizi nasıl karşıladığından sonra kesinlikle hatırlıyorum. O zamanlar ondan korkuyordum.

Öte yandan, büyük tabancasının dumanı hâlâ tütüyor ve elinin dışında kan damlayan, gerçekten çok keskin görünen bir kanca var. Tamam, ondan biraz korkuyorum, ama aynı zamanda gözleri yaşlı bir Faith'in ona nasıl sarıldığını görüyorum ve belki de kendi büyük, ölümcül motorcularımla çok farklı olmadığımı fark ediyorum.

Kulüp binasının etrafında gördüğüm ama henüz tanımadığım Eagles'lardan biri "Sanırım tüm bina temiz" diyor. "Diğer takımlardan kendi alanlarının temiz olduğunu söyleyen telefonlar alıyorum. Prez yolda."

Bunu daha yeni söylemişti ki Kartal Göz odaya daldı. "Eğer içinizden biri Faith'in incinmesine izin verirse-" diye tehditkâr bir hırıltıyla başlar.

"Baba! Sorun yok! Ben iyiyim! Buraya gel!" Faith adamlarından kurtulur ve Kartal Göz'ün kollarına atılır. Onu kaldırır ve sarılır. Görmek için sadece bir gözü çalışıyor olabilir ama her ikisinden de gözyaşları akıyor.

Bu arada Ella mürettebatını korur. Mucizevi bir şekilde, biri vurulurken, hiçbiri ciddi şekilde yaralanmaz. Doc ve Emily Mad Dog'a yardım etmek için geliyorlar ve Faith babası tarafından serbest bırakıldığında telefonuyla koşuyor. Telefonu muzaffer bir edayla bana doğru tutuyor, böylece şu ana kadar kaç kişinin yayını takip ettiğini görebiliyorum. Çenem düşüyor ve sonra kameranın bana dönük olduğunu fark ediyorum, bu yüzden beceriksizce el sallıyorum. "Merhaba... Sanırım biz kazandık? En azından bu gece?"

Faith güler ve telefonuyla uzaklaşır, takipçileriyle sohbet eder ve yayını tamamlar. Arkadaşları başlarını sallayıp gülüyorlar ama belli ki iyi olduğu için rahatlamışlar.

Sonunda Ella geldi. "Hepimizin iyi olmasına çok sevindim. Eminim buradan gitmek istiyorsunuzdur. Burada her şeyi Kanal 7 açısından ele alacağım. Senin için bir neden yok-"

"Spesiyali bitirebilir miyiz?" Sözünü kestim.

"İstiyorsun... cidden mi?"

"Birilerinin beni susturmaya çalışmasının bir sebebi var. Bunu bir an önce Bizi başka yollarını bulmadan önce haberlere ve açıklığa kavuşturun."

Bir an düşünüyor ama sonra başını sallıyor. "Kamerayı benim yönetmem gerekse bile."

Mack büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yüzden bir açıklama geleceğini biliyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap, ama şimdi sana haber veriyorum,

tüm bu karmaşa çözülene kadar seni gözümüzün önünden ayırmayacağız. Belki de hiçbir zaman."

Scraper ve Reaper hemen onu destekliyor. "Ölebilirdin amına koyayım," diye çıkışıyor Reaper ve sesi gerçekten kızgın çıkıyor.

"Ve verdiğim sözü unutmadım," diyor Scraper ve gerçekten kızgın mı yoksa beni dizlerinin üzerine atmak için sabırsızlanıyor mu anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Düşüncesi bile kıcımla ağırtıyor ama bu fikirden nefret etmediğimi fark edince de şaşıyorum. Ama bu daha sonra.

"Pekala. Ama beni becermeden önce sistemi becermemiz gerekiyor." Scraper sırtıyor.

"Bu kulağa hoş geliyor."

MILA

Büyük kapının kapısı açıldığında ve Danny'yi altı yıldır ilk kez normal sokak kıyafetleri içinde gördüğümde, kendimi tamamen kaybediyorum.

Güçlü olacağımı ve yanımda destek için adamlarım varken bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Meğer beklediğimden daha da duygusalımış. Danny bana doğru gelirken gülümsediğinde, ona doğru koşarken ve kendimi kollarına atarken gözyaşlarımın arasından zar zor görebiliyorum. Beni sıkıca sarıyor, bir daha asla hissedemeyeceğimi ya da en azından çok çok uzun bir süre hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey.

"Seni özledim, Mini-mi," diyor, boğazı düğümlenerek. Tek özleyen ben değilim. "Buranın dışını bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Sen . Gerçekten başardın."

Gömleğine yaslanıp ağlıyorum. Sadece onun gerçekten orada olduğunu, gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Gerçekten özgür olduğunu.

"Sana kızgın olmalıyım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarıma rağmen hıçkırarak gülüyorum ve başımı sallayarak yüzümü tekrar gömleğine buluyorum.

"Sana yapmamamı söylediğim her şeyi yaptın. Sisteme karşı geldin. Aptalca riskler aldın. Mila, neredeyse ölüyordun." Sesi daha çok bıkkın geliyor ama kızgın olduğu söylenemez. En azından artık değil.

"Sen de öyle. Üzgünüm, değilim."

Derin bir iç çekti. "Güvende olmana sevindim. Beni arkandaki o pisliklerle tanıştırmaya ne dersin?"

"Onlar pislik değil!"

"Küçük kız kardeşimi beceriyorlar, onlara ne istersem diyebilirim."

Son ziyaretim sırasında olanları ona anlattım. Mükemmel bir dünyada olsa hemen serbest bırakılırdı ama sistem, yerel yetkililerin yolsuzluk ve suç işledikleri ortaya çıktığında bile yavaş işliyor. Ve özellikle de incelenen kişi gerçekten bir suç işlemişse. Kimse Mullerby'yi vurduğu videodan bahsetmedi, bu yüzden hepimiz konudan kaçıyor ve Snark'ın tüm kopyaları aldığını umuyoruz. Ben aptal değilim. Bunun daha sonra Danny'nin ya da bizim başımıza bela olacağını biliyorum ama bela peşinde de koşmayacağım.

En azından bir süreliğine.

Onu Mack, Reaper ve Scrapper'ın yanına sürükledim ve tanıştırdım.

Üçünün arasına bakıyor, sonra gülümsüyor. "Mila bana Screaming Eagles MC'den üç motorcuyla birlikte olduğunu söylediğinde çok heyecanlanmadığımı itiraf etmeliyim. Ama sonra bana sizin onun için yaptığınız her şeyi ve hayatta olduğu için üçünüze nasıl teşekkür etmem gerektiğini anlattı. Beni hapisten çıkarabildiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile, yani... Belki de sizin gibi üç adamın ona göz kulak olması daha iyidir. Tek bir kişinin takip edemeyeceği kadar çok işi var."

Herkes güler ve başını sallar.

"Hey!" Yumruklarımı kalçalarımaya koydum. "Aynı fikirde olmak için bu kadar acele etmene gerek yok." "Doğru söylüyor bebeğim," diyor Scrapper, hiç de üzgün görünmüyor.

"Harika." Gözlerimi deviriyorum.

"Bütün bunların en sevdiğim kısmı ne biliyor musun?" diyor Azrail. Merakla

başımı eğiyorum. "Ne?"

Telefonunu kaldırarak bize Yargıç Kincaid'in SUÇLU başlığıyla öne çıktığı Kanal 7 web sitesini gösteriyor. "Tüm suçlardan. Temyiz başvurusu reddedildi ve yakında cezasını çekmeye başlayacak. Dürüst olmak gerekirse, bunun biraz şiirsel bir adalet olduğunu düşünüyorum."

Bu beni gülümsetiyor. "Bunu hak ediyor ama sence o sadece bir günah keçisi mi? Hiçbir zaman bir tür büyük patron beyni gibi görünmedi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Beni konuşturmak için torununu uydurduğunu, sonra da o arabaları peşimizden gönderdiğini biliyoruz, yani inan bana, ona hiç sempati duymuyorum ama yine de." Omuz silkiyorum.

Reaper başını sallıyor. "Temizlik Ekibi onu çukura geri getirdikten sonra... um... onunla röportaj yaptığımızda hemen hemen aynı şeyi söyledi."

Temizlik Ekibi ve Uyumsuzlar, ben TV stüdyosunda kurtarılmakla meşgulken onu bavullarını toplayıp şehirden kaçmaya çalışırken yakaladı. Çukura ikinci kez gitmekten vazgeçtim. Daha fazla şiddet görmek istemedim ve Cenevre Sözleşmesi ile zaten yeterince flört ettiğimi hissediyorum. Sonra onu yetkililere teslim ettiler, onlar için hediye paketi yapılmış ve benim ifşaatımın yayınlanmasıyla güzel bir şekilde koordine edilmişti. Bunun için övgülerin çoğunu Ella aldı, ki bu benim için sorun değil. Sanırım bir süre yabancılar tarafından fark edilmemek beni daha mutlu edecek.

Mack, Danny'nin dikkatini çeker. "Artık dışarıda olduğuna göre, planın nedir?"

Danny duraksar, ifadesi ağırlaşır. "Bu gerçekten iyi bir soru. Bunu pek ya da en azından serbest bırakılacağımı öğrenene kadar düşünmemiştim. Bunu çözmek için otuz yıldan fazla zamanım kaldığını sanıyordum." Etrafına bakışından bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamadığı belli oluyor. "Koşarak gelip bunun sadece bir hata olduğunu söylemelerini ve beni tekrar içeri almalarını bekliyorum."

"Pekala, ne olduğunu anlayana kadar Mila için hazırladığımız odada kalabilirsin," diyor Reaper. "O duvarların yanlış tarafında zaman geçirmiş biri olarak, onlarla aramıza ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi. Hadi seni buradan çıkaralım."

Reaper'ın yeni bisikleti bir mucize. Nehre girmeden önce sahip olduğundan bile daha çok seviyorum. Siyah süslemeli koyu kırmızı degrade, karanlık, şeytani ve gizemli görünüyor. Bir panter gibi mırıldanıyor, rahat bir arka koltuğu var ve her fırsatta ona binmek istiyorum.

Onun yerine Danny'ye teklif ettiğinde biraz kıskandım. "İşte, arkaya atla. Mack eşyalarını heybelere koyacak, Scrapper da Mini- mi'yi alacak." Bana sırtıyor, lakabım hoşuna gitmiş.

"Nuh uh. Bana ne isterseniz diyebilirsiniz ama bu lakap Danny'ye özel. Anlaşılsın diye söylüyorum." Scrappers'ın bisikletine tırmanıyorum ve kollarımı onun güçlü bedenine doluyorum. Hiç zor olmadı, bunu kabul ediyorum.

Ve sonra eve gidiyoruz.

MILA

Görünen o ki, çocuklarım duvarları yıkmakta olduğu kadar örmekte de çok iyiler. Yeni dairemin eski dairemin olduğu yerde olmasını hiç beklemiyordum ama bina onarıldı, alt kattaki Eagles' Roost yakında yeniden açılmaya hazırlanıyor ve biz de şimdiden yeni yerimizi döşemeye başladık. Hatta bu gece ilk kez burada uyuyacağız, tabii taze boya kokusu çok bunaltıcı olmazsa.

Yeni yatağı denemek için sabırsızlanıyorum.

Çocuklar yeni dairenin iki katından daha büyük olması için yeterince duvar yıktılar, ki dördümüz de burada yaşayacaksak bu iyi bir şey. Kulüpteki diğer grupların bazılarında ipuçları olarak, dördümüzün keyifle uyuyabileceği kadar büyük bir yatağı olan bir ana yatak odası yaptık, ancak aynı zamanda kendi başımıza biraz zaman geçirmek isteyebileceğimiz geceler veya birinin kendini iyi hissetmediği durumlar için bazı ayrı yatak odaları da yaptık. Oturma odası büyük, kocaman pencereleri var ve hem üstten hem de alttan açabildiğiniz panjurlar sayesinde gerektiğinde dairenin içine görüşü sınırlayabiliyoruz. Sehpa da birden fazla kişinin ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam inşa edildi. Scraper bundan emin oldu.

Mutfakta hepimizin yemek yemesi için yeterli oturma alanı ve birinci sınıf aletler var. Banyoda hem bir jakuzi hem de çok başlıklı ve dört kişilik bir duş var. Tüm bu lüksü hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim, ama görünüşe göre bazı seksi motorcular tarafından içeri alınmayı içeriyor.

Ciddiyim. Burada yaşadığım gerçek hayal, şehirde uygun kirali lüks bir daire.

FixerUppers hesabının çekim görevlerini devraldım ve bence birçok izleyici daha fazla balyoz ve daha az boyama ve çekiçleme umuyor olsa da, adamlar bunu gömleksiz yaptıkları sürece, tam olarak alamıyoruz

Şikayetler. Bu daireyle işimiz biter bitmez, üst katta çalışmaya başlayacaklar ve kısa sürede duvarları yıkmaya geri dönecekler.

Artık çocuklarla aramızda kesinlikle bir şey, sadece şakalaşmaktan çok daha kalıcı bir şey olduğu için, ekran başında geçirdikleri zamanı kıskanacağımdan endişeleniyordum ama hayır. Çünkü biliyorum ki onlar benim ve kimse aramıza giremeyecek. Dışarıdaki tüm kadınların ağzının suyu akabilir ama mümkün olan her durumda, mümkün olan her pozisyonda siktikleri kişi benim.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım, bu yüzden bu hesap sadece biraz övünme şansım.

"Hadi Mack, seni esnek çalışırken görelim, ha? Bayanlara bir gösteri yap." Karşılığında aldığım bakış şüpheliydi, ama telefonu elimden almak için yaklaşan Reaper'dı.

"Hey, geri ver onu. Hâlâ kayıttta!"

Telefonu bana çevirdi. "Sadece kızların gösteri yapması biraz haksızlık. Kameraman da gerçekten çok tatlı." Duraklıyor, bir saniye düşünüyor, sonra telefonu kendine çeviriyor. "Bununla birlikte, onunla uğraşan herkesi öldürürüz, bu açıklığa kavuşsun. Bakın ama dokunmak yok, temas yok, takip etmek yok, hiçbir şey yok." Boştaki eliyle işaret ve uzun parmağıyla bir V işareti yapıyor, ardından V'yi gözlerine ve ekrana birkaç kez doğrultuyor, klasik bir "Gözüm üzerinde" hareketi.

"Azrail! Seyircilerimizi öldürmekle tehdit edemezsin!"

"Sadece beklentileri belirliyorum." Elini uzatarak yanına gelmemi işaret etti. Geliyorum ve beni kollarına çekiyor, böylece birlikte telefona bakıyoruz. "Ve belki birkaç hayranını biraz kıskandırmak, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Aslında ne demek istediğinden emin değilim." Ya da en azından ben emin değildim, ta ki eli yanımdan kayarak atletimin üzerinden göğsümü avuçlayana kadar. Altımda spor sütyenim var, yani bir şey göstermiyorum ama yine de. "Reaper!"

"Bana bak." Emir açıktı ve ben de tam zamanında dudaklarını dudaklarıma yerleştirip beni anlamsızca öpmeye başladı. Elimde değil. Ben de onu öptüm. Nasıl öpmem? Her seferinde olduğu gibi, talepkâr öpücüğü içimde karıncalanmalara yol açıyor.

"Bu özel bir parti mi?" Scrapper kendini resmin içine sokuyor ve ben hava almak için kalktığım anda çenemi kavrayarak ağzımı kendi ağzına doğru yönlendiriyor. Ve sonra beynim otuz saniye içinde ikinci kez endorfinle dolup taşıyor, çünkü bu öyle bir öpücük ki başladığınızda bitirdiğinizde bir şekilde çırlıçıplak ve onun ellerinde macun oluyorsunuz.

Reaper bir adım kenara çekiliyor, bakışlarıma rağmen telefonu bizden ayırmıyor ve Mack'in sırasını alması için yer açıyor. O iri ellerini sırtımın alt kısmına geçirip beni kendine doğru bastırırken ben parmak uçlarımda yükseliyorum. Öpüşmek için boynumu eğdiğimde, belirgin bir kısmının karnıma bastırıldığını fark etmemek imkânsız. Çelik gibi sert. Öpüşürken ona sürtünüyorum ve ağzımın içine doğru gırtlaktan gelen bir inilti ile ödüllendiriliyorum.

Ayrıldığımızda, gümbür gümbür atan kalbim bana ağır nefes aldırıyor. Kameraya bakıyorum, Kanal 7 kuşatması sırasında sahip olduğumuz sayılara tam olarak sahip değiliz, ama kesinlikle normalden çok daha fazla. "Um... Hizmetin hüküm ve koşullarının sınırlarını zorlamaya başladığımızdan oldukça eminim. Sırf siz... um..." diye bizi yasaklatmak istemiyorum. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama bunu kamera karşısında söylemek istediğimden emin değilim.

Scrapper gülerek, "Şu anda kapatırsak pek çok izleyiciyi hayal kırıklığına uğratacaksın," diyor. En az Mack kadar sert bir şekilde sırtıma bastırıyor ve eli yavaşça yan tarafıma doğru ilerliyor, atletimi de beraberinde götürüyor. "Hadi, arkama uzan ve fermuarımı aç. Sana meydan okuyorum."

Reaper elinde telefonla yaklaşıyor. "Seni videoya çekmeyi çok isterim. Bazen evde olmuyorsun ve seninle mastürbasyon yapmak neredeyse gerçek bir şey kadar iyi olurdu. Benim porno yıldızım olabilirsin."

"Ne? Ben-"

"Sakın bu cümleyi bitireyim deme," diye kulağıma doğru nefes alıyor Mack, telefonun muhtemelen duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Senden daha güzel birini düşünemiyorum ve aklıma bir sürü lanet insan geliyor."

"Ama-"

"Bebeğim, eğer şimdiye kadar bizim için tek kadın olduğuna ikna edemediysek, yaraların ve her şeyin, daha da çabalamamız gerekecek."

Scraper diyor ve sonra diliyle kulak mememe vuruyor. "Bunun şu anda nereye gömülmesini tercih ederdim biliyor musun?"

Hesabımız kesinlikle yasaklanacak. Binlerce insan beni gerçekten yaramaz şeyler yapmaya ikna eden çocukları izliyor ve rapor edilmememizin hiçbir yolu yok.

Kıvrık işaret parmağını enemin altından geçirip beni ona bakmaya zorlarken, "Yeni evimizde, yeni yatağımızla ilk günümüz," diye düşünüyor Azrail. Altın benekli kehribar rengi gözleri, avını donduran bir avcı gibi beni kendine çekiyor. "Sanırım odaları vaftiz etmeye başlamanın zamanı geldi."

"I..."

Beni istedikleri yere götürüyorlar, tıpkı kukla ustalarının oyuncak bebeklerini istedikleri yere götürmeleri gibi. Yatak odası birkaç gün önce tamamlandı - "her ihtimale karşı" ilk oda olması konusunda ısrar ettiler. Döşenmiş, yatak yapılmış, komodinler ve yatağın ucundaki duvarda büyük bir ayna var. Buna minnettar olsam da, adamların aynanın yeri konusunda çok net fikirleri olduğuna eminim.

Dürüst olmak gerekirse, izleyicilerimizin eğlenmesi için telefon kamerasından da olsa, bütün gün fiziksel iş yapan çocukları izlemekten etkilenmiyor değilim. Bir ara vermeyi umuyordum. Belki canlı yayın olmaz.

Ama sonra Mack yatağın kenarına oturuyor ve beni geniş göğsüne doğru çekerek güçlü kalçalarına yaslanmamı sağlıyor. Çenemi kavırıyor ve beni romanlara konu olacak türden bir öpücük için kendine çekiyor. Kalın sakalları yüzümü gıdıklıyor, yumuşak ve pürüzsüz. Parmaklarımı içine sokuyorum, onu pebildiğim kadar sert öperken parmaklarımın arasından akmasına izin veriyorum. Artık kamerayı neredeyse hiç umursamıyorum.

Dizlerimi yatağa dayayarak ayağa kalkıyorum ve öpüşmeye devam ederken Mack'in başının iki yanından tutuyorum. Bu ona atletimi kollarımın altına kadar kaldırması için yer açıyor. Drtyor ve ben de başımın üzerinden kaldırmasına izin veriyorum. Scraper arkamdan bana doğru eğiliyor, omzuma ve boynuma öpücükler konduruyor. Sonra styenimi yukarı çekmeye başlıyor.

"Bekle!" Konuşabilmek için Mack'ten uzaklaşıyorum. "Cidden yapamayız-"

Reaper bana telefon ekranını gösteriyor. FixerUppers yok, sadece kamera uygulaması var. Gülüyor. "Seni tüm internetle paylaşacağımızı düşünüyorsan, sen delisin, kızım. Ama filme almak? Çekeceğimden emin olabilirsin. Sonra büyük ekrana koyarız ve tekrar sevişirken birlikte izleriz."

Bu oturma odasında, ama tüm odaların vaftiz edilmesinden bahsetti. Büyük bir kanepemiz olmasının bir sebebi var.

Kameraya biraz şüpheyile bakıyorum. "Eğer bu bir yerlerde ortaya çıkarsa..."

"Olmayacak. Utanacak bir şeyin olduğundan değil ama Snark bana şifreli bir depolama alanı ayarladı. Nasıl çalıştığını bilmiyorum ama nasıl kullanacağımı biliyorum ve o bile buna giremeyeceğine dair hayatı üzerine söz verdi. Telefonu kaybedersem ya da şifreyi unutursam, görüntüler sonsuza dek kaybolur. Bu sadece dördümüzün arasında kalacak.

"Bunun için çok düşünmüşsün." Bakışımın tam olarak suçlayıcı olduğunu sanmıyorum ama bir şeyi gerçekten istediğini anlayabiliyorum. Çocuklarla tanışmadan önce böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Yanık izlerimden önce bile çıplak görünme konusunda çoğu kadından daha özgüvenli değildim, ama erkeklerin sizi tamamen kabul etmesinin özgüveninize neler yapabileceği inanılmaz. Sizi soyup bakmaktan, size dokunmaktan, sizi çıldırtmaktan ve sonra büyük, şişman yaraklarını içinize gömmekten başka bir şey istemediklerini söyleyip duran üç erkeğiniz varsa... gardınızı indirmeye başlıyorsunuz. Hatta belki onlara biraz inanırsınız. Ve sonra birdenbire ateşli olmaya başlar.

"Dinle, eğer sen-"

"Beni nasıl istiyorsun?" Sütyenimi çıkarmak için daha kolay erişebilmesi için Scrapper'a yaslanıyorum. "Video fantezin nedir?"

Mack ve Scrapper birlikte kıkırdarken Reaper, "Lanet olsun," diye inliyor.

Sütyenim bir anda yok oluyor ve kamera karşısında ilk içgüdüm göğüslerimi ellerimle örtmek olsa da son anda fikrimi değiştirip onları avuçluyorum, kendimi Reaper'a doğru çeviriyorum ve sanki ona sunuyormuşum gibi tutuyorum. "Görmek istediğin bu muydu?"

Yaklaşırken bir eliyle pantolonunun düğmelerini ve telefonu sürekli bana tutuyor. Dışarı fırlıyor, sert ve damlıyor, kotu hala dar kalçalarına yapışıyor. "Beni emerken bana bak," diye emrediyor, sonra kendini tam önüme koyuyor.

Derinlere doğru. Onunla gözlerimi kilitliyorum ve dudaklarımı yavaşça yalıyorum, bir yandan da göğüslerime masaj yapıyor ve başparmaklarımla meme uçlarımı okşuyorum. Kamerayı tutuyor, böylece ona da bakmak zorunda kalıyorum, ama bakışlarımı onun güzel, seksi gözlerinde tutuyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor. Daha ben dokunmadan siki zonkluyor, tam ucundan küçük, berrak bir damla fışkırıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Mack'in iri elleri kıcıma kayıyor, kucağında hâlâ güvende olduğumdan emin oluyor ve ben Azrail'in titreyen uzunluğunu avucuma almak için uzandığımda, Scrapper göğüs görevini devralıyor. O meme uçlarıma dokunduğunda, sanki onlardan içime doğru elektrik şoku yayılıyor. Ben yaptığımda kendimi gıdıklamaya çalışıyormuşum gibi oluyor ama o yaptığında Mack'in kotunu kendi kotumdan ıslatıp ıslatmadığımı merak ediyorum.

Dilimi çıkardım ve yavaşça, nazikçe Reaper'ın tepesinin altına kaydardım. Ucuyla kalın tepenin üzerinde gezinerek onu nefessiz bırakıyorum. Kokusu baş döndürücü, sarhoş edici ama tadına bakarken göz temasını hiç kesmiyorum. O küçük damla hala ucunda, ama onu ağzıma çekip dudaklarımla sardığımda, dilimin bir hareketiyle onu çıkarıyorum. Sonra yavaşça sallamaya başlıyorum, önce sık, sonra daha derin ve daha derin.

"Bu hayatımda izlediğim en seksi şey," diyor Reaper, sesi şehvetle sertleşiyor, ama geri çekiliyor, böylece ucu ulaşamayacağı bir yere geliyor. "Hadi bebeğim, beni takip et."

Geri çekiliyor, ben de peşinden sürünüyorum, ta ki o yatağa oturup sırtı yatak başlığına dönük olana ve ben de dört ayak üstünde onun sikinin ucunu yalayana kadar. Göğüslerim sarkıyor, böylece kendi kalınlığının ötesinde onları görebildiğini biliyorum. Bunu sevdiğini bilmesem... "Böyle mi?"

"Mükemmel."

Mack bu fırsatı değerlendirerek kot pantolonumu çözüyor ve iç çamaşırlarımla birlikte aşağı çekiyor. Bir an sonra tüm kıyafetlerimiz yere saçıldı ve dördümüz de doğduğumuz günkü gibi çıplak kaldık.

"Telefonu bana ver," diyor Scrapper arkamda diz çökerken. Bugün Azrail kadar talepkâr.

Reaper elini uzatıyor, sonra kaba parmaklarını saçlarıma geçiriyor, böylece hızımı ve derinliğimi kontrol edebiliyor. Yine de gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum ve o da asla başka tarafa bakmıyor. Bu bana bambaşka bir yoğunluk, bir bağlantı katıyor.

"Siktir, sırlıklam olmuşsun," diyor Scrapper. Kalın parmakları çalışkan bir işçinin dokusuna sahip ve bu, dokunuşunun içimde yarattığı sıcak titreşimleri daha da artırıyor. Klitorisimi buluyor ve hızlı bir hareketle beni Reaper'ın etrafında soluk soluğa bırakıyor.

Her ayrıntıyı filme aldığını hayal edebiliyorum. Erkekler bundan gerçekten bu kadar hoşlanıyor mu? Sonra tekrar, Reaper'ı elimle ona birkaç minnettar vuruş yapacak ve ucundan başka bir heyecanlı damla yalayacak kadar uzun süre çekerken, sanırım anlıyorum. Aletleri sertleşmiş ve benim için heyecanlanmışken onları görmeye bayılıyorum. Şu anki gibi.

Bir parmaktan çok daha kalın bir şey bana doğru bastırılıyor ve göğsümün derinliklerinde inlememe neden oluyor. Scrapper acı verici bir yavaşlıkla kendini içime itiyor ve bahse girerim bu kamerada seksi görünüyordur. Sonuna kadar girdiğinde, sert kalçaları kıcıma bastırıyor, aynı yavaşlıkla geri çekiliyor. Kendimi onun kalınlığına yapışmış, onu kayganlığımla kaplamış hissedebiliyorum. arasında, kendimi bir şehvet seli içinde kaybediyorum.

Mack yatağa sırt üstü uzanıyor, böylece başını göğsümün altından geçirip göğüslerimi ağzına alabiliyor. Scrapper boştaki eliyle kalçamı kavrayıp hızlandıkça, aralarında ileri geri sallanıyorum ve bu hareket Mack'in dişleriyle meme uçlarıma yaptığı küçük çekiştirmeleri yoğunlaştırıyor, bacaklarımın arasında biriken erimeye katkıda bulunuyor. Üçünün de mükemmel bir uyum gibi görünmesini sağlayan şey ne?

Telefonu dolaştırıyorlar, Scrapper'ın içime girip çıkmasını, sonra sallanan göğüslerimi, sonra da tüm bu hisler içinde kendimi kaybetmeye başladığımda cam gibi olan yüz ifademi çekiyorlar. Scrapper henüz bitirmemiş olmasına rağmen dışarı kayıyor. Mack'in üzerine binene kadar beni yanlara doğru yuvarlıyorlar ve ben de onun üzerine çöküyorum. Umarım Reaper, Mack beni tamamen doldurduğunda yüzümdeki ifadeyi yakalar ve birlikte sallanmaya başladığımızdaki memnun iniltilerimi yakalar.

Scraper kendini ağızıma sunuyor ve ben de onu en sevdiğim lolipopmuş gibi emerek içime alıyorum. "Siktir, bu çok güzel. Çok güzel," diye inliyor. Sonra geri çekiliyor ve yerini Reaper alıyor. Tekrar yer değiştirmeden önce dilimi ucunun etrafında birkaç kez döndürdüm. Benim için eğlenceli ama onlar için sinir bozucu olmalı. Sonra tekrar, boşalmanın eşiğine kadar alay etmeleri, ama en azından ben iyi ve hazır olana kadar asla serbest bırakılmamaları fikri kendi içinde sıcak.

Reaper Mack'in yanına uzandı ve kendini yukarı kaldırdı. Scraper ve Mack sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp onun sikinin üzerine indiriyorlar. Uzunluğu içime doğru kayarken yatağa dokunmuyorum bile. Ve beni son santim kadar bıraktıklarında, beni tamamen doldururken ellerimi geniş göğsünün düzlemlerine dayıyorum. İçimdeki her bir zerresini hissetmek için kalçalarımı döndürüyorum ve bu çok, çok iyi.

Mack şimdi telefonu almış, beni bir kovboy kızı gibi Reaper'a binerken çekiyor. Etrafımda dolaşp bizi her açıdan çekerken, "Kahretsin, bu harika," diye nefes alıyor. Kamera için kıcımı biraz dışarı çıkardığımdan emin oluyorum.

Scraper arkamdan gelmeden önce komodinin çekmecesini tıkırdatarak açılıyor, sonra kapanıyor. Bir parmağını boynumun arkasından omurgamdan aşağıya, kıcımın tepesine kadar çekiyor. Bu beni ürpertiyor ve Azrail'in sert sikinin etrafında kenetlenmeme neden oluyor. "Bebeğim, yeni bir şey denemek ister misin?"

"Belki mi?" Kalçalarımı gıcırdatıyorum, hareket etmeyi durduramıyorum.

Serin ve kaygan bir şey tam parmağının bana dokunduğu yere iniyor, ardından yanaklarımın arasında kalın bir şekilde kayarken onu kovalıyor. Parmak ucu tam arka deliğimde duruyor ve etrafına masaj yapmaya başlıyor, nazıkçe ama ne düşündüğünü açıkça belli ederek. "Hiç denedin mi?"

Alt dudağımı dişlerimle sıkıştırırken başımı sallıyorum, kalçalarımı döndürüp hissi keşfederken gözlerimi kısıyorum. İçeride değil, ama kaygan dokunuşu hala bu kadar erotik hissedebileceğimi fark etmediğim sınırları ateşliyor. Aklıma Mack'in beni son kez dürttüğü an geliyor. hiç duymadığımdan ya da yalnız bir gecede onunla bir ya da iki sahne izlemediğimden değil, ama hiçbir zaman bir seçenek olarak ortaya çıkmadı. En azından güvendiğim biriyle. En azından şimdiye kadar.

"Nefret ediyorsan söyle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, sonra parmak ucunu tam içime soktuğunda keskin bir nefes alıyorum. Reaper hâlâ önümde tam olarak otururken, sıkı gibi hissettiriyor, ama rahatsız edici değil. İlginç. Yaramaz. Küçük bir inilti çıkardığımda kendime şaşırdım.

Aklıma gelmeden önce biraz daha kayganlaştırıcı sürüyor. "Şişe neden komodindeydi? Bunu sen mi planladın?"

"Belki?" diyor yeni bir şey denemek isteyip istemediğimi sorduğunda kullandığım ses tonuyla.

"Uh huh." Parmakları iyi hissettirmeye başlamasaydı daha çok sinirlenirdim. Farklı ama iyi. Ne kadar çok kayganlaştırıcı sürerse ve ben ne kadar rahatlarsam, o kadar iyi hissettiriyor.

"Düşünüyordum da, eğer hepimiz birden seni alabilseydik..." Bu fikri kafamda bırakıp gidiyor. Seksi bir düşünce. Üç adam, üç seçenek ve hepsi de benim için. Sadece...

"Kulağa çok fazla gibi geliyor." Geri çevirmiyorum, sadece biraz heybetli.

"Bebeğim, üç Screaming Eagles ile birliktesin. Bu her zaman çok fazla olacaktır."

"Sadece... dikkatli git, tamam mı?"

Eğilip kığımın yanağına bir öpücük konduruyor. "Tabii ki. Seni zevkten çılgık attırmak istiyoruz, sıçıp için değil. Seni buna alıştıracאız."

Daha fazla kayganlaştırıcı ve sonra... Sanırım ikinci bir parmak. Daha kalın olduğu kesin ama çok kaygan. Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamak için elimden geleni yapıyorum, sadece olmasına izin veriyorum.

"Aferin kızıma," diyor parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken. " çok seksi görünüyorsun. Diğer bekaletlerini alamadık ama bu bizim bebeğim."

Başımı sallıyorum, biraz gerginim ama hisler şimdi gerçekten daha derin bir şeye dönüşüyor. Daha ilkel bir şeye. Daha sert, daha iyi hissetmek istediğim bir şey. Parmaklarını çektiğinde kendimi tuhaf bir şekilde boş hissediyorum, sanki içimde Azrail varken bile bir şeyler eksikmiş gibi.

Ta ki kalın ve sert bir şey beni dürtünceye kadar. Zaten kaygan ama yine de daha fazla kayganlaştırıcı fişkirtiyor. "Hazır mısın?"

Olabilir mi? Olabilir. Başımı sallıyorum. Adamlarıma güveniyorum.

O kalın. Yani, bunu biliyordum, ama bu şekilde, daha da kalın hissettiriyor. Ama nazik, acele etmiyor, sadece biraz, sonra bekle, sonra biraz daha. Tekrar bekle. Reaper yanlarımı ve kalçalarımı okşuyor, beni okşuyor, cesaretlendiriyor, Scrapper ise kendini çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde içeri sokuyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor. Onun iradesine hayranlık duyuyorum. "Siktir, bebeğim. İnanılmazsın."

Mack de burada. Parmaklarını saçlarımın arasına sokup okşuyor ve ben aynı anda iki erkeğe meydan okurken beni yatıştırıyor.

Başımı eğiyorum ve derin derin inerken tüm ağırlığımı Azrail'in göğsündeki avuçlarıma veriyorum. "Bu... bu iyi hissettiriyor." Ve öyle de. Seksi, yasak, kirli, tüm bu şeyler, ama aynı zamanda genellikle sadece önden hissettiğim, içime yayılan bir sıcaklık. Onun tarafından sarılıyorum, hem gerçek hem de mecazi anlamda dolduruluyorum.

Scrapper'ın kalçaları kıkırmı ittiğinde buna inanmakta güçlük çekiyorum. Kendimi hiç bu kadar dolu, tamamen bağlı hissetmemiştim ama Reaper önde, Scrapper arkada, hayal ettiğim başka hiçbir şeye benzemiyor.

Scrapper omuzlarımı okşarken "Başardın," diyor. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

"Uh huh," diyebildim sadece, bir yandan da derin derin nefes alıyorum. Şu anda inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım.

Scrapper biraz hareket ediyor. "Bu iyi mi?"

Başımı salladım.

Biraz, sonra daha fazla, daha fazla ve sonra içime girip çıkıyor, üstesinden gelebileceğimi asla hayal edemeyeceğim bir şekilde ve çok iyi hissettiriyor. Çok doğru. Ve Reaper da hareket etmeye başladığında, aşağıdan içime doğru ittiğinde, neredeyse çok fazla. Çok yoğun.

Tüm bu hisler, sıcaklık, karıncalanmalar ve biriken her şey, üzerime yıkanan bir dalga gibi yoğun bir zevk salınımında aniden alevlendi. Aralarında çılgılık atarken parmaklarım Azrail'in göğsüne saplanıyor. Ama ben de geri itiyorum, o dalgaların bana çarpmasını sağlamak için bir ritim bulduklarında kalçalarımı onlara karşı sallıyorum.

Tanrım, bu çok iyi.

Başım sarkarken saçlarım etrafımda bir örtü gibi sallanıyor ama Mack onları kenara fırçalıyor. Alnıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Ona bakıyorum ve hâlâ çekim yaptığını fark ediyorum. Her şeyi videoya çekmişler. "Sen lanet olası bir yıldızsın," diyor. "Bir tane daha kaldırıbilir misin?" Doğrulurken, sızan sikini yüz hizasına getiriyor. "Üçümüzü birden alabilir misin?"

Henüz bilmiyorum ama deneyeceğimden eminim.

Ağzımı açarak kendini içeri sokmasına izin verdim. Dudaklarımı onun sıcak etine doğru kapatıyorum ve dilimi başının altına doğru kaydırıyorum. Her şey olup biterken konsantre olmak zor, ama elimden geleni yapıyorum ve odağımı kaybettiğimde, büyük eliyle başımı yönlendiriyor ve yine de ağzımı sikiyor.

Hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

"Kahretsin, uzun süre dayanamayacağım," diye homurdanıyor Scrapper. Nefesi soluk soluğa geliyor ve itişleri düzensizleşiyor.

Ama ben de çok yakınım, tüm vücudum bastırılmış ve serbest bırakılmayı bekleyen bir ihtiyaçla titriyor. Mack, "Henüz değil," diye fısıldamama yetecek kadar uzun süre ağzımdan düşüyor ve sonra onu tekrar tadıyorum.

Reaper göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımı çekiştiriyor. "Bizim için gel, bebeğim. Aramızda patladığını görelim. Bizim lanet seks tanrımız."

Sanki kendimi tamamen bırakma iznim varmış gibi. Çekirdeğimin derinliklerinde kabaran orgazm aniden beni içine alıyor. Mack'in kalınlığının etrafında kükrüyorum, titriyorum ve geriliyorum, kendimi ezici bir zevk içinde kaybediyorum. Tüm vücudum elektrik çarpmış gibi karıncalanıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ben onların arasına girip boşalırken, adamlar yere yığılmamam için beni tutuyor. Onların etrafında kenetleniyorum ve aniden Scrapper "Siktir!" diye inliyor.

Nabızı atıyor ve bu, kalçaları esnerken dişlerinin arasından tıslayan Reaper'ı harekete geçiriyor. Her ikisi de aynı anda içime boşalıyor ve bu beni daha çok . Mack'in uzun iniltisini duyduğumdan daha fazla tadını alıyorum ve refleks olarak yutkunuyorum, üç büyük adamı da aynı anda içime alıyorum, aralarında patlarken bile.

Zaman duruyor, belki bir an, belki de sonsuza dek ve sonra hep birlikte yere yığılıyoruz, ben Reaper'ın üzerindeyim, Scrapper sırtıma yaslanmış ve Mack ağzımdan kayarak yatağa geri oturuyor. Scrapper kayarak dışarı çıktığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Sonunda, Reaper'ın benden düşmesine izin vererek yuvarlandım ve yatağa uzandım.

kalbim yavaşlarken nefes almaktan başka bir şeye konsantre olmuyorum.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye nefes alıyor Azrail.

Birden kalbim yeniden hızlanmaya başladı. "Ne?"

O da biraz şaşırılmış görünüyor ama sonra gülümsüyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

"Hayır bekle, sadece seksten sonra. Bu sayılmaz." Neden karşı koyduğumu bilmiyorum. Aslında etmiyorum. Yani, sanırım bunu bir süredir biliyordum. Kahretsin, şimdi birlikte bir yerimiz var, ama... Bilmiyorum, sadece ilerlemeye devam ettik çünkü mantıklıydı ve hepimiz bunun içindeyiz, ama... neden gerçek kelimeler onu farklı kılıyormuş gibi geliyor? "Yani, ben-"

"Hepimiz seni seviyoruz Mila. Bunun çok açık olduğunu sanıyordum." Scrapper tembel bir parmağını yan tarafımda gezdiriyor, sadece dokunuyor, değişiklik olsun diye seksüel davranmıyor. "Ve bizi seviyorsun, değil mi? Sanırım senin davranışlarından ve bizim davranışlarımızdan bunu anladım ve..."

"Eylem kelimelerden daha yüksek sesle konuşur," diye ekliyor Mack. "Herkes kelimeleri söyleyebilir ama evet, seni seviyorum. Scrapper seni seviyor. Reaper seni seviyor." Birden kuşkulu görünüyor. "Yani-"

"Ne? Hayır! Hayır! Yani evet! Yani bunu hiç söylemedik. Ama-" Birdenbire çok telaşlandım. Çünkü seviyorum. Tabii ki onları seviyorum, ama bu yüksek sesle.

Reaper beni kollarının arasına aldı ve külotumu eriten bir öpücük kondurdu

-Külot giyiyor olsaydım tabii. "Mila, seni seviyorum. Seni sikmiş olsam da olmasam da bu doğru. İzin verirsen hep öyle olacak."

Mack beni Reaper'dan çekip kucağına almadan önce cevap verme şansım bile olmuyor. Belli ki Reaper'ın öpücüğünün tüm gün yaşadığım en iyi öpücük olarak kalmasına izin vermeyeceğine karar vermiş, çünkü bu öpücük dizlerimin bağının çözülmesine ve ayak parmaklarımdan saçlarıma kadar her şeyin karıncalanmasına neden oluyor. "Ben de seni seviyorum. Bundan asla şüphe etme. Şu andan itibaren topraktan başka bir şey olmayana kadar."

Sonrasında olacakları tahmin etmeliydim ama yine de Scrapper beni kendine çekip altına alınca ve beni bırakır bırakmaz pencereden uçup emin olana kadar öpünce şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

Belki de hiç bırakmayacak. "Seni seviyorum Mila. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Anladın mı?"

Beni bıraktığında, aslında uçup gitmiyorum, ama hala çok çıplak, terli ve gülünç derecede seksi olan üç erkeğime de büyük gözlerle bakıyorum. "Tabii ki sizi seviyorum. Üçünüzün de. Bunların hiçbirini beklemiyordum ama..." Başımı sallıyorum, sanki bunu kendime ve buradaki herkese onaylıyormuşum gibi. "Evet."

Bir an sessizlik oluyor, sanki hepimizin söyleyecek sözü kalmamış gibi. Sonra Scrapper yataktan yuvarlandı. "Bu iş hallolduğuna göre, duşu denemek ister misin? Hiç dört kişi için yeterince büyük bir tane olmamıştı."

"Tanrım, evet."

Yaptığımız gibi yoğun bir seanstan sonra kimsenin tekrar hazır olacağını düşünmüyordum, ancak birbirlerini yıkarken suyun altında çıplak olarak birbirine bastırmanın hem yarakların sertliği hem de onları yapıştırmak istedikleri yerlerin kayganlığı üzerinde ne tür bir etkisi olduğu şaşırtıcı.

MILA

Bombalamadan sonra EAGLES's Roost'un yenilenmesi gerçekten güzel oldu. Eagles tüm binayı satın aldıktan sonra birkaç duvarı yıktı, bilardo masaları ve daha fazla oturma alanı ekledi, mutfağı genişletti, barı baştan aşağı yeniden inşa etti -Scrapper bana her şeyi anlattı, çünkü babası ve kardeşleriyle birlikte buradaki özel işlerden sorumluydu- ve yine de burası inkar edilemez bir şekilde hala eski Roost. Üst katta hala birkaç toplantı odası var ve striptiz direklerinin bulunduğu sahne ve alçaltılmış seyirci alanı hala burada. Yan tarafa da dans kafesleri eklemişler. İlerleme var sanırım.

Meghan'la buraya gelmeden önceki günlerde yaptığımız bir gezide, tüm tehlikeli motorculara bakmış ve bu tür canavarlarla baş başa kalan zavallı kızlardan bahsetmiştik. Kirli, pis, seksi, geceleri rüya gören canavarlar.

Şimdi bana bak.

Yatakta sadece o pis, iğrenç, seksi, gece rüyalarım giren canavarlardan üçünün tadını çıkarmıyorum. Onlarla evleniyorum.

En azından motorcu terimleriyle. Screaming Eagles'ın bir geleneği var: Birisi birisini eski eşi olarak aldığında, hem bunu resmileştirmek hem de kulüpteki herkesin ellerini uzak tutması gerektiğini bilmesini sağlamak için bir sahiplenme töreni düzenleniyor. Eagle-eye'in bana söylediğine göre, bu garip durumları önlüyormuş. Ya da en azından azaltıyormuş.

Sahnede perdenin arkasındayım. Bugün kimse striptiz direklerine çıkmayacak.

Sonrasında bir parti var, yani belki, ama en azından henüz değil.

Meghan da burada, elimi sıkıyor. O benim nedimem ya da ne dersiniz deyin. Burada biraz destek istediğime karar verdim.

"İyi olacaksın. Çok güzel görünüyorsun."

Bakir beyazın motorcu düğünlerinde pek kullanılmadığını öğrendim, en azından burada, ama en azından bir elbise giyiyorum, ipeksi siyah ve biraz sallarsam parıldayan lacivert pileleri olan dökümlü bir elbise. Omuzlarımı açıkta bırakıyor ve çoğu gelinlikten biraz daha fazla göğüs dekoltesi veriyor ama beni seksi hissettiriyor. Ve mutlu etmem gereken üç büyük adam varken, sahip olduğum her şeyle oynayacağım.

Yani, oraya patates çuvalı ve ayağымda Crocs'larla da gelsem, beni yukarı sürükleyip üzerimdekileri sıyırmadan önce yine de beni yaşlı kadınları ilan edeceklerdir ama onları mutlu etmek hoşuma gidiyor. Tıpkı onların da benim için aynısını yaptığı gibi.

Meghan beni biraz dürttü. "Vakit geldi."

Çalan müzik, muhtemelen bir düğünden ziyade bir striptizci numarası için daha uygun olan gümbür gümbür bir rock şarkısı, ama sorun değil. Havaya uyuyor. Perdenin arkasından çıkıyorum, Meghan'ın elini koparacakmışım gibi tutuyorum.

Reaper, Mack ve Scrapper orada beni bekliyorlar ve gözlerinin hiç bu kadar kocaman baktığını görmemiştim.

"Vay anasını," diyor Scrapper ve bunu yüksek sesle söylediğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Mack, Kartal Göz'e yaklaşır. "Bunu çabuk yapsak iyi olur. Tabii burada, sahnede işlerin kirlenmesini istemiyorsanız."

İyi de görünüyorlar. Gıcır gıcır beyaz düğmeli gömlekler, yeni kot pantolonlar ve cilalı motosiklet botlarının üzerine yağlanmış ve parlatılmış deri kesimler giymişler. Mack sakalını düzeltmiş ve Reaper'ın yanları yeni tıraş edilmiş. Scrapper daha önce bana en şenlikli göğüs ucu halkalarını taktığını fısıldadı ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, daha sonra öğreneceğimden eminim. Hâlâ motorcular ama bayram için giyinmişler. Bu iyi bir şey. Benim istediğim de onlar.

Sahnenin altındaki seyirci bölümündeki masaların etrafında toplanan kulübün çoğu, motorcular, yaşlı bayanlar ve bazı büyük çocuklar ile birkaç özel davetli misafir vardı. Aslında Meghan'ın oda arkadaşları Carrie ve Liz'in gelmeye karar vermesine biraz şaşırmıştım ama sanırım bir motorcu barında bulunmaktan duydukları endişeyi bastırarak kadar meraklıydılar. Danny de burada tabii ki. Mack'le güzel konuşmalar yaptılar ama ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok.

planları henüz belli değil. Hâlâ kulüp binasında kalıyor ve hapishanede geçirdiği altı yıldan sonra bunu çözmesi için biraz zaman tanınmış. Yanında Ella var, o da gelecekse işi barın dışında bırakacağına söz vermek zorunda kaldı. Annem ve babama Danny'nin burada olacağını bildiren davetiyeler gönderdim ama cevap alamadım. Gelecek için kapıyı açık bırakacağım ama onların onayını almak için sahip olduklarımdan vazgeçmeyeceğim.

Ne yazık ki bu konuda yapabileceğim çok şey var.

Kartal-göz boğazını temizler ve müzik susar. "Bayanlar ve... geri kalanınız." Elini umursamazca sallıyor. "Bugün buradayız, çünkü -bir kez daha- zeki bir hanımefendi günlerinin geri kalanını üç oğlumuzla geçirmek istediğine karar verdi. Bana sorarsanız bir tanesi yeterince kötü, ama üç tanesi? İyi şanslar kızım. Buna ihtiyacın olacak."

Evet, sıradan bir düğün değil. Erkeklerle doğru yürüyüp yanlarında durmam için bir işaret.

Kartal-göz önce bana döndü. "Mila, itiraf etmeliyim ki beni endişelendiriyorsun." Uh, ne?

"Birden fazla yaşlı bayanımız kulübe tehlike getirdi, ama sen? Senin burnun beladan hiç kurtulmuyor ve eğer sen olmasaydın, benim küçük kızım Kanal 7 stüdyolarında bir avuç pis polis tarafından neredeyse vurulmayacaktı."

Oh. Doğru. Gittiğimiz yerin orası olduğunu düşünmemiştim ama.

Omuz silkiyor. "Neyse ki, bana en çok baş ağrısı çektirenler sıkılmış erkekler ve bu zavallı piçlerin hayatlarında sıkıcı bir gün geçirmelerine izin vereceğinden şüpheliyim, bu yüzden iyi bir yatırım olabilir. Sadece bunun bir daha olmasına izin verme, duydun mu beni?" Sanki gerçekten bir yanıt bekliyormuş gibi bekler.

"Evet, efendim. Elimden geleni yapacağım."

Bir kahkaha attı. "Efendim. Bugünlerde çocuklar. Her neyse, hâlâ burada olduğunuza ve Reaper, Scrapper ve Mack'i kışlarına tekme basmadığınıza göre, bunu yapmak istediğinizi varsayıyorum. Bu ciddi bir iş ve kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin. Onlara ve kulübe sadık olmanı, sana ihtiyaç duyduklarında yanlarında olmanı ve Screaming Eagles MC'nin kanlı bir üyesinin hayatının

onları her zaman en kolay ortak yapar. Bu saçmalığa katlanmanızı bekliyoruz. Bunu onlar için yapacağına söz veriyor musun?"

Evlilik yeminleri sonuçta o kadar da farklı değildir, sadece onları nasıl ifade ettiğiniz önemlidir. "Söz veriyorum. Her zaman."

Homurdanarak başını sallıyor, sonra çocuklara dönüyor. "Ve siz üçünüz. Yüksek beklentilerim var. Daha da önemlisi, Mila'nın da beklentileri yüksek. Bunu mahvetmeseniz iyi edersiniz."

Hepsi başını sallıyor.

"Mila'yı güvende tutmanız, ihtiyaç duyduğunda ona destek olmanız ve ihtiyaç duyduğunda ona Çılgık Atan Kartallar'ın ne işe yaradığını göstermeniz için şahsen üçünüze güveniyorum. Beni anladığınızı varsayıyorum. Kızınızı koruyacaksınız, kızınızı seveceksiniz ve bir süreliğine yettiğine karar verdiğinizde, kızınıza alan tanıyacak ve bu konuda bir pislik olmayacaksınız. Etrafta dolaşmak da yok, yoksa sizi bu lanet yerleşkenin etrafında iki kez şahsen sallarım. Anlaşıldı mı? Bu ömür boyu sürecek bir taahhüt."

"Temiz, Prez," diyor Reaper, Scraper ve Mack ciddiyetle başlarını sallarken.

"Güzel. O zaman kulüpteki herkes Mila'nın buradaki Fixer Uppers'ın malı olduğunu hatırlasın. Onunla uğraşırsanız, biz de size kulüp çıkışının nerede olduğunu gösterir, kışınıza tekmeyi basarız." Faith, kendileri için açtığı sosyal medya hesabının adını aldıklarını fark edince seyirciler arasında kahkahalar atıyor. Çocuklar sadece omuz silkiyor. "Pekâlâ millet. Sarhoş olun. Eğlenin. Yukarı çıkın ve sevişin. Umurumda değil."

Çocuklar bana baktı ve içkiyi es geçebileceğimizden emin oldum. Eagles' Roost'un yeniden açılışı gerçekten çok uygun oldu.

Meghan aramızdaki bakışmayı görüyor ve gözlerini devirerek iç geçiriyor. "En azından burada iyi içki yapıyorlar. Ben Carrie ve Liz'le olacağım."

"Sonra geleceğim," diye söz veriyorum.

"Uh uh. Bana bir iyilik yap ve ne kadar harika olduğunu söyleme. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Adamlar bana doğru yaklaşıp, koşmaya başlamazsam beni yukarı taşımaya kararlı görünürken, arkasından "Söz vermiyorum!" diye bağıriyorum.

YARGIÇ ROYCE KINKAID

METAL KAPI arkamdan çarparak kapandı ve bildiğim hayat sona erdi. Bir yargıç ve bana kitabı fırlattılar. Yıllarca bağlantılar kurduktan, kendimi konumlandırdıktan, bana söyleneni yaptıktan sonra bir kenara atıldım. Kimse beni geri aramadı, kimse yardım teklif etmedi ve temyiz başvurum bile reddedildi. İtiraz neden geri çevrildi? Kabul edilmesi gerektiğini bilecek kadar çok vaka gördüm.

Ve şimdi avukatlarım telefonlarına bile cevap vermiyorlar. Terk edildim.

Terk edilmiş.

"Kincaid," der gardiyan sertçe. "Acele edin lan. Elimde Bütün gün. Dümdüz ilerle."

Hücre sırasının aşağısına doğru yürüyorum, turuncu giyinmişim, bana verilen havluları, tuvalet malzemelerini ve kıyafet değişikliklerini sıradan bir mahkum gibi yanımda taşıyorum. Ve ne zaman yavaşlasam, lanet olası gardiyan copuyla beni dürtüyor.

Ben buraya ait değilim.

İhanete uğradım.

Hücre bloğunun sonuna ulaşıyoruz ve onu diğerinden ayıran çift kapının arasındaki boşluğa giriyoruz. Ama arkamızdaki kapandığında, önümüzdeki kapı açılmıyor.

"Neler oluyor?"

Gardiyanın sesi soğuk ve hesaplı. "Bence neler olduğunu gayet iyi biliyorsun. Uyarılmıştın. Her şeyi berbat edersen her şey biter. Bir yük haline geldin."

Kanım buza dönüştü. Açıkçası hapishanenin köstebeklerle dolu olduğunu biliyorum. Bende biraz vardı. Lanet olası Screaming Eagles'da var, Cole'u yakalamayı başardılar.

Biz onunla ilgilenmeden çocuğu hücreye attılar. Ve belli ki, onlara sahipler. Sadece bana karşı kullanılacaklarını hiç düşünmemiştim.

"Onlara hiçbir şey söylemedim. Dayaklara ve tehditlere katlandım ve çenemi kapalı tuttum." Beni polise teslim etmeden önce Screaming Eagles ile geçirdiğim zamanı düşündükçe ürperiyorum. Onu ikna etmeye çalışırken sesim titriyor. "Çatlamamak için her şeyimi verdim ama başardım. Hâlâ işe yararım. Hâlâ işe yarayabilirim. Söylediğin her şeyi yaptım. Bana söylediğin her şeyi yaptığım için burada yüzlerce insan var. Lütfen bunu yapmayın."

Karşılığında soğuk, sert bir kahkaha alıyorum. "Bundan bahsetmen komik."

Önümüzdeki kapı açılıyor ve içeri giriyoruz. Başka bir kapıya ulaşana kadar hücre bloğu sonsuza kadar uzayacak gibi görünüyor. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Şanslısınız. Eğlence zamanı. Herkes birkaç saatliğine bahçeye çıkacak. Temiz hava aldığınızdan emin olmalıyım." Bunu söyleme şekli, nedenini henüz anlamasam da korkulacak bir şeymiş gibi geliyor.

Kapı açılıyor ve beni içeri itiyor, mahkûmlar yeni adam olarak merakla bana bakarken beni içeride öylece bırakıyor. Çok kalabalıklardı, en az yirmi ya da otuz kişiydiler. Eskiden parmaklıklar ardına koymaktan büyük zevk aldığım türden insanlar. Dövmeli, kaba, vahşi. Altmışlı yaşlarımdayım ve beni bu grupla birlikte mi atıyorlar? Ne halt düşünüyorlar?

Gardiyen konuşur. "Dinleyin, bok çuvalları! Bugün burada yeni bir arkadaşın var. Sizi Yargıç Royce Kinkaid ile tanıştırayım. Eminim çoğunuz onu zaten tanıyorsunuzdur, ama eminim kendinizi tanıtmaya fırsatını çok istersiniz."

Olamaz.

Gardiyana doğru döndüm. "Beni burada bırakmayın. Beni öldürecekler. Lütfen."

Hırslayarak elini göğsüme vuruyor, beni geriye doğru savuruyor ve dengemi kaybederek sertçe yere düşüyorum. "Bu arada bahçedeki kameralarda bugün sorun var," diye bağılıyor. "Sorunun ne olduğundan emin değilim ama biz onları tamir edene kadar en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. Bir ya da iki saatten fazla sürmez." Bana doğru baktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Yargıç." Şapkasını çıkarıp geri çekildi ve kapıyı çarparak kapattı, beni mahkûmlarla baş başa bıraktı.

"Ama bana söylediğin her şeyi !" Metal kapıya doğru bağıyorum ve sonra üzerime geliyorlar.
Yüzüme bir yumruk çarpıyor ve sonra her şey kararıyor.

Kendime engel olamadım ve Mila, Reaper, Scrapper ve Mack hakkında küçük bir yan hikaye ,
ancak son halini [bültenime kaydolursanız](#), ancak bültenime koydum, bu yüzden , orada
okuyabilirsiniz!

Motorcularla Bir Gece'yi [okuduğunuz için çok teşekkür ederim!](#)

Eylül ayında bir motorcu sürprizi yapacağım, gözünüz açık olsun!

Screaming Eagles ile yeni [tanıştıysanız ilk kitap olan Taken by the Bikers' Amazon'da](#) ve kaosu
nerede başladığını görmek istiyorsanız, ı bulabilirsiniz.

Yeni sürümlerden haberdar olun. [Posta listesi](#)| [Web](#)
[sitesi](#)| [Facebook Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015' beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün çoğunu yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

